

✦ A.R.M ✦

Bortrykkelsen

Kristian Løvdal

Forsidebilde:

«Make a picture of two men in black suits walking up a stone stairs with a dark red sky above and flames behind the two men at the bottom of the picture», Copilot Dall·E3, Microsoft, 12.10.24

A.R.M

Bortrykkelsen

«For av nåde er dere frelst, ved tro.

Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave.»

Ef 2:8 (NB88)

Takk

Først og fremst ønsker jeg å takke Gud for at jeg har fått kall til å skrive denne boken. Og ikke minst at jeg har fått krefter, tid og inspirasjon til å fullføre arbeidet. Takk til familien min også. Takk til min eldste sønn for hjelp til å lage forsiden. Nok en gang takk til min beste venn Kjetil Thuen, for tålmodig å stille opp i samtaler om bokens innhold. Takk til Kent Andersen for gode råd. Kallet til å starte arbeidet kom 10.09.16. Da opplevde jeg Ånden si til meg at *«det er for lite litteratur for ungdom på norsk som omhandler endetiden»*. Det var med stor entusiasme at jeg begynte på arbeidet med denne boken allerede samme kveld som jeg opplevde Ånden talte til meg.

Innledning

Handlingen i denne boken utspiller seg fra 2026 og fremover. En kort prolog til boken står i vedlegg 6. Hovedpersonene er Samuel (Sam), Lilly, (Sams kone), sønnen Danny (Daniel) og stesønnen deres Chuck (Charles). Verden har forandret seg, og det er teknologiske fremskritt i 2026 sammenliknet med det vi opplever og erfarer i dag. Det er viktig for meg å påpeke at jeg står for en bokstavelig tolkning av Bibelen. Det betyr at det som står skrevet i Guds Ord er bokstavelig talt det Gud vil formidle oss. Dersom det er noe som er vanskelig å forstå, anbefaler jeg at leseren (ung eller gammel) går til Bibelen for selv å lese referanser nevnt i teksten. Det kan også være lurt å spørre foreldre, noen du stoler på eller pastoren/lederen i menigheten du går i.

Videre tror jeg på bortrykkelse før trengselstiden, pre-tribulation på engelsk. Hele boken er grunnlagt på dette synet, og på en bokstavelig tolkning av Ordet. Mange kristne er uenige i dette synet, og tror at vi som menighet skal gjennomgå trengselsperioden på 7 år, hvor de siste 3,5 årene kalles den store trengsel. Dette er jeg sterkt uenig i. Uansett: Jeg mener at trengselstiden starter med at Antikrist står frem og stadfester en pakt med 7 års varighet med Israel/verden. I min første bok «*Bruden som bare forsvant*» står dette mer grundig utlagt. Videre

ønsker jeg å dele mitt favoritt-vers i Bibelen: Ef 2:8-9: «⁸For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. ⁹Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg.» Ef 2:8-9 (NB88).

Det er viktig å presisere at navn på personer og datoer som brukes i boken er fiktive: Det vil si oppdiktete. I boken er det også brukt en betydelig mengde fantasi når det gjelder hva som kan komme til å skje i verden. Ulike profetier i Bibelen kan komme til å hende i en helt annen rekkefølge enn det som presenteres i boken. Jeg har etter mye tid i bønn fått fred for å skrive innholdet slik det nå fremstilles i denne historien. Lever vi i de siste tider? Paulus sier det i 1 Kor 10:11. Forfatteren av Hebreerbrevet (ukjent) sier også det i Hebr 1:2 og 10:25. Skal vi da mene noe annet? Mente de at den siste tid var kommet fordi menighetens tidsalder var kommet? Eller trodde de at verdens ende var nær? Også her: Gjør deg opp din egen mening ut fra Guds Ord. Uansett hvilket syn man måtte ha på endetiden, vet vi som kristne at den kommer. Jeg oppfordrer deg til å lese Bibelens egne ord også om endetiden, og gjør deg opp din egen mening om temaet.

Måtte denne boken bli til velsignelse for deg som leser den.

Innholdsfortegnelse

Takk.....	5
Innledning.....	7
Innholdsfortegnelse.....	9
Kapittel 1 2026.....	11
Kapittel 2 Hva om jeg har tatt feil?.....	23
Kapittel 3 Har vi en avtale?.....	37
Kapittel 4 Sams historie	41
Kapittel 5 Endelig fri.....	46
Kapittel 6 Sprøtt, men sprøtt nok?.....	58
Kapittel 7 Familiens A.R.M dannes.....	68
Kapittel 8 Julen 2026.....	81
Kapittel 9 Lillys jul.....	94
Kapittel 10 Chucks sjelekvaler.....	98
Kapittel 11 Den uhellige treenighet... ..	108
Kapittel 12 Lillys nye liv.....	113
Kapittel 13 Guds fulle rustning.....	120
Kapittel 14 En uhellig bande samles.....	133
Kapittel 15 All løgnens makt og tegn og undert.....	143
Kapittel 16 Sjokk-nyheten om aliens.....	155
Kapittel 17 Mars One.....	170
Kapittel 18 Ledelsen i A.R.M møtes.....	177
Kapittel 19 Onde planer settes i verk.....	186
Kapittel 20 Den harde kjernen.....	194

Kapittel 21	Kapittel 21 Opprør i NAI	202
Kapittel 22	3 onde ønsker på en gang.....	206
Kapittel 23	Mer tid til venner.....	212
Kapittel 24	Møtet på hjemmebane.....	216
Kapittel 25	NAI gjenreises.....	226
Kapittel 26	Det falske budskapet dekodes ferdig.....	231
Kapittel 27	Løgnens makt.....	235
Kapittel 28	Vonde nyheter.....	241
Kapittel 29	Samling i bunn.....	247
Kapittel 30	Landingen på Mars.....	251
Kapittel 31	Tilbake til start.....	256
Kapittel 32	NAI overstyrer Mars One.....	261
Kapittel 33	Verden feirer Mars-sivilisasjonen.....	264
Epilog	De etterlatte.....	270
Vedlegg 1	Forklaring til forsiden og tittelen på boken.....	275
Vedlegg 2	Profetisk tidslinje.....	279
Vedlegg 3	Bortrykkelsen.....	281
Vedlegg 4	Hvordan vil Antikrist forklare bortrykkelsen?.....	289
Vedlegg 5	Avsløring av UFO i 2017-19.....	297
Vedlegg 6	En oppfordring til egne Bibelstudier.....	298
Vedlegg 7	Hvorfor aliens fra Pleiadene?.....	303
Vedlegg 8	Antagelser i A.R.M som har gått i oppfyllelse.....	305
Vedlegg 9	Prolog til boken.....	308
	Referanseliste.....	312

Kapittel 1

2026

Danny rakk akkurat å dukke unna en altfor svett treningstrøye som Chuck kastet mot ham fra 2 meters hold. Som vanlig hadde det vært en hard treningsøkt med basketball i gymtimen på første år av videregående skole. Nå skulle de skynde seg å dusje. Danny ville rekke skoleandakten i storefri. I morgen var det på dagen 13 år siden Chucks foreldre ble drept på et misjonsoppdrag i det nord-østlige India. Det var i 2013. Nå var det november 2026. Og de var begge blitt 16 år gamle. Danny merket at Chuck var mer amper enn vanlig, og visste at han gruet seg til dagen i morgen. «*Du bommet*», lo Danny med en anklagende stemme. «*Selvsagt, jeg bommet med vilje*», lo Chuck tilbake. «*Svetten min er nesten like etsende som blodet fra Aliens¹*». Danny hadde aldri vært så gira på science fiction filmer som Chuck. Men han hadde likevel langt over normal kunnskap på området. Danny så raskt bort på Chuck: «*Blir du med på andakten i dag?*». «*At du gidder å spørre engang*», freste Chuck. «*Du vet jeg ikke gidder å ha noe med Gud å gjøre etter det som skjedde i 2013, husker du ikke?*». Danny husket altfor godt. «*Jeg var jo der selv, og opplevde alt akkurat som deg*», tenkte han med seg selv. Det ble stille noen sekunder. «*Sorry, jeg vet at det ikke var noe kult sagt. Du var også med på*

galskapen, da moren din nesten døde og foreldrene mine ble drept», sukket Chuck. «OK, jeg blir med hvis det absolutt er så viktig for deg», mumlet han. «Kult», smilte Danny. «Hva var det som nettopp skjedde nå?», undret han seg. «Chuck vil jo heller gjøre husarbeid en hel dag enn å være med på en andakt», tenkte Danny med seg selv. Det ble stadig tøffere å bekjenne en tro på Gud. Danny var en av opptil 7 elever på skolen med 570 elever som møtte opp til skoleandakten. Han ble ofte plaget med kommentarer som religiøs fanatiker, vitenskaps-hater og så videre. Ingen turte derimot å si dette til Chuck, selv om alle visste at han hatet Gud. Faktisk turte få elever å si noe som helst til Chuck. Med det temperamentet han hadde, var det bedre å bare unngå ham fullstendig. Danny tenkte tilbake på hva som hadde skjedd siden 2013, da galninger hadde drept så mange mennesker. Inkludert foreldrene til stakkars Chuck. Først tenkte han på sin tålmodige far som med alle sine ressurser hadde holdt familien oppe. Det var først etter han hadde fylt 14 år at han skjønnte hva faren mente med at «*det er bare ved Guds hjelp at dette har gått bra*». Det var da han selv hadde tatt valget om å ha Jesus som frelser og Herre i sitt liv. Kort tid etterpå tok han den troendes dåp. Allerede på vei opp av vannet hadde han blitt fylt av Den Hellige Ånd og begynte å tale i tunger. Faren hans Sam gråt av glede, mens moren satt uttrykksløs og stille ved siden av faren. Chuck var ikke engang til stede. Han hadde sneket seg ut av møtet og stod og røykte sigaretter sammen med de kule ungdommene i menigheten som heller ikke likte å få med seg hele møtet. Faren til Danny hadde ikke blitt sint

på Chuck etterpå. «*Og det var nok like lurt*». Tenkte Danny med seg selv. Ellers hadde det blitt en hel uke med en *veldig* gretten stebor. Faren hans hadde bare sagt at «*Gud har en plan for deg også Chuck, og han elsker deg*». Chuck hadde rødmet og smilt dumt tilbake. Danny visste at Chuck elsket stefaren sin selv om han var en brennende kristen. «*Det er nok likevel moren min som har hatt det beste forholdet til Chuck i familien vår på fire*», tenkte Danny. Moren hans Lilly hadde helt siden tragedien inntraff «*tatt en pause fra Jesusen*», som hun sa med en bitter mine. Det gikk hardt inn på faren hans. Sam hadde respektert valget, men tydeligvis med stor sorg. Chuck og Lilly hadde funnet hverandre på denne felles grunnmuren av likegyldighet, eller hat, mot Gud. De delte en interesse for fakta, programmering og science fiction. Moren til Danny (og stemoren til Chuck) var utdannet med doktorgrad innen programmering av pre-Artificial Intelligense (tidlig kunstig intelligens) ved Universitetet i Cambridge. Det var tilbake i 2017. Chuck hadde kastet seg på henne som en møll på en lampe, og var alt blitt kjent i hele Europa som en tvilsom hacker. Akkurat dette var ikke like populært hos Lilly. Nå var moren hans blitt visedirektør i det internasjonalt anerkjente organisasjonen New Artificial Intelligence, NAI. Dette var en ikke profitterende organisasjon som skulle ta seg av regelverket for KI, Kunstig Intelligens, som hadde blitt utviklet av Google i 2022, flere år før verden trodde at dette var mulig. Teknologien hadde resultert i et mareritt for alle sosiale medier (på grunn av misbruk fra utro tjenerne), som raskt ble lagt ned og relansert

med garantier for sikre, krypterte brukerprofiler. Forsikringsbransjen og skattemyndighetene over hele verden hadde også utnyttet situasjonen ved ulovlig å godkjenne bruk av KI til å forutse lønnsomheten til det enkelte individ basert på informasjon fra alle kjente sosiale medier. Lilly hadde mer enn en gang brukt all sin tyngde innen fagmiljøet New Artificial Intelligence for å få Chuck ut av kniper. Han var også ekstremt interessert i konspirasjonsteorier. Stadig flere over hele verden fryktet at kunstig intelligens brukt av EU, Kina, USA, Russland og andre større nasjoner skulle resultere i en ny verdensorden uten grenser, kontanter, og sterkt begrenset bruk av pass eller visum. Og dette til tross for eksplosiv økning i terrorangrep over hele verden. I juni 2025 hadde Chuck hacket seg inn på nettserveren til EU's organ for cyber-sikkerhet og avslørt et samarbeid med Russland og EU for å hindre religiøse menneskers bruk av internett til å formidle selv uskyldige beskjeder, som neste møte på bedehuset i Langtvekkistan. Dette hadde resultert i et diplomatisk bråk uten sidestykke (ifølge Dannys mor) mellom Russland og EU, som benektet ethvert kjennskap til saken. Chuck hadde sluppet fengsel på grunn av sin lave alder. Men straffen var hard: Chuck hadde nå mistet tilgangen til The new world wide web, som ble lansert i 2024. Årsaken til relansering av internett ble oppgitt av alle lands myndigheter for «*en gang for alle å hindre kriminell uønsket aktivitet over world wide web*». Og det hadde tilsynelatende hatt enorm stor effekt på det meste av lyssky virksomhet på nettet. Problemet var bare at hvitvaskingen av fysiske penger hadde eksplodert. Og det var på

dette kritiske tidspunktet at Chuck hadde avslørt de lyssky samtalene mellom Russland og EU. Riktignok var det for å forhindre religiøs fanatisme på internett. Men hva om det da også skulle gjelde avtaler om et pengeløst og pass-løst nytt verdenssystem som media i hele verden snakket om natt og dag? Danny lurte på om det hele var et forsøk på å hjernevaske folk til å bare akseptere en ny verdensorden når myndighetene likevel kom til å tvinge dette gjennom en dag uansett. En slik banning og raseri som Chuck hadde vist den dagen han ble fratatt tilgangen til New World Wide Web, hadde Danny aldri sett. All internettilgang var direkte tilknyttet personnummer, mobilnummer, adresse, alder, kjønn, biometriske data og mye mer for å sikre at alle lands myndigheter skulle se hvem som drev med hva på internett til enhver tid. Så nå det var tilnærmet umulig å lure systemet. Men som vanlig hadde Chuck en løsning på dette også. Alle superbrukere, eller administratorer av internett, hadde tillatelse til bruk av 3 ulike internettkontoer. Dette gjaldt også Lilly, som var nestleder i NAI. Chuck sa at dette skyldtes at *«myndighetene innenfor myndighetene skulle kunne unngå lavere myndigheters kontroll av superbrukeres internettbruk- og aktivitet»*. På denne måten kunne Chuck fortsatt bruke internett. Danny sukket med seg selv. Etter at moren hans Lilly var kommet opp som nestleder av New Artificial Intelligence-organisasjonen, var forholdet mellom henne og Chuck blitt stadig kjøligere. *«Og hva var New Artificial Intelligence egentlig?»*, undret Danny seg. De drev tilsynelatende med lovgivning og regulering for

bruk av KI. Men det var stadig mer og mer spekulasjoner om at de drev med noe annet også: Bruk av KI til militært og samfunns-regulerende metoder, som anonyme kilder hevdet. En dag hadde Chuck brukt internettkontoen til sin stemor Lilly for å undersøke hva New Artificial Intelligence faktisk drev på med. Danny visste ikke hva som hadde skjedd etter at Lilly hadde friket fullstendig på Chuck og gitt ham 3 måneders internett-husarrest. Chuck hadde vært hvit i ansiktet, redd og apatisk i flere dager etterpå. Han hadde ikke tatt til motmæle mot stemoren i det hele tatt. Etter dette ble kontakten mellom Danny, Sam og Chuck mye varmere og tettere. Men for moren deres Lilly var dette et vendepunkt til det verre: Hun forlot familien sin og flyttet til Roma, hvor det offisielle hovedkontoret til New Artificial Intelligence lå. Faren Sam var fullstendig knust i dagevis, før han bet i seg nederlaget og mannet seg opp. Chuck gikk også stille i egne tanker på vei mot skoleandakten sammen med Danny. Han var usedvanlig gretten denne dagen. Ikke bare grudde han seg til i morgen, da det var gått 13 år siden han mistet foreldrene sine. Han hadde også nylig mistet stemoren sin også etter at han hadde misbrukt tilliten hennes ved å bruke tilgang til Lillys hemmelige filsystem i New Artificial Intelligence. Han hadde akkurat rukket å finne en fil som viste en oversikt over andre New Artificial Intelligence senter over hele verden. Han trodde det bare eksisterte to; Ett i London og ett i Roma. Hun hadde truet han med både drap, fengsel, arveløshet og andre ting han helst ville glemme at hun hadde sagt. Øynene hennes hadde også oppført seg rart. I et lite sekund

hadde øynene hennes plutselig forandret farge fra blå til gul-grå, og de blunket som et reptil. Chuck hadde snublet bakover i forfjamselse og revet ned en benk med dyre kunstgjenstander. I det han så opp på Lilly, hadde hun helt sluttet å fråde av raseri. Rolig hadde hun sagt at denne uheldige hendelsen måtte han aldri fortelle noen om, og at hun nå hadde bestemt seg for at Chuck nå var som død for henne. Denne nye måten å reagere på var enda mer skummel for Chuck. Han hadde løpt ut av kontoret og ikke klart å si et ord. Som om ikke dette var nok, visste Chuck at alle de tre internettkontoene til Lilly nå var overvåket av både henne selv og av New Artificial Intelligence. Så han måtte være forsiktig med hva han brukte kontoen sin til heretter. Dessuten var han litt misunnelig på Danny. Han var så trygg på Gud og seg selv. «*Hah. Særlig som om det finnes en Gud*», tenkte han med seg selv. Likevel var han litt usikker om hva han skulle tro til tider. Hvordan kunne Danny og stefaren Sam ha det så godt tross alle vonde ting de hadde gjennomgått? Det var akkurat dette som plaget Chuck mest akkurat nå. Han hadde lest mye om psykologi på grunn av sin store interesse for konspirasjonsteorier. Og psykologi var et viktig redskap i denne kretsen. Chuck hadde brukt de siste to årene på å lese seg opp på mange fagfelter inne psykologi. Men psykologien kunne tilsynelatende ikke forklare Gudstro og fred selv midt i livets mange prøvelser. Slik han kjente stefaren Sam og stebroren Danny, var de ekte og ærlige mennesker. At de løy for han, var utenkelig, for ikke å si ulogisk. Stefaren Sam var lynende intelligent. Han ville aldri forsøke å leve i en

eneste lang livsløgn. Danny lå an til å overgå faren sin mentalt sett, det var Chuck helt sikker på. Likevel var det Chuck som lettest kunne få oversikt over mange emner samtidig. Danny brukte lengre tid, men kunne gå mye, mye dypere i et fagfelt. «*Dette skyldtes kun personlighetstypen min. Jeg er kanskje mer tålmodig enn deg?*», hadde Danny sagt. Og det var faktisk Chuck enig i. Chuck følte seg så «dum» når han forsøkte å myke opp forholdet til stefaren Sam og til stebroren hans Danny. Vel, faktisk var det bare han selv som måtte myke opp forholdet. Døren hadde stått åpen til både Lilly og ham selv hele tiden. Det var vel derfor det var så pinlig å begynne på nytt igjen. Danny tok dette med den største letthet. Det var litt verre med Chucks forhold til Sam til å begynne med, fordi han ikke klarte å la være å påpeke hvor glad han var for å få mer tid sammen med Chuck. Men det var jo faktisk ekte kjærlighet, hadde Chuck tenkt. «*Hvor ille kan det egentlig være?*», hadde han tenkt med seg selv. Danny og Chuck hadde vært som brødre flest på mange måter. Mye gøy, men egentlig lite slåssing og krangling. Danny var rolig, konfliktsky og en utrolig sympatisk kar. Sam hadde heller ikke gjort forskjell på dem. Stemoren Lilly hadde også behandlet ham bra. Men over de siste to årene hadde hun også blitt mer og mer fjern ovenfor Chuck også. Det hadde også vært noen spennende år, teknologisk sett. Tenk at KI faktisk hadde blitt oppnådd allerede i 2022. Og på bare fire år frem til 2026 hadde KI utviklet seg med eksplosiv fart. Selvtenkende maskiner brukte sine ressurser til å utvikle stadig mindre og mer effektive utgaver av seg selv. Kvantemaskiner²

hadde allerede blitt mange hundre tusen ganger raskere enn de beste super-computerene i verden. Flere store databransjer hadde annonsert at på grunn av KI og kvante-datamaskiner, ville digitalisering av det menneskelige sinn, eller sjel, allerede vært et faktum i 2028. Chuck husket en artikkel han hadde lest fra 2016, som var skrevet av russeren Dmitry Itskov, leder for 2045 Initiative³. Innen 2045 skulle mennesker være i stand til å eksistere uten en plagsom biologisk kropp inne i en digitalt hologram-tilværelse. Men på grunn av at kunstig intelligens som kom i 2022 og den påfølgende svært raske utviklingen av kvante-datamaskiner hadde målet blitt nådd hele 17 år før tiden. 2045 Initiative hadde omdøpt seg til 2028 Realization, og skulle få den store ære av å lansere en holografisk person en gang i løpet av 2028. Rykter ville ha det til at det var en blanding av de digitaliserte sjelene til alle verdensledere over de 6 mektigste statene i Verden per 2022: USA, Russland, Kina, Vatikanet, Tyskland og Frankrike. Nå var det noe usikkert om hvem som skulle være med på denne listen, i alle fall blant de som følte seg utelatt. Pakistan, Australia og England kranglet alle om å få være med på denne 6-er-listen. India var rasende fordi de ble forbigått på listen av det lille Vatikanet som de kalte det. De folkerike nasjonene Brasil og Indonesia var også lite fornøyd med å bli utelatt. Og så var det den kjærlige, men rare, stefaren Sam som Chuck aldri ble helt klok på. Sam hadde oppfunnet en måte å effektivisere elektrolyse av vann til hydrogendrivstoff på, som viste en energieffektivitet skyhøyt over alle andre metoder. Dette hadde gjort familien styrtrik. Sam var

egentlig utdannet innen robotmekanikk, og hadde en mastergrad i fagfeltet. Men så påstod han i etterkant at han hadde jobbet med ideen sin i 8 år allerede. Sam sa også at han hadde *«bedt Gud om en måte å tjene penger på slik at evangeliet kunne nås til alle folkeslag»*. Hans kone Lilly var glad for pengene som familien fikk. Og det var ikke lite penger. Flere hundre millioner pund kom inn til familieforetaket, som Sam kalte det. Selv om det var bare hans prosjekt. Og det mangedobbelte kom kort tid etter. Lilly ble personlig fornærmet når han gav over 20 prosent bort til The Joshua Project⁴, som oversetter Evangeliet til unådde folkeslag. Hun sa at *«det passer seg dårlig for akademikere å blande inn religiøse motiver»*. Dette såret Sam, det så både Chuck og Danny. Lilly mente at The Joshua Project hadde som mål å spre religiøs fanatisme i stedet for å hjelpe fattige ynkelige kristne (som hun kalte dem) med mat og vann. Chuck husket ennå blikket som Sam sendte sin kone Lilly. Det var en blanding av skuffelse, raseri, lyn og en form for overbærenhet. Lilly hadde sett raskt ned for seg, beklaget med en mumlende stemme og forsvant raskt fra rommet. Fra det øyeblikket visste Chuck at han aldri ville komme i en krangel med Sam. Det var en ny, nidkjær og inderlig side ved Sam som Chuck ikke engang visste eksisterte. *«Det sinte blikket jeg har må visst ta seg en bolle sammenliknet med blikket Sam kan gi»* tenkte Chuck med seg selv. Men det var en annen episode til med Sam som Chuck hadde tenkt en del på. Et par måneder etter at Lilly hadde flyttet ut, hadde Sam sendt Chuck og Danny til Australia for å lære mer om robotmekanikk

og programmering av industri-roboter. Kurset varte i hele 3 måneder, og var holdt av de beste innenfor fagfeltet i hele verden. «*Penger kan kjøpe deg ting*» hadde Chuck tenkt. Men hvorfor sendte Sam dem på et spinndyrt spesialkurs midt i semesteret til den andre siden av kloden? Chuck mistenkte at noe mer lå bak enn bare tanke på deres utdanning. Danny, derimot, hadde ingen slike tanker. Han bare gledet seg til å oppleve Australia, med sufring og «*alt av store og små dødelige kryp du kan tenke deg*», som han sa mens han sitret av spenning. Da de kom hjem, så de at huset var helt som vanlig. Men det var lagt ny ferdig-plen over flere mål av tomten deres. «*Her må det ha foregått mye aktivitet. Har du gravd til Kina, eller?*», hadde Chuck konfrontert Sam med da de kom hjem. Sam lo, og svarte: «*Bare ned til nærmeste dinosaurbein*». «*Samme det vel*», hadde Chuck svart og prøvde å la vær å virke mer nysgjerrig. Den prektige Danny hadde heller hatt mer fokus på hvor fint opparbeidet tomten deres var. Flotte frukttrær ble plantet og en stor potetåker skulle anlegges neste vår. Uansett, det var lett å bli påvirket av Dannys gode humør. Det var smittende, og derfor likte Chuck å henge med stebroren sin. Faktisk var det litt trist at de to brødrene levde så vilt ulike liv, tenkte Chuck. Mens han festet i skjul, var Danny og faren på møter i en pinsemenighet to ganger hver uke. Dette hadde resultert i at de hadde få felles venner. Faktisk hadde Chuck ingen nære venner, bare bekjenskaper. Han var redd for å slippe andre nært inn på seg. Det fikk han mer enn nok av hjemme. Men det var litt tungt at stemoren Lilly hadde trukket seg mer og mer bort fra Chuck, før hun til

slutt hadde flyttet bort fra dem. De kom til slutt frem til andaktsrommet. Begge så på hverandre. «OK, Chuck. Dette går bra. Her er det bare folk som elsker Gud og medmennesker, så det er ikke akkurat farlig», hvisket Danny forsiktig. «La oss bare få det overstått», svarte Chuck raskt tilbake.

Kapittel 2

Hva om jeg har tatt feil?

Andakten varte bare 15 minutter, slik at de skulle rekke å spise lunsj på skolekafeen etterpå. En student på 18 år som het Benjamin skulle holde andakten. Danny kjente Benjamin godt. Men Chuck hadde aldri brydd seg med å bli kjent med ham. Benjamin hadde valgt som tema for dagen et spesielt tema: «*Den matematiske sannsynligheten for at Jesus fra Nasaret må være Messias*». Benjamin sa han hadde hentet inspirasjon fra en mann fra Koinonia House⁵, som het Chuck Missler. Hans egentlige navn var Charles W. Chuck Missler⁶. «*Hva er sannsynligheten?*» undret Chuck seg. Selv var hans fulle navn han Charles Walter Scott. Chuck rettet seg opp fra en demonstrativ liggende stilling på stolen. Han var nå plutselig lutrer øre. Det var ikke bare det at navnet til denne fornavnet til denne Chuck Missler var likt hans eget. Talen til den beskjedne Benjamin handlet om sannsynlighetsberegning. Chuck og Danny var de beste på hele skolen i matematikk, begge med topp karakter. Danny var best på alle grener innenfor mattefaget hvis en sammenliknet de to, bortsett fra på statistikk. Temaet som Chuck Missler hadde holdt tale om, var fra tidlig på 2000 tallet. Noen taler var eldre, noen nyere på samme tema. Benjamin la ut om følgende: «*Hvis bare, for eksempel, 8 ulike profetier om Jesus fra Bibelen skulle passe*

på en enkelt person og helt frem til i dag, ville svaret være 1 av 10^{17} . Tar vi for eksempel 48 profetier som ble oppfylt av Jesus, blir tallet 1 av 10^{157} . Les selv i den gamle boken «SCIENCE SPEAKS» av Peter W. Stoner fra 1969^{6.1}». «For ikke å nevne at Jesus ble født i Betlehem, noe han selv ikke kunne ha påvirket», tenkte Chuck. Tallene og profetiene haglet uten at Chuck karte å ta alle av dem inn over seg. Han husket etterpå noe om Jesu død fra Daniel kapittel 9 og Samle 22. Men det som virkelig opprørte Chuck, var den matematiske umuligheten at Jesus fra Nasaret ikke kunne være Messias i Bibelen. «Tall lyver ikke», tenkte Chuck urolig. Hvordan kunne dette være tilfeldigheter? Chuck trodde ikke at det fantes tilfeldigheter i utgangspunktet, bare årsak og virkning. Hvordan kunne Bibelen forutse alt dette flere hundre år før det faktisk skjedde? Da andakten var over, var Chuck helt svimmel. Tankene flakket vilt frem og tilbake mens han forsøkte å holde fakta opp mot hans tidligere holdninger mot Gud og Bibelen. «Kan jeg ha tatt feil? Kan Jesus være Guds Messias?», tenkte han i stigende følelse av panikk. Så kom plutselig en innskytende tanke: «OK, så finnes det usannsynlige sammenhenger i galaktisk skala. Hva så? Det måtte jo skje før eller siden». Dette var ingen «god» eller behagelig tanke, det var liksom et gufs av ubehag ved den. Dette var også første gang han hadde opplevd noe slikt. Det var nesten som en stemme i hodet som snakket til ham. Chuck prøvde å late som om han var giret på å komme seg ut av møterommet, og skyndte på Danny for at de skulle rekke å spise lunsj. «Du er så stille, kompis?». Danny virket spørrende. «Og så

da? Det er ikke hver dag jeg er på et kristeliøst møte hvor undervisning fra min navnebror gir meg sære opplysninger om Bibelske profetier», gryntet Chuck surt. «Du vet jeg ikke visste noe om dette», svarte Danny muntert. «Jaaah. Greit, samma det». Chuck spiste mens han så ut av vinduet. «OK, da henter jeg en porsjon til» sa Danny, mens han reiste seg fra stolen. «Vent, ikke gå riktig ennå», stammet Chuck. «Hva er det?», spurte Danny. «Ehhh...». Chuck klarte ikke å få frem det han egentlig ikke ville si. «Tar du med det samme du skal ha til meg?». Umiddelbart tenkte Chuck om seg selv: «Idiot». Det Chuck egentlig ville spørre Danny om var følgende: «Har du mailadressen eller telefonnummer til Benjamin-fyren?». Men stoltheten ble for sterk til at han klarte å svelge den. Ikke *snakk om* at Danny skulle få vite at han var blitt fengslet av talen til Benjamin. Han skulle heller kontakte Benjamin på egen hånd, etter skoletid. Chuck klarte ikke å fortrenge all informasjon fra andakten tidligere denne dagen. Han måtte få kontakt med Benjamin. Han ringte rett etter at skolen var ferdig. Benjamin var forundret over henvendelsen, men var høflig nok til å ikke kommentere noe. Chuck visste at Benjamin var fullstendig klar over hans eget syn på Gud. «Ikke gidd å si noe til Danny eller noen andre om dette», ba Chuck da han avsluttet samtalen med Benjamin. «Helt OK», svarte Benjamin enkelt. «Ehh... Takk, da», stammet Chuck tilbake og avsluttet samtalen. Han klikket på av-knappen på jakken sin. «Utrolig enkelt å ha telefon innlagt i jakken sin», tenkte Chuck. Nå som grafen⁷ materialet (ett-lags karbonmateriale) var enkelt å serieprodusere, var

skjermene skarpe, syltynne og kunne brukes omtrent overalt. Noen av de andre i klassen sin hadde allerede operert inn telefon under huden på underarmene sine. Men det var dyrt, og det var enda dyrere å oppgradere dem til nyeste programvare. Chuck ville vente til det var blitt billigere. Sam hadde fortalt Chuck om de gamle telefonene på begynnelsen av 1990 tallet. De var gedigne. «*He, he. Paps har levd i den digitale steinalder*», humret Chuck mens han tenkte på stefaren Sam. Humøret hadde steget noen hakk nå, og det hjalp å tenke på sin ivrige stefar Sam som fortalte om gamle dager. Samme kveld var det bønnemøte som både Danny og stefaren Sam skulle delta på. Som vanlig ville ikke Chuck være med, selv om Sam ofte spurte ham om «*dette var kvelden han ville ombestemme seg?*». Chuck svarte høflig nei for en gangs skyld. Han sa han heller ville programmere denne kvelden. Benjamin hadde sendt ham oversikten over materialet han hadde presentert på andakten. Chuck laget flere matematiske algoritmer på PC-en sin som skulle søke i databaser med oversikt over Bibelske tema over profetier om Jesus som Messias. Han la også inn søkeord om profetier som ble ansett som oppfylt om Messias, hvor de stod, og når profetiene ble fremsatt. Chuck hadde lært at på tidlig 1990-tallet måtte studentene gå på bibliotek for å skaffe informasjon. Nå var det enkelt med alle tenkelige søkemuligheter som lynraskt kom opp med relevante svar og utfyllende rapporter for alle mulige scenarioer. Selv om KI og kvante-datamaskiner fortsatt ville være umulig for vanlige folk å få tilgang på i enda noen år, var maskinene til Google og andre

søkemotorer blitt så gode som det nesten var mulig å bli, uten et bokstavelig talt kvantesprang over til kvante-computere. Det som tok litt tid, derimot, var å legge inn gode kriterier for søk. Her kunne en spare mye tid, og Chuck var en mester i å søke effektivt. Brått kom han på Lilly og det faktum at kontoen han brukte ville registrere søket hans. Kunne dette bli et problem? «*Næææh*», trøstet Chuck seg med. «*Jeg legger bare inn som overskrift på søket «Hvordan motbevise at Jesus er Messias». Det burde heller få henne til å applaudere, om hun skulle legge merke til noe*». Etter noen minutter hadde Chuck plottet inn alle kriterier. Han gikk for å hente seg en iskald Cola på glassflaske, hans favoritt drikk. Da Chuck kom tilbake, satte han seg godt til rette i stolen. Rapporten hadde bare tatt noen få sekunder å få ferdig, tross den store datamengden som søket måtte gjennomgå. Tallene presenterte seg i oversiktlige kolonner og diagrammer. «*Joda, Benjamin snakket sant*», måtte Chuck innrømme. Det var riktignok ikke mulig å ha sikre tall for hverken befolkning av jøder på Jesu levetid, nøyaktig år for profetiene som ble framsatt manglet i flere tilfeller, og søkemotoren angav at det var uenighet blant noen fortolkere om den eller den profetien gjaldt Messias eller ikke. Men den matematiske sannsynligheten for at Jesus var den profeterte Messias, sett ut ifra Bibelen som helhet, var overveldende stor. Det var matematisk usannsynlig at Messias som beskrives i Bibelen ikke skulle være Jesus fra Nasaret. Nederst på siden kom det opp et varsel. Chuck fektet med fingrene for å overføre bildet i PC-en, som utgjorde selve benkeplaten av det store kontorbordet, til

storskjerm-format på kontorveggen. Alle veggene var «tapetsert» med grafen-skjermer, som sylskarpt gav et klart bilde av det Chuck ønsket å få se nøyere på: «*Jesus måtte ha kommet nøyaktig i den tidsalder Bibelen sa Han skulle komme grunnet ødeleggelsen av Jerusalem i år 70*» var overskriften på et av søke-resultatene. Et annet søkevarsel opplyste om at profeten Daniel helt ned til dagen Jesus red inn i Jerusalem hadde profetert dette, hvis en tar hensyn til for eksempel skuddår. Igjen dukket navnet til Chuck Missler opp. «*Learn the Bible in 24 hours*» var det referert til på Youtube. En kunne også besøke nettsiden som Chuck Missler hadde opprettet for lenge siden, <https://www.khouse.org/>⁵. Det bruset i tankene til Chuck. Skulle han virkelig synke så dypt som å begynne med hemmelige Bibel-studier? Han ville i så fall bli en hykler uten sidestykke. Vel, iallfall siden i går. Det var dagligdags med enorme skandaler over hele verden på grunn av hvitvasking av penger, fordi økonomisk kriminalitet i cyberspace omtrent var utradert av det sterkt forbedrede internettet. Det hadde New World Wide Web og dets tilnærmede fullstendige kontroll over all internettaktivitet sørget for. Politikere, prester og andre «troverdige» personer ble tatt på fersken daglig i mengder. Ingen brydde seg om å følge med på det lenger. Alle ville heller forhindre å bli tatt for fremtidig snusk, og dette medførte at all verdens kjeltringer desperat forsøkte å hindre fjerning av kontanter fra verdenshandelen. «*Før jeg kan gå dypere inn i Bibelstudier må jeg stille meg følgende spørsmål*», tenkte Chuck: «*Hva er det jeg ønsker å oppnå med dette? Er det*

sannsynligheten om at Jesus faktisk er Guds Messias, eller muligheten for at Jesus bare er en person som Bibelen har profetert helt rett om?». Det ville jo fortsatt være et element av tro i denne saken. «Fakta er en ting, tro er noe helt annet», tenkte Chuck med seg selv. Eller var det egentlig sånn? Slik søkeresultatene så ut, var det jo både sannsynlige og troverdige fakta som ble presentert. Men Chuck var likevel fast bestemt på følgende: Han ville ikke tro på noe som ikke kunne bevises. Danny hadde også sitt å holde på med. Det var en del hjemmelekser å gjøre. Men denne ettermiddagen var han tidlig ferdig. Danny likte å sitte i lenestolen på loftsrommet sitt og bare se ut i luften. Mens Chuck elsket Cola fra glassflaske, likte Danny best iste med ferskensmak. Akkurat nå hadde han et stort glass iste med isbiter. Som vanlig drakk han altfor fort, og fikk dundrende hjerne-frys. Han lukket øynene et par sekunder. Smerten ville gå raskt over, det visste han. Danny bøttet resten av det store glasset. Og umiddelbart tenkte han: «Lærer jeg aldri?» Resten av is-teen var enda kaldere på grunn av at alle isbitene nå hadde mindre væske å kjøle ned. «Au-au-au-au», stønnet Danny mens han famlende satt glasset fra seg på bordet ved siden av stolen. Egentlig hadde Danny bruk for å snakke med faren sin Sam om noe han syntes var vanskelig å forstå. Han og faren hadde trofast bedt til Gud om at Chuck måtte bli frelst. De hadde også bedt om at moren, Lilly, måtte vende tilbake til troen hun før hadde hatt på Gud. Danny hadde ikke fortalt faren sin Sam om verset han hadde meditert på lenge: Apostlenes Gjerninger 16:31. Der stod det: «De sa da: Tro på Herren Jesus, så skal du bli

frelst, du og ditt hus» Apg 16:31 (NB88). Settingen i historien var at Paulus og Silas satt i fengsel. Siden alle fangene ved et mirakel ble løst fra lenkene sine, ville fangevokteren ta sitt eget liv. Paulus og Silas klarte med et nødscrik å hindre fangevokteren i å ta selvmord. Danny hadde tatt dette verset til seg og tenkt at det var bare å be, så skal alle i ditt hus bli frelst. Men Chuck var mildt sagt ikke frelst ennå. Og moren hans hadde åpent bekjent at *«hun var ferdig med all religion for alltid»*. Hvordan kunne det da ha seg at det ikke hadde noen effekt av å be om frelse for de to han var så glad i? Danny gikk ned til farens kontor. Døren var alltid lukket, og alle som ville komme inn, måtte først banke på. *«Hei far, er du der?»*, ropte Danny. *«Både ja og nei»*, svarte faren muntert. *«Et øyeblikk, så er jeg til stede både fysisk og mentalt»*. Døren åpnet seg i en fart. *«Hvordan går det med deg, tøffen?»*, spurte Sam. *«Bra, tro jeg»*, svarte Danny. *«Egentlig har jeg noe jeg trenger å spørre deg om»*. *«Kom, la oss ette oss på kjøkkenet. Der er det så godt miljø for å prate»*, smilte Sam. Kjøkkenet hadde blitt et sted hvor det var godt å være. Det var fin utsikt over den store eiendommen fra det nordlige hjørnet av huset de bodde i. Veggene var også her «tapetsert» med usynlige grafen-skjermer. Sam hadde programmert inn ulike Bibelvers som hele døgnet sirkulerte på de ulike veggene, sammen med flotte naturbilder. Men for at ikke Chuck og Lilly skulle flippe opp stemningen over fokus på Gud, hadde alle smartklokker som kunne bytte innhold på vegg-skjermene når det var andre der enn Sam og Danny. Men Sam godtok ikke noe som var anti-Gud-relatert. Det var

ikke mulig å forandre Sams syn på dette punktet. Nå var det jo bare Chuck igjen, for Lilly hadde flyttet ut for en stund siden. Det gjorde vondt for de tre som var igjen at Lilly bare hadde «forsvunnet» ut av livene deres. Hun ville ikke ha kontakt med noen av dem. Sam, Danny og Chuck sørget tungt over at Lilly ikke engang ville prate med dem lenger. «*Tenker du på moren din?*», spurte Sam mens han skjenket opp iste i to store glass. «*Ja, hver dag og nesten hele tiden*», sukket Danny. «*Hva var det vi gjorde galt?*», undret Danny seg. «*Hvorfor flyttet mor bare ut som om vi var døde for henne?*». Sam satt stille en stund. «*Herre, gi meg visdom til denne samtalen, i Jesu navn*», bad han stille. «*Kan du først si meg hva du mener er årsaken til at din mor bare dro?*», spurte Sam. Danny nikket. Det var egentlig godt å få frem hva han selv hadde på hjertet før noen begynte å lekse opp for ham hva som var «sannheten». «*Jeg tror at mor var syk på sjelen, som vi pleide å kalle det da vi var barn*», begynte Danny forsiktig. «*Og at denne sykdommen kanskje bare ble verre og verre?*». Danny stilte dette som et åpent spørsmål. Sam tidde litt før han svarte. «*Mamma var, og er, fortsatt veldig syk på sjelen*», svarte Sam. Det ble stille en liten stund. Danny visste at dette også måtte være vondt for faren å snakke om. Danny brøt stillheten: «*Jeg er litt redd for å spørre om ting jeg kanskje ikke har noe med*». Faren så på Danny med kjærlige øyne. «*Det er noen ting som du ennå er for ung til å vite om. Og som jeg fortsatt må beskytte deg mot. Stoler du på at jeg vet ditt beste?*», spurte Sam. «*Ja, det er jeg 100% sikker på*», svarte Danny fast. Han visste at faren hans

alltid var ærlig. Men også at det i denne saken sikkert ville være ting han faktisk ønsket å bli beskyttet mot. «*Flott, takk for at du stoler på meg*», svarte Sam. «*Hvorfor tror du at din mor ble syk på sjelen?*», fortsatte han. «*Jeg tror at terrorangrepet i India var begynnelsen på problemene*», begynte Danny. «*Og at bestevenninnen hennes og mannen hennes døde, pluss at hun selv ble såret og at mange andre ble drept*». Sam så at Danny var blitt ganske rød i ansiktet. «*Du har rett i det du sier*», svarte Sam sakte. «*Din mor anklagde Gud for ikke å beskytte oss den kvelden for 13 år siden*», fortsatte Sam. «*Men du har jo alltid sagt at vi som kristne ikke har blitt lovet å ikke bli forfulgt?*», svarte Danny litt forvirret. «*Visste ikke mor om dette?*». «*Jo, din mor visste*», svarte Sam. «*Men det skjedde en skade på sjelen hennes den dagen. Og helt siden da har hun ikke kunnet, eller villet, tilgi Gud*». «*Men det var jo ikke Gud som ville denne tragedien?*», svarte Danny litt spørrende. «*Nei, denne tragedien var ikke fra Gud. Men uansett hva jeg sa til din mor, ville hun ikke stoppe å Gi Gud skylden for det*». Sam fortsatte: «*Det å velge å ikke tilgi ødelegger deg fra innsiden, og da får du heller ikke tilgivelse for dine synder fra Gud heller*». «*Du tenker på det som står i Matteus 6:15, om at den som ikke tilgir sin bror skal heller ikke få tilgivelse av Gud?*», spurte Danny. «*Ja, det stemmer*», svarte Sam. Og han fortsatte: «*Men jeg tenker også på at din mor gav Gud skylden for noe mennesker gjorde. Hun begynte å hate Gud for hendelsen*». Danny satt taus mens han tenkte på det faren sa. «*Alle har et ansvar for hvordan en velger å forholde seg til Gud*», fortsatte Sam.

«Det er ingen automatikk i at «alle i ditt hus» skal bli frelst, fordi det er opp til den enkelte å ta et valg til Jesu verk for oss individuelt. Gud kan ikke tvinge folk til å bli frelst bare fordi noen ber ham om at alle de elsker skal bli frelst». Hjertet til Danny gjorde et lite hopp. Det var jo akkurat det han ville spørre faren sin om. Og nå forstod han at det var både hat, u-tilgivelse og et personlig valg som hadde ført moren hans bort fra Gud. Det samme gjaldt også for Chuck. Sam hadde merket at Danny reagerte på det han akkurat nå hadde sagt. «Var det dette som du ville prate om?», spurte Sam? «Ja» Danny ble nesten overrasket over sin egen entusiasme. «Bare at det var flere ting jeg lurte på uten at jeg klarte å få det frem». «Jeg har tatt på meg ansvaret for andre menneskers frelse», konkluderte Danny. «Selvsagt skal en vitne, men det er alles ansvar å si ja eller nei til Gud». Sam gledet seg storlig over denne praten med Danny. Men han gledet seg enda mer over at Danny begynte å bli moden på åndelig vis. «Så det er derfor at du har klart å bære at Chuck aldri har villet ha noe med Gud og gjøre og at mor har vendt seg fra Gud?», spurte Danny faren ivrig. Han hadde tatt feil om det å ha ansvaret for noe han ikke kunne ha ansvar for. Dette svaret var en stor lettelse for Danny. «Ja, det stemmer», svarte Sam. «Men det er fortsatt vondt. Og det betyr jo at vi fortsatt elsker dem», fortsatte han. Chuck kom gående sakte ned trappen. Vanligvis kom han «dundrende» ned, som Sam pleide å si. Han satt seg ved bordet. «Hva går det i her da?», spurte Chuck. «Vi snakker blant annet om Lilly, og hvorfor hun dro fra oss». Sam svarte først, for at ikke Chuck skulle gå til verbalt

angrep på Danny for rekord-kjipt tema. Sam så at Chuck var i dårlig humør akkurat nå. Men Chuck viste alltid respekt for Sam, og det visste Sam godt. Så derfor forventet Sam at samtalen skulle fortsette rolig og greit. Chuck sukket. Men han sa ingenting til å begynne med. «*Vi vet alle at dette er vanskelig for deg også*», sa Sam. «*Så jeg er nødt til å fortsette med å gi deg tilbud om å snakke om det*». «*Takk, jeg setter egentlig pris på det*», svarte Chuck stille. «*Du vet at jeg sliter med å snakke om følelser og sånne greier*». «*Ja, det gjør jeg*», svarte Sam. «*Jeg har bare opplevd noe rart i dag, og er helt ør i hue*», fortsatte Chuck. «*Kan dere gi meg et kjapt sammendrag? Jeg har skallebank og har lyst til å legge meg*» Sam fortalte raskt om hvorfor Lilly hadde dradd. «*Men det sier ingenting om hvorfor hun ikke vil ha kontakt med oss*», svarte Chuck litt nedbrutt etter at Sam var ferdig. «*Vi hadde ikke kommet til det enda*», skjøt Danny raskt inn. «*Deres mor har dårlig samvittighet ovenfor oss alle sammen*», svarte Sam. «*Når noen har dårlig samvittighet, kan de av og til trekke seg unna for at de selv ikke skal få det enda verre*». Dette kunne både Danny og Chuck begge være enig i. De hadde av og til kranglet og vært utrolig kjipe med hverandre. Da var det vanskelig å gjøre ting godt igjen. «*Gi henne litt tid*», fortsatte Sam. «*Det har bare gått et par måneder. Jeg skal forsøke å kontakte henne. Dessuten har hun sagt noe kryptisk om at hun har oppdaget noe som vil forandre verden slik vi kjenner den. Og at hun trenger litt tid for seg selv. Det er alt jeg vet*». Begge guttene nikket. Chucks humør hadde steget igjen. Han skulte bort på Danny. Med en lynrask bevegelse tok

han glasset til Danny og helte resten av innholdet med iste i nakken hans. Danny hylte da isbitene rant nedover ryggen. «*Kom igjen, Bibeleni. Jeg må spørre deg om noe oppe*», ropte Chuck. «*Jeg kommer, Mister bannlyst fra Russland for evig*», ropte Danny tilbake. Han tok farens glass og helte det på ryggen til Chuck som alt på vei opp trappen. Sam måtte nesten smile. Men bare nesten. «*Guttunger*», tenkte han mens han kalte på hushjelp-roboten «Butler2». De hadde 3 menneskeliknende roboter på godset kledd som tradisjonelle engelske «butlere» eller tjenere. Butler2 kom elegant gående bortover til Sam. «*De kalte, sir?*», svarte Butler2 med buldrende stemme. Sam skvatt. «*Hvem har endret ditt stemme-direktiv, Butler 2?*», spurte Sam. «*Det skulle være Charles, eller Chuck, «Sir*», tordnet Butler2, mens han gjorde hermetegn med fingrene. «*Jaså, ja*», tenkte Sam. «*Butler2, er sarkasmenivået ditt også skrudd opp? Nei, forresten, gi meg rapport på alle endrede direktiver*». Butler 2 listet opp: «*Sarkasme 90%. Humor 75 prosent. Ærlighet 60%. Rapport på endrede direktiver slutt, Sir, Yes Sir*». Sam stønnet. Chuck hadde klart å by-passe systemet hans igjen. «*OK, Butler2: Gjeninnfør mine standard-direktiver. Øk krypteringssikkerhet til nivå 10*», ramset Sam opp. «*Direktiver gjenopprettet, Sir*», svarte Butler2 høflig. Sam føyde til en ekstra kommando: «*En ting til, Butler2: Vær vennlig å vekke Chuck med et simulert T.Rex-brøl klokken 07.00 i morgen tidlig. Ikke lavere enn 95 desibel. Og vær vennlig å tørke opp alt sølet på kjøkkengulvet og i*

trappen». «*Som De ønsker Sir*», sa Butler 2 og begynte å tørke opp alt sølet.

Kapittel 3

Har vi en avtale?

«Jeg håper far ikke blir for sur for at jeg hacket meg inn i direktivet til Butler²», peste Chuck etter turen opp trappen. «Slapp av», svarte Danny tungpustet. «Han er liksom inne i det der med tålmodighet og tilgivelse, vet du vel». «Enig», gispet Chuck.». «Men han har også humor til å ta igjen også, da», lo Danny. Chuck fikk ennå frysninger på ryggen når han tenkte på da Sam hadde helt en stor søppelbøtte ved isvann over ham fordi han hadde spylt stefaren sin med hageslangen som 12-åring. «OK, fyr løs, du ville spørre om noe», sa Danny. «Ja, spørsmålet, ja», svarte Chuck litt unnvikende. «Kom igjen, du er da ingen feiging», lo Danny. «Jo, det er jeg når det kommer til det jeg skal si nå», tenkte Chuck. «OK, her er greia», begynte Chuck: «Jeg har en stund arbeidet med det å motbevise at Bibelens profetier om Messias har noen form for matematisk sannsynlighet ut ifra en rekke kriterier. Sånn som ut ifra oppfylte profetier, ut ifra Bibelens egne ord, folketall på den tiden, fødested for Jesus og så videre». «Kult. Hvor mange ganger mislyktes du?», spurte Danny uten å virke hovmodig i det hele tatt, bare nysgjerrig. «Skulle tro du hadde gått Chuck Missler⁶ i næringen». Chuck vred på seg. Han svarte på spørsmålet ved å ikke svare. Og det betød at Danny hadde rett. «La meg bare si det på denne

måten: Bibelen og dens profetier om Messias har vekket min interesse. Bare rent matematisk og statistisk, altså». Chuck fortsatte: «Åssen kunne så mange gamle gubber profetere så riktig om Messias? Tallene for statistisk tilfeldighet er astronomisk små». Danny fullførte Chucks tankegang: «Og siden den statistiske sannsynligheten for at profetiene om Messias i Bibelen faktisk må omhandle Jesus er så stor at det er usannsynlig at de tar feil, er dette for interessant til at du klarer å la det ligge?». «Bingo», svarte Chuck. «Men Bingo med liten b». «Du må fortsatt velge å tro at Jesus er Guds sønn», fortsatte Chuck. «Du kan ikke bevise det». «Nei, for da ville jo ingen ha hatt en grunn til å la være å tro på Jesus som Guds Messias», svarte Danny. Det ble stille en liten stund. «Det jeg prøver å si er at min interesse for Bibelen er økt et par hakk». Chuck rødmet. «Men bare på grunnlag av matematisk, statistisk nivå, selvsagt», tilføyde Chuck raskt. Danny var himmelfallen. Uten å vite hvor det kom fra, sa Danny noe til Chuck han aldri ville kommet på selv: «Du vet at jeg ikke vil forsøke å overtale deg til noe. En må ville tro. Du vet hva jeg tror på, og at jeg ønsker at du gjorde det samme». «Setter pris på den innstillingen», svarte Chuck. Han var veldig brydd. Derfor måtte han raskt komme over på et nytt tema. «Jeg har også kommet over andre kule tema mens jeg søkte på profetier om Messias. Eller kanskje ikke kult er ordet her?», Chuck klødde seg i hodet. «Åssen i all verden skal jeg uttale meg om sånne kristeliøse greier?», undret han seg. Danny skjønnte hva Chuck tenkte, og skjøt raskt inn: «Slapp av, bare snakk i vei». «Du vet at jeg digger sånne

konspirasjonsteorier», begynte Chuck. «Og at Bibelen er den eneste skriften jeg kjenner til som har hatt så utrolig rett i sine profetier om alt mulig». Danny nikket. Han lurte på om hvor Chuck ville med alt dette. «Jeg leste i en av søkeresultatene mine om en fyr som snakket om at Iran skal gå i luften og greier når de vil bruke sitt fremste våpen. Vi snakker her om de hemmelige atomvåpnene som Iran nå garantert har. De har jo ikke nuket Israel ennå. Har du hørt noe om det?». Danny nikket. «Det står beskrevet i profetien om Elam, Jeremia 49:34-39. Elam tilsvare det området hvor Iran i dag har mye av sin atomaktivitet og greier», svarte han. «Sprøtt, ikke sant?», utbrøt Chuck. «Åssen kan det være en tilfeldighet? Og det er bare ett av mange eksempler». «Salme 83, dukket det opp i søkene dine?», undret Danny seg. Chuck innså raskt at her var Danny på «hjemmebane». «Du visste vel det, ja», lo Chuck. «Joda, Salme 83 dukket opp» fortsatte Chuck. «Det er også en av fremtidsprofetiene. Så her er min utfordring: Skal vi gå sammen om å lage en god oversikt over disse to profetiene, for å se om de snart vil oppfylles eller ikke?», spurte han. «Hva skjer hvis vi finner ut av at Bibelen får rett også her? Eller at det faktisk kommer til å skje mens vi selv observerer det?», spurte Danny. «Tja, jeg vil fortsatt ikke godta noe annet enn bevis på at det finnes en Gud. Men hvis det skjer foran øya mine, vil jeg få mer respekt for Bibelen», proklamerte Chuck høytidelig. «Greit, jeg er med». Dannys øyne gnistret. «Skal far få vite noe, eller skal bare vi to holde dette hemmelig? Far har jo et helt bibliotek av bøker på dette området. Og ikke bare et digitalt bibliotek,

men mange gammeldagse bøker også», tilføyde Danny. Chuck nølte et par sekunder. Sam ville nok bli en mektig alliert på dette området. Og da ikke bare som ekspert på alt som hadde med endetiden å gjøre, men han ville også ha den Bibelske forståelsen som Danny fortsatt bare kunne drømme om. Etter å ha tenkt litt til, sa Chuck: *«Jeg vil ikke skuffe far med falske forhåpninger om at jeg plutselig har blitt en kristen eller noe sånt». «Slapp av»,* beroliget Danny. *«Far respekterer deg og er glad i deg uansett. Og hva er det verste som kan skje? At Bibelen får rett nok en gang?».* Chuck fikk gåsehud på ryggen. Han kom plutselig på stemoren Lillys reaksjon når han ble fersket for å ha funnet bevis for mange nye kontorer rundt om i verden av organisasjonen hun nå var nestleder av: New Artificial Intelligence. Disse eksisterte ikke offisielt ennå. Heldigvis hadde han klart å laste ned filene via hennes tredje brukerprofil og så over til hans egen krypterte server. Men han kunne ikke åpne filene før det var gått et halvt år. Da ville den interne brukerloggen slettes, og han kunne se på innholdet i fred og ro. Men dette ville han ikke fortelle noen om. Ikke engang Danny. Og iallfall ikke før han hadde sett på dem selv først. *«Du har rett. Men la oss holde far på pinebenken litt til, OK?».* Chuck forsøkte å smile. *«Hva er det verste som kan skje?».* *«Da har vi en avtale, kompis»,* erklærte Danny og Chuck i kor og ristet hendene høytidelig.

Kapittel 4

Sams historie

Klokken 07.00 neste morgen våknet Sam og Danny til en horribel symfoni av Chuck og et simulert T.Rex-brøl. Butler 2 hadde levert varene igjen, konstaterte Sam. T.Rex-brølet var dypt og knurrende, litt som piggråd og en sint grevling, blandet med en dyp bass. Chucks hyl minnet derimot mer om et klassisk hysterisk dameskrik. Chuck var noe blek under frokosten, men var ikke sur på Sam. Han så absolutt humoren i situasjonen. Ingen av dem sa noe, men begge visste at nå var de nok en gang skuls. Danny syntes det hele var veldig unødvendig, for han hadde også «*hylt som en jentunge*», ifølge Chuck. «*Vi er litt av en gal familie*», mumlet Danny. «*Du har virkelig klart å irritere far denne gangen, Chuck*». Men Chuck bare gryntet tilbake. Klokken var alt over 07.30, og begge guttene styrtet raskt ut av kjøkkenet for å rekke skolen. Sam ble sittende ved kjøkkenbordet alene. Det var både godt og vondt at hans kjære Lilly var gått fra ham. Det gode var at han slapp den bitende stillheten som hun nektet å bryte. Og det vonde blikket hun til enhver tid hadde sendt ham. Det vonde var at han måtte akseptere at hans tidligere så kjærlige kone hadde forsvunnet rett etter terrorangrepet i India i 2013. Ikke forsvunnet rent fysisk, hun bare ble en helt annen person etterpå. Sam hadde først tenkt at det var sjokket etter at hun selv

nesten hadde blitt drept i angrepet som hadde plaget Lilly. Og på et vis var jo det riktig. Men det var likevel noe mer som hadde skjedd med Lilly. Noe mer enn bare på det personlige plan. Hun hadde også «blitt borte» åndelig sett, det vil si at hun valgte å forlate Gud. Uansett hva Sam hadde sagt til Lilly, hadde hun alltid endt opp med samme konklusjon: *«Gud kunne ha forhindret terrorangrepet, men han bare ville ikke gjøre noe»*, sa Lilly for å ende enhver diskusjon. Sam sukket med seg selv. Det var jo riktig at Gud kunne ha stoppet angrepet. Men det står jo også i Bibelen at kristne ikke skal være fritatt for forfølgelse. Sam hadde sitert en del av verset i Joh 15:20 for Lilly mange ganger: *«Har de forfulgt meg, så vil de også forfølge dere»* (NB88). Han hadde også lest versene som det henvises til for Joh 15:20, som er Joh 13:16, Matt 10:24, Matt 24:9 og 2 Tim 3:12. Det hjalp ingenting. Lilly valgte å vende seg bort fra Gud, og gav skylden på Ham og ikke terroristene som hadde utført angrepet. Til slutt, eller flere år med samtaler, hadde Sam sagt: *«Du vet at jeg elsker deg likevel, men jeg håper at du en dag vender tilbake til Gud.»* Lilly hadde stirret tomt ut i luften. *«Jeg vet ikke om jeg kan eller vil elske deg lenger, når du velger å tro på den guden som drepte mine beste venner og ødela livet mitt»*, hadde hun svart sint tilbake. Etter dette hadde Sam vært helt sjanseløs i å nå frem til Lilly med kjærlighet eller med noe som helst. De hadde glidd lengre og lengre vekk fra hverandre. Lilly hadde først krevd et eget soverom. Så hadde hun krevet et rom i en annen etasje. Og da alle pengene for Sams patent på super-effektiv produksjon av hydrogen fra vann var

kommet på konto, krevde hun en egen leilighet på godset. Men ingenting var godt nok for Lilly. Sam hadde skjønt at Lilly hadde åpnet opp for andre åndsmakter i livet sitt. Hun utviklet en stor interesse for spiritisme som et par kolleger var tungt inne i. Allerede etter første møtet, hvor de utførte et rituale, merket Sam at den Lilly han en gang hadde giftet seg med, var borte. Sam hadde forsøkt å advare henne om at spiritisme var det samme som djevel-dyrkelse. Og at hun ved å fortsette med spiritisme ville ha fellesskap med onde ånder (1 Kor 10:20). Lilly bare lo rått av Sam da han sa dette til henne. Dessuten hadde arbeidet også «slukt» Lilly bort fra familien sin. New Artificial Intelligence hadde nesten blitt en besettelse for Lilly. Hun hadde etter noen år i organisasjonen blitt valgt til nestleder i 2024. Da hadde hun vært ansatt siden 2020. Det var ingen tvil om at Lilly var dyktig i jobben sin. Hun hadde skrevet rundt 50 artikler på bare få år. Flere av disse artiklene var blitt publisert i de mest kjente vitenskapsbladene. Det Sam hadde satt pris på ved Lilly derimot, var at hun hadde reddet skinnet til Chuck flere ganger etter at hacker-angrepene hans hadde blitt avslørt. Og da ikke minst ved den diplomatiske skandalen mellom Russland og EU, som hadde resultert i at Chuck hadde fått permanent fjernet internett-tilgangen sin. Og blitt bannlyst fra Russland for evig tid. Hvordan Lilly hadde fått dette til, ville hun på ingen måte snakke om. Det var likevel en episode med Lilly som Sam husket spesielt godt. Det skjedde kvelden før hun bare stakk av og flyttet ut, til stor fortvilelse for Sam, Danny og Chuck. Lilly hadde komt rolig inn på

kontoret til Sam mens han arbeidet. «*Farvel, Sam*», hadde hun sagt. «*Jeg drar i morgen tidlig til hovedkontoret i Roma, og jeg kommer ikke tilbake. Dette er farvel for alltid. Jeg sender skilsmissepapirer i posten. Og jeg vil ikke ha noe av alle pengene eller verdiene dine. Jeg har skaffet meg penger på andre måter, så jeg klarer meg fint uten deg*».

Sam bare nikket. Han hadde blitt advart i en drøm av Den Hellige Ånd om at dette snart kom til å skje. Lilly virket skuffet, som om hun hadde ventet å bli bønnfalt om at hun ikke måtte forlate familien. Sint snudde hun seg om og gikk raskt mot døren. Men brått stoppet hun. Et lite øyeblikk så det ut som hun var i tvil om hun skulle snu seg eller fortsette å gå. Plutselig snudde hun seg raskt 180 grader tilbake på hælen, og stirret på Sam med et intenst blikk. «*Jeg har nettopp fått vite noe som du og den prektige Guden din ikke kan svare på*», hveste Lilly. Sam stirret fast tilbake på Lilly. Et kort glimt fulgte hvor øynene hennes blunket som reptiløyne, med gul-gråaktig farge. Sam ble ikke skremt, for han hadde sett det før på andre personer som hadde vært besatt av onde ånder. «*Snart vil dere få vite hvem som faktisk har skapt oss, og de er på vei tilbake for å redde oss fra all meningsløs religion i verden i dag*». Lilly gliste med skadefryd: «*Så kan vi snakkes når du må bite i støvet for din nye gud, og så skal jeg...*». «*Stans dette ugudelige pratet i Jesu navn*», proklamerte Sam strengt. Med ett ble Lilly stum, og forsøkte frustrert å få frem resten av budskapet. Men hun fikk ikke frem en lyd. Og før Sam fikk mulighet til å drive den onde ånden ut av Lilly i Jesu navn, styrtet hun ut av rommet i umenneskelig fart. Med en gang

hørte Sam en stille stemme som sa: «*La henne være, Sam. Hun har valgt dette selv, og må ta følgene av sitt valg*». Sam sank sammen i kontorstolen sin i bunnløs sorg. Han visste at Ånden hadde rett, som vanlig. Ville det være mulig for Lilly å vende om til Gud? Sam tenkte på Hebreerne 6:4-6: «*⁴For de som en gang er blitt opplyst, som har smakt den himmelske gave og har fått del i Den Hellige Ånd, ⁵og har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter, ⁶og så faller fra, de kan umulig igjen fornyes til omvendelse, siden de på nytt korsfester Guds Sønn for seg og gjør ham offentlig til spott.*» (NB88).

Slik Sam oppfattet situasjonen, var det «game over» for Lilly med tanke på å kunne bli frelst. Det ville ikke lenger ha noen hensikt å be for Lilly lenger. Tårene rant nedover skjegget hans. «*Hva nå, Hellige Ånd?*», bad han enkelt. Først kom det ikke noe til svar. I stedet for å vente på svar, begynte han å takke og prise Gud for Hans tålmodighet. «*Jeg takker Deg Far, for at det er gjennom Jesus og ved Den Hellige Ånd at jeg skal forholde meg til Deg. Takk for at du har vært så god mot meg og min familie. Du er bare fantastisk. Lær meg å tjene Deg og det som er igjen av familien min og A.R.M på en måte som er til ditt behag. Amen*». Atmosfæren i rommet klarnet opp igjen. Sam reiste seg oppmuntret opp av stolen. Han tenkte på David som stadig styrket seg i Herren sin Gud. Det var sent på kveld, og han gikk opp for å se til guttene. Men de hadde lagt seg tidlig til dem å være. Han ville ikke vekke dem, og tenkte at de fikk ta praten i morgen om at Lilly hadde rømt hjemmefra.

Kapittel 5

Endelig fri

Lilly styrtet ut i bilen sin, frådende av vilt raseri. Hva hadde egentlig skjedd på kontoret til Sam? Hvorfor hadde hun plutselig mistet stemmen? Hun smalt døren igjen og prøvde å roe seg ned før hun kunne begynne å kjøre. «*Rolig nå, Lilly*», tenkte hun. «*Det at du mistet stemmen er bare en reaksjon på alt stresset du har opplevd i det siste. Endelig er du fri fra den taperen av en ektemann*». Hun forsøkte å si en setning, men det kom ikke frem en lyd. Nå fikk det være nok. Lilly spant ut av oppkjørselen og ut av eiendommen til Sam. Hun hadde jo selv nettopp avskrevet seg fra alle krav på noe av det de hadde hatt sammen som gift. Det var først når hun hadde forlatt eiendommen til Sam at hun fikk stemmen sin igjen. «*Endelig fri*», gliste hun. Nå slapp hun å tilbringe et eneste sekund lengre med den prektige eks-mannen Sam. «*Guttene klarer seg sikkert fint*», tenkte Lilly videre med seg selv. «*I den alderen de er i nå trenger de ikke en mor som da de var små*». Hun visste med seg selv at dette var en løgn, og at både gutter og jenter trenger begge foreldrene sine. Men hun fortrenget denne tanken, og begynte heller å tenke på hvor fort hun og Sam hadde mistet det nære forholdet etter terrorangrepet i 2013. «*Stakkars, ynkelige Sam*», tenkte Lilly med seg selv. «*Han satte lit til sin ikke-tilstedeværende Gud, og*

ikke til fakta og logikk». Hun måtte innrømme at det hadde hun også gjort som ung. Likevel var Lilly urolig over det hun hadde prestert å si til Sam. Hun hadde sagt noe slik som: «Snart vil dere få vite hvem som faktisk har skapt oss, og de er på vei tilbake for å redde oss fra all meningsløs religion i verden i dag». Dette hadde kommet ut av «ingenting». Lilly visste ingenting om noe slikt. Eller gjorde hun det? Det hele var som om hun opplevde en déjà vu når hun tenkte på det hun hadde sagt. Lilly valgte å fortrenge hele saken inntil videre. I tiden som gikk etter terrorangrepet, hadde Lilly fått den ideen om at det å være med på å utvikle KI, eller kunstig intelligens, ville gjøre jakten på terrorister så uendelig mye lettere. Ved å programmere en datamaskin med KI, sammen med overvåkningsdata fra internett og telefoni, ville «alt» av suspekt informasjon kunne fanges opp og dirigeres til riktig instans uten menneskelig kontakt i prosessen. Dessuten ville all informasjon bli samkjørt med personregisteret og overvåkningsbilder fra AIS, Ansikts Identifiserings Skanning, som alle måtte bruke for å benytte noen form for offentlige instanser, transport, sykehus, inngang til butikker eller liknende. Programmet AIS brukte avslørte umiddelbart små endringer i ansiktsuttrykk som stress, angst eller aggresjon. All informasjon gikk direkte til New Artificial Intelligence serveren. «Men det vet ikke alle taperne i verden», gliste Lilly for seg selv. «Bare vent til 2028, da skal systemet brukes over hele verden. Alle statsledere er lei av all terroren og har allerede sagt ja til å bli med». Hovedkontoret til New Artificial Intelligence (NAI) lå i Roma. Administrativt sett lå det i

Vatikanet, men det var det bare en håndfull personer som visste, inkludert Lilly. Det var dit Lilly var på vei nå. Turen ville bare ta 6 timer. Sjefene hennes ventet på at Lilly skulle komme med den siste programmerings-oppdateringen som skulle gjøre NAI ugjennomtrengelig for hacking. Dessuten ville det hindre at statsledere som angret på de strenge restriksjonene som ble påført hvert land i 2028, skulle kunne melde seg ut i etterkant. Lederskapet i NAI var delt mellom to menn som begge var 40 år gamle. Den ene het Maxim Hassan. Han kunne dokumentere en betydelig mengde informasjon om sin egen bakgrunn⁸. Alt var selvsagt løgn:

- Han hadde jødisk mor og far (1 Mos 3:15, Jes 11:1).
- Gyldig fødselsattest fra Betlehem (Mika 5:1).
- Flyttet til Egypt rett etter fødselen (Hos 11:1).
- Flyttet til Irak i femårs-alderen.
- Endte opp som flyktning i eget land i Al-Shirqat, Irak, tidligere kjent som Assur, den første hovedstad i del gamle riket Assyria (Jes 10:5).
- Legejournal på at han mirakuløst hadde overlevet å bli spiddet i brystkassen av en jernstang som 8-åring (Joh 19:37).
- Foreldrene ble drept da han var 9 år, og solgt som slave til IS for 30 sølvmynter (Matt 26:15).

Maxim var 2.01 meter høy, slank, muskuløs og hadde en karismatisk utstråling som Lilly aldri hadde sett maken til. Maxim hadde blitt adoptert av pave Francis i 2016 som en hemmelig ekstrapassasjer.

Verden fikk bare vite om at 12 personer⁹ fikk bli med til Vatikanet. Men Maxim var altså den 13 personen. Den andre lederen het Peter Vinci, og kom fra Roma. Han var 1.80 høy, også slank, men med mer vanlig kroppsbygning. Han var tydeligvis nummer 2 i lederskapet, og hadde en mer forsiktig fremtoning enn Maxim. Men Peter hadde også en enorm utstråling, om enn litt mindre enn Maxim. Begge var mørke i håret, var meget velkledd og vakre av utseende. Peter hadde vært pavens høyeste rådgiver i allerede 3 år. Pavens navn var per 2026 Petrus Romanus. Navnet hadde laget massiv misnøye blant katolikker over hele verden, på grunn av Prophecy of the Popes av St. Malachy¹⁰ på 1100-tallet. Han profeterte at den siste paven skulle hete Petrus Romanus. Både Maxim og Peter hadde den beste utdanning innen politikk, diplomati, økonomi, religion, genetik, og historie. Begge hadde en mastergrad hver innen hvert fagfelt; 6 mastergrader hver. Ingen i deres omgangskrets kunne fatte at de hadde hatt tid til å ta denne utdannelsen på kun 6 år. Lilly hadde forelsket seg vilt i Maxim ved første øyekast. Men Maxim «*hadde ingen interesse for kvinner¹¹*», hadde han høflig sagt da han skjønnte hva Lilly hadde i sinne. Lilly ble skuffet, men følte seg ikke avvist på en ubehagelig måte. Maxim og Peter virket fornøyd når Lilly kom med programoppdateringen til NAI. «*Flott arbeid, Lilly*», bekreftet Maxim når han hadde lastet opp programmet fra Lillys krypterte, bærbare pc. «*Nå er vi klare til å sette i verk avtalen med alle verdens statsledere for å forhindre lovløshet og kaos i verden. Den nye programmerings-filen din vil sikre at alle*

muligheter for retrett for de enkelte land vil bli umulig etter at elektronisk signering av avtalen er foretatt. Nå vil ingen kunne bryte avtaler med NAI, FN, EU og Vatikanet». Lilly ble litt satt ut. Hun trodde at NAI alene hadde inngått avtalen med alle verdenslederne. Riktignok hadde FN, EU og Vatikanet velsignet avtalen, selv om den fortsatt ikke var offentlig kjent ennå. Maxim smilte mot Lilly. «*Kjære Lilly, du fikk jo vite det akkurat nå. Vi kunne ikke fortelle deg noe før i dag uansett, fordi insidere i Vatikanet, FN og EU først i går ble enige om Fase 2 av planen vår. Og så er det jo den religiøst fanatiske mannen din, som vi for ingen pris kunne risikere skulle få vite noe om dette prosjektet i det hele tatt*». Maxim så spørrende på Lilly. «*Slapp av*», svarte Lilly kontant tilbake. «*Jeg forlot den taperen i går, og det for alltid. Nå trenger jeg aldri å ha noe mer med den hyklere og guden hans å gjøre*». Maxim smilte fornøyd. «*Godt, godt*», konstaterte Maxim og Peter, helt synkront. «*Du har jo vært kristen i store av livet ditt, Lilly?*», spurte Maxim. Og før Lilly fikk svart, fortsatte Peter: «*Det er ikke noen fare for at du vender tilbake til den sionistiske guden, er det vel, Lilly?*». «*Hva tror dere om meg?*», hveste Lilly som en sint slange. «*Må jeg nok en gang minne dere på at jeg har forlatt mitt tidligere liv og tro, kanskje? Dere vet at valget mitt er endelig*». Maxim og Peter smilte overbærende. Det gjorde Lilly bare enda mer sint. Men så skjøt Peter raskt inn noe for å roe stemningen: «*Jeg beklager så mye, Lilly. Men vi må være sikre på at vi kan stole på deg. Du av alle burde vite hvor stor fare religiøse galninger er for verdensfreden. Vi stoler 100%*

på deg, og ber om tilgivelse for denne testen på din lojalitet. Du har fra nå av vår fulle tillit og vil få innsyn i alt vårt arbeid». Lillys sinne forsvant like raskt som det var kommet. Hun følte seg straks beæret over å ha fått en slik storsinnet tillit fra de to mest intelligente og ressurssterke menneskene som levde på jorden akkurat nå. «Takk, dere vet jeg ikke vil skuffe dere», svarte hun raskt. De måtte ikke få inntrykk av at hun ikke var sint lenger, ikke helt ennå iallfall. «Og Fase 2, er?», Lilly stoppet midt i setningen for å spille ballen over til Maxim og Peter. «Fase 2, ja», begynte Maxim stolt. «Peter, du er så veltalende. Kan ikke du oppdatere Lilly mens jeg test-kjører den ferdige programvaren til NAI på et simulert scenario for problematiske statsledere som vil forlate alliansen vår?». Stemmen var bestemt, og Lilly oppfattet det mer som en ordre enn et spørsmål. Men Peter bare smilte fornøyd og svarte: «Selvsagt, sjef», svarte Peter. «Spyttlikker», tenkte Lilly litt hånlig. Hun likte best dominerende menn. Maxim jobbet iherdig med simulering av det testklare versjonen av NAI's hovedprogramvare. Peter begynte også straks å skride til verket. «Du skjønner det, Lilly, at våre menn i Vatikanet, EU og FN har utarbeidet Fase 2 i vårt arbeid innen NAI». Han tok en kunstpause, tydeligvis for å observere Lillys reaksjon. Men Lilly gav ikke så mye som et tegn på forundring da Peter presenterte denne informasjonen. Hun hadde allerede fattet mistanke. «Ah, du er en skarp liten pike, Lilly», smigret Peter. «Du hadde forutsett at det måtte være mer ved NAI enn bare politikk og fullstendig overvåking av internett, ikke sant?». Lilly svarte

ikke. Hun var fortsatt litt fornærmet for ikke å ha fått vite dette tidligere. Peter overså dette fullstendig, og fortsatte å snakke. *«Vel, det har seg slik, Lilly, at det viser seg at det vil tjene vår hensikt bedre om vi i stedet for å «eliminere» religiøs fanatisme på internett og andre kanaler, heller utvikler en ny, kontrollerbar religion. Etter at vi har innført den nye verdensordenen, selvsagt».* Peter virket skadefro og en anelse stolt. Nå måtte Lilly innrømme at det ene øyebrynet hevet seg et lite hakk. Peter hadde umiddelbart fått med seg Lillys reaksjon. *«Så, det var liv i deg likevel, vennen?»*, spurte Peter silkeglatt. Lilly tok seg kraftig sammen. *«Du vet jeg er tilhenger av en ny verdensorden, med en valuta, en regjering og uten pass»*, begynte Lilly. *«Men, kom igjen, hvordan skal en ny kontrollerbar verdensreligion fikse noe som helst? Uten et komplett bevis for at det faktisk finnes en ny Gud eller noe slikt?»*. Peter nikket anerkjennende. Hun hadde truffet spikeren på hodet, ingen tvil om det. *«Hva mener du kunne tjene som et eksempel på en ny Gud, da, hm?»*, fortsatte Peter trivielt. *«Imponer meg med din skarpsindighet, nok en gang»*. *«Er det mulig»*, tenkte Lilly irritert. Denne samtalen hadde tatt en nokså sær vending. Men det var ikke vanskelig å finne på et mulig svar. De 6 nye romteleskopene hadde allerede i januar 2026 funnet til sammen 500 000 eksoplaneter i vår egen galakse: Melkeveien. Og sannsynligheten økte for hvert sekund for at det måtte dukke opp en eller annen sivilisasjon et eller annet sted i universet. Og dessuten hadde antall UFO-observasjoner nærmest eksplodert de 10 siste årene. Og mange hadde gode bilder og videoer

som forskere ikke klarte å motbevise var uekte. «*Jeg tar en sjanse her og tipper på en alien Gud eller noe sånt hippie-flippi tull*», sa Lilly med forakt. Peter lot seg tydeligvis ikke fornærme av dette forslaget. «*Og du skal får møte vår alien skaper snart, hvis han finner deg verdig til det*», sa Peter mens han smilte varmt. «*Han er ingen gud, men han er vår skaper og han tjener en gud som snart hele verden også skal tilbe*». Peter elsket å lyve mennesker i senk. På dette punktet i samtalen datt haken til Lilly så langt ned at Peter «høflig» lukket munnen hennes igjen. «*Ikke begynn å sikle nå, vennen, det passe seg ikke for opplyste mennesker som deg*», smigret Peter. Lilly følte en enorm spenning bygge seg opp inni henne. Hun tenkte raskt ut det mest logiske å si etter Peters siste setning, uten å virke for oppspilt. Hun senket skuldrene, pustet tungt ut og satte øynene rett i Peters øyne: «*Bevis det*», utbrøt hun. «*Og der var forskeren vår tilbake*», lo Peter. «*Men som for all forskning, og det vet jo du, må den nødvendige bakgrunnsinformasjon komme på banen først. Aliens 101, om du vil*». Peter tok en kort pause for å se Lillys reaksjon. Hun var «himmelfallen». «*Bra*», tenkte Peter, «*hun har spist agn, krok og søkket. Nå skal jeg bare hale inn vår viktige forskerfangst*». Peter fortsatte: «*Som du vet, og sikkert fra din «taper-eksmann», har aliens eller kosmiske astronauter, vært på jorden i mange tusen år. De har både besøkt oss, studert oss og formert seg med oss*». Lilly hadde jo hørt om alt dette. Det var ikke få ganger at hun hadde ledd av eksmannen Sam som hadde vært overbevist om at det ikke fantes aliens, men at det var en blanding av demoner/falne engler

og mennesker. Men det fantes aldri noe bevis for noe. «*Stopp der, Peter*», utbrøt Lilly. «*Det finnes jo ikke bevis*». Men så nølte hun litt: «*Eller har dere funnet bevis?*». Peter lo unnskyldende. «*Bevisene har vært her like lenge som aliens har vært her, Lilly*», sa han mens han fektet ut i luften. «*Det er jo derfor at vi har menn på innsiden av Vatikanet, først og fremst, men også i EU og FN*». Lilly forstod ikke hva Peter mente, noe Peter oppfattet lynraskt. «*Vatikanet, EU og FN, for å nevne noen av de nærmeste «skyldige», skjuler denne sannheten for verden. Vi må avsløre sannheten, Lilly. Og vi må gjøre det fra innsiden uten at de merker noe før nyheten spres til hele verden. Og da vil veien ligge åpen for den nye verdensordenen og den nye verdensreligionen*», proklamerte Peter med stadig høyere røst. Lilly begynte å bli redd. Stemningen hadde blitt mørk og kald. Hun måtte gjøre et forsøk på å virke ovenpå. Det betød at hun måtte prøve å vri samtalen over på noe mer konkret. «*Bla, bla, ny verdensorden og religion*», begynte Lilly. «*Jeg trenger bevis for å kunne gå videre på veien med deg*». Lilly klarte å være fast i stemmen. «*Så, så, alt til sin tid. Og min tid er dyrebar*», sa Peter «silkeglatt». «*Jeg er ikke ferdig med å gi deg bakgrunnshistorien ennå. Det du trenger å vite, Lilly, er at vi besitter alle bevis for dokumenterte møter mellom aliens og menneskeheten. Russisk, amerikansk, kinesisk, indisk, fra Vatikanet, vi har alt sammen*». Lillys strevde med å holde seg rolig. Hun trodde ikke at Peter løy til henne. Mens hun tenkte så det knaket, fant Peter raskt frem et lite gjennomslukt nettbrett med ukjente symboler på. Han

trykket på en av de selvlysende tastene, og vips, så projiserte det seg et 3D-hologram av utrolig høy oppløsning midt i rommet. Filer av ukjent utseende og med ukjent skrift dukket opp rundt dem som om de var på innsiden av en stor kule med en diameter på 5 meter. Lilly gispet. Slik teknologi fantes fortsatt ikke, iallfall ikke på joden. Hun kjente igjen bilder fra ulike steder rundt omkring i verden, men hvilket skriftspråk var det som ble brukt? «Peter, forklar hva som skjer nå», krevde Lilly bestemt. «Du ser på en holografisk 3D-projeksjon av et intergalaktisk filsystem som omhandler kontakt mellom mennesker og ulike raser av aliens gjennom tusenvis av år. Noen snille, noen onde. Ulike raser av aliens har gitt oss oversikt over alle hendelser. Siden det har vært vanskelig å ekstrahere digital informasjon fra visse instanser, og da særlig Vatikanet, fikk vi hjelp fra våre galaktiske venner». Peter virket meget fornøyd med sin egen presentasjon. «Språket stammer fra en høyreist rase som kalles Nordic aliens¹², av mangel på et bedre begrep, som stammer fra konstellasjonen Pleiadene¹³, 444 lysår fra jorden», fortsatte Peter. «Disse vil komme tilbake snarlig, etter at de først har rensset jorden for visse typer religiøse mennesker. Det er denne rasen som er våre skapere». Lilly begynte å bli svimmel. Hun følte seg plutselig som en labrotte i et gjennomsiktig bur. Hun satte seg ned i stolen for å ta seg inn igjen, om det i det hele tatt var mulig. Peter fortsatte som om ingenting var rart ved denne saken. «Denne såkalte Nordic aliens rasen sådde vår planet med liv for 4,2 milliarder år siden. Jeg tar det for gitt at du har hørt om panspermia-teorien?». Lilly nikket

til svar. «*Godt, godt*», smilte Peter. Han fortsatte raskt: «*Vi har tjent som et noe langtekkelig evolusjonsstudie for denne superbe rasen. De kan velge å eksistere både digitalt og i biologisk form. Det er derfor så mange blir forvirret når de opplever at denne typen «aliens» bare forsvinner i løse luften foran nesen på dem. Men de forsvinner ikke, de bare teleporteres tilbake dit de kom, hvis de er i biologisk form. Og dersom de sendes som et hologram, vel, så er det bare for dem å slå av hologrammet som et vanlig program*». Lilly begynte å tro at det hun hørte var sant. «*Hun er på kroken, du store Antikrist*», fortalte Peter telepatisk til Maxim. «*Ja, du vet godt at vi kan høre hverandres tanker, du falske profet*», svarte Maxim tilbake. «*Lilly skulle bare visst at det ikke finnes aliens, bare nefilims¹⁴. Alle som er resultatet av falne engler og menneskenes døtre skal enda en gang få sin plass i solen. Og vi to, som falne engler, skal klare uavgjort med Den Allmektige denne gangen. Da kan Gud ikke sende oss i fortapelsen, hvis så mye som en eneste profeti i Bibelen slår feil*». Maxim avsluttet med en klar ordre til Peter: «*Sett inn nådestøtet, Peter. Hun er klar*». «*Husk bare at du også har en sjef; den Eldgamle Drage*», påpekte Peter noe irritert ovenfor Maxim, som ikke svarte tilbake. Peter trykket på enda en knapp på det merkelige «nettbrettet» sitt. En summende lyd fylte rommet. Veggen ble skjøvet til side som en skyvedør, og et blåaktig lys strålte ut av det hemmelige rommet. Et romfartøy på 12 meter i diameter, som lignet en flygende tallerken, roterte sakte rundt sin egen akse uten å være festet til noe over eller under den. Ut av romskipet kom en høy, likblek skikkelse

på rundt to meter, mens han løftet hånden til en hilsen. Det var alt Lilly husket, før hun svømte av og falt sammen på gulvet.

Kapittel 6

Sprøtt, men sprøtt nok?

Dagene og ukene gikk fort for Danny og Chuck. Det nærmet seg semesteravslutningen for desember 2026. Innimellom alle plikter og andre aktiviteter, arbeidet begge guttene med prosjektet sitt: Å finne så mye informasjon som mulig fra 1) Profetien om Elam fra Jeremia 49:34-39, og 2) Krigen som er beskrevet i Salme 83. Det var ikke lengre slik i samfunnet i år 2026 at det å kunne masse fakta, eller å besitte store mengder informasjon, imponerte noen. Det som virkelig betydde noe, var evnen til å bruke informasjon til å presentere overordnede løsninger, eller å kunne gi kortfattet oversikt over kompliserte problemer på en informativ og logisk måte. Selvsagt ble det en intens konkurranse mellom Danny og Chuck for å legge frem den beste presentasjonen av det de hadde funnet ut. Danny hadde bedt om hjelp fra selve Hjelperen, Den Hellige Ånd, før han begynte på prosjektet. Han visste at dette ville være den beste måten å oppnå resultater på. Chuck gikk kun vitenskapelig til verks. «*Jeg skal nok vise Danny at ingenting kan sette seg opp mot vitenskapelige metoder utført av en ekspert som meg*», hadde han tenkt fornøyd med seg selv. Chuck visste ikke at stebroren Danny hadde arbeidet med temaet «*endetiden fra et Bibelsk perspektiv*» i flere år allerede. Danny og Sam hatt mange

samtaler om temaet, men uten at Chuck hadde fått noe med seg noe av betydning, eller brydd seg det minste om det. Sam hadde en meget solid kunnskap om Bibelske profetier, og spesielt om endetiden. Dette hadde resultert i en stor database som inneholdt en mengde informasjon om blant annet:

- 1) Oversikt over antatt oppfylte profetier i Bibelen.
- 2) Profetier som ennå ikke var oppfylt.
- 3) Kryssreferanser av profetier som omtalte samme hendelse.
- 4) Sammenlikning av grunnteksten på hebraisk og gresk mot alle kjente oversettelser av Bibelen for å få et bredere bilde av oversettelser og deres tolkninger av grunntekstene.
- 5) Betydning av navn på geografiske områder, deres historie og betydning innen ulike profetier som omhandler endetiden.
- 6) Alle profetier var sjekket opp mot konteksten, eller settingen, hvor de var nevnt for å unngå mulige mistolkninger om de gjaldt fremtid/endetid eller ikke.
- 7) Alle kriterier var lagt inn for å tolke Bibelen på en bokstavelig måte, det vil si at en lar Guds eget Ord i Bibelen tolke, eller forklare, seg selv.

Som avtalt, hadde ikke Danny fortalt faren om at han og Chuck hadde et prosjekt på gang. Men Danny hadde fått tilgang til farens database for flere år siden, og han brukte den med stor suksess for å gjøre et så grundig forarbeid som mulig. Det hadde skjedd automatiske

oppdateringer flere ganger hver uke i databasen helt siden Sam hadde laget databasen. En ny kryptert fil som het A.R.M vekket Dannys interesse. Han var veldig nysgjerrig på hva denne filen inneholdt. Men da han spurte faren hva den inneholdt, hadde Sam bare svart muntert: *«Når tiden er inne, skal jeg forklare det for deg»*. Sam hadde mistanke om at Danny arbeidet ganske intenst om et eller annet Bibel-studie, men hadde ikke spurt ham noen spørsmål. Det at sønnen brukte databasen hans, måtte bety at det var noe Danny ønsket svar på. Sam hadde også registrert at forholdet mellom Danny og Chuck var bedre enn noen gang. Dessuten hadde Chuck sluttet med å hakke på Danny for sin tro på Gud. *«Her er det noe positivt på gang»*, tenkte Sam. Han hørte at guttene diskuterte profetier om endetiden ganske høylytt, men vennskapelig, på kveldstid flere ganger i uken. Sam hadde ikke tyvlyttet. Men det var likevel noen setninger som han fikk med seg når dørene stod oppe. *«Jeg digger konspirasjonsteorier, og du digger endetidsprofetier. Vi utfyller hverandre på en unik måte»*, hadde han hørt Chuck si en kveld. Sam tenkte umiddelbart tilbake på den kvelden i 2016 hvor Den Hellige Ånd hadde sagt at Danny og Chuck skulle utgjøre hans 3-mannslag i A.R.M (vedlegg 6). Var det dette som nå var i ferd med å skje? Sam bad en bønn mens han tenkte på dette. *«Herre, hva skal jeg gjøre med Chuck?»*, undret han. *«Det er bare troende som kan være med i de små gruppene som A.R.M utgjør, er det ikke? Og jeg tror at begge guttene arbeider fint sammen på et eller annet Bibelstudie-prosjekt. Det jeg trenger er visdom til, er hvordan jeg skal*

gå frem for at alle oss tre kan starte arbeidet. Takk for at Du har en god plan Far. I Jesu navn kommer jeg frem for Deg. Amen». Dette var spennende tider. Sam kunne knapt holde seg i skinnet for å begynne arbeidet sin egen gruppe i A.R.M; After Rapture Missionaries (misjonærer etter borttrykkelsen, på godt norsk). Mens han tenkte på veien videre, opplevde Sam Ånden stille talte til ham: «*Chuck skal være med i gruppen, selv om han ikke er troende ennå. Jeg har en egen plan for ham, som ennå er skjult for deg og Danny*». «*Takk*» bad Sam inni seg. «*Det trengte jeg å høre akkurat nå*». Den 18 desember 2026 hadde Chuck og Danny avtalt å presentere arbeidet sitt. De to profetiene, materialet de hadde funnet og en kort konklusjon skulle gjennomføres på under 10 minutter. Chuck var mest ivrig etter å begynne, og det var helt OK for Danny. Kjøkkenet var rommet de hadde valgt. Han blendet vinduene med et knips, som umiddelbart ble ugjennomsiktige. Med en stemmeaktivert kommando fra smartklokken sin startet de veggdekkende grafen-skjermene avspilling av presentasjonen på kjøkkenet. Dramatisk musikk av Bach, Toccata & Fuge d-moll BWV 565¹⁵ (vignetten til «*Det var en gang et menneske*»-serien), spilte middels høyt på surround-anlegget mens filene elegant plasserte seg i ordnet rekkefølge på veggen. Chuck begynte med del 2) Krigen som er beskrevet i Salme 83. Han listet opp de 10 fiendene til Israel som nevnes: Edom, ismaelittene, Moab, hagrattene, Gebal, Ammon, Amalek, Filisterland, Tyrus og Assur (Sal 83:7-9). Deretter fortsatte Chuck med del 1) Profetien om Elam fra Jeremia 49:34-39. Satellitt-bilder ble vist

av Irans atomanlegg, som var plassert i det området som tidligere ble kalt Elam¹⁶, i oldtids-Iran. Versene fra Jer 49:34-39 var Bibelen kort tatt med. Ingen av profetiene var oppfylt, så vidt Chuck kunne se ut fra søk på internett. Presentasjonen avsluttet med et spørsmål: «*Når smeller den første atombomben i midt-østen?*». Og med ironisk røst tilføyde han dramatisk: «*Mange har sagt at det vil bli en total krig i hele regionen siden 1970-tallet. Det har vært mange kriger, men ingen hvor hele midt Østen har gått i luften samtidig*». Chuck gjorde en voldsom gest ut i luften med høyre hånd og utbrøt fornøyd: «*Publikum går amok. Takk, takk, men jeg skriver ikke autografer*». «*Veeldig morsomt, Chuck*», humret Danny. «*Din tur, Bibel-geni*», utbrøt Chuck. Han var litt spent på hva Danny skulle presentere. Hadde han fått hjelp av Sam, tro? Da ville Mister bannlyst fra Russland for alltid (altså Chuck) være sjanseløs, det var han fullstendig klar over. Men han stolte på at Danny ikke hadde spurt stefaren sin direkte om denne saken, for det var jo avtalen. Nå var det Dannys tur til å starte presentasjonen. Som vanlig gjorde Danny alt på en rolig og ordnet måte. Han begynte først med 1) Profetien om Elam fra Jeremia 49:34-39. Dette var fordi Danny mente at denne profetien først måtte oppfylles, før Salme 83 kunne komme «på banen». «*Jeg skal begrunne dette om litt*», forklarte Danny da han så at Chuck ble litt forvirret. Danny fortsatte med å fortelle at Elam også er nevnt blant annet 1 Mos 10:22, Dan 8:2, Jes 11:11, Jes 22:6, Jer 25:25, Esek 32:24, Esra 4:9 og Apg 2:9. Danny hadde tatt med alle versene fra Jer 49:34-39 i sin presentasjon: «³⁴*Dette er Herrens ord som*

kom til profeten Jeremia om Elam, i begynnelsen av Judas konge Sidkias regjering: ³⁵Så sier Herren, hærskares Gud: Se, jeg knekker Elams bue, deres beste våpen. ³⁶Jeg vil la fire vinder fra himmelens fire hjørner komme over Elam og spre dem for alle disse vinder. Det skal ikke være noe folk som de bortdrevne fra Elam ikke kommer til. ³⁷ Jeg vil gjøre Elam redd for sine fiender og for dem som står dem etter livet. Og jeg vil la ulykke komme over dem, min brennende vrede, sier Herren. Jeg vil la sverdet forfølge dem, til jeg får gjort ende på dem. ³⁸Og jeg vil sette min trone i Elam, jeg vil utrydde konge og høvdinger der, sier Herren. ³⁹Men i de siste dager, da vil jeg gjøre ende på Elams fangenskap, sier Herren.» (NB88). «Elamittene var kjent som dyktige krigere, blant annet som flinke bueskyttere», fortalte Danny, og refererte til Jes 22:6. «Det at de skal miste sitt fremste våpen, en «bue», må være til ekstra ydmykelse for dem». Han fortsatte: «Jeg tror at deres fremste våpen må være atomvåpen, og de har jo lovet hele verden at de ønsker å utslette sin erkefiende nummer 2: Israel. USA er jo fortsatt nummer 1». Danny kikket bort på Chuck, som tydeligvis fulgte intenst med. «Godt at han ikke har sovnet riktig ennå», tenkte han med seg selv. Så fortsatte Danny: «Vi vet begge to at mye av Irans kjente atomvirksomhet ligger plassert i det området Bibelen kaller Elam. Og at mange kristne i Iran i rundt 30 år har visst om denne profetien. Ikke bare har de visst om profetien, de ser på den som en stor trøst. Og trøsten er at Irans lederskap skal få sin straff for sin ondskap, og for å forsøke å utslette Israel. De kristne skal sammen med resten av

innbyggerne i Elam bli spredt over hele verden. Og så skal de forkynne evangeliet dit de kommer». Så leste Danny opp Jer 49:39 en gang til: «³⁹Men i de siste dager, da vil jeg gjøre ende på Elams fangenskap, sier Herren.» Jer 49:34-39 (NB88). Og det er særlig dette de kristne fra Iran finner sin trøst i å lese. Så over til del 2) Krigen som er beskrevet i Salme 83», fortsatte Danny etter en kort pause. «Er du fortsatt med meg, Chuck?», spurte Danny forsiktig. «Jada, spennende greier. Kjør på», utbrøt Chuck entusiastisk. «Altså, salme 83 lister opp 10 fiender til Israel, som du også påpekte. Jeg har med litt mer info rundt dem», sa Danny og pekte opp på listen som kom frem på skjermen på veggen. «Her er listen over de 10 aktørene^{16.1}:

- 1) Edom: Palestinere og folk fra sørlige Jordan
- 2) Ismaelittene: Folk fra Saudi-Arabia.
- 3) Moab: Palestinere og folk fra det mer sentrale Jordan.
- 4) Hagrittene: Folk fra Egypt, stammer fra Hagar.
- 5) Gebal: Områder kontrollert av Hisbollah, i det nordlige Libanon.
- 6) Ammon: Palestinere og folk fra det nordlige Jordan.
- 7) Amalek: Arabere fra Sinai-halvøyen.
- 8) Filisterland: Områder kontrollert av Hamas på Gaza-stripen
- 9) Tyrus: Hisbollah og folk fra det sørlige Libanon.
- 10) Assur: Folk fra Syria og fra det nordlige Irak.

Og dette er forklaringen på hvorfor jeg mener at profetien om Elam må oppfylles først: Iran nevnes ikke i det hele tatt i Salme 83. Men Persia,

altså Iran, dukker nok en gang opp i Esekiel 38. Da har de tydeligvis fått samlet seg etter Elams ødeleggelse. I Esekiel 38 ser vi at Iran sammen med Russland og en rekke andre land skal innlede et angrep på Israel; Harmageddon-krigen (mer i bok 3 i serien). Et land som har et så intenst hat til Israel ville aldri bare sitte å se på når store deler av araberverdenen forsøker å utslette Guds utvalgte land og folk, slik vi ser i Salme 83. Men igjen: Jeg mener Elam ødelegges før Salme 83. Så kommer Iran tilbake i Esekiel 38». Danny tok en slurk med iste før han fortsatte: «Og jeg har et annet argument også for at jeg tror profetien om Elam må oppfylles før Salme 83. Den 14.07.15 inngikk Iran en avtale¹⁷ med P5+1 (USA, Kina, Frankrike, England, Russland og Tyskland) og EU om å endre på landets atomprogram. Iran skulle redusere mengden anriket uran av ulik grad og redusere bruk av sentrifuger til produksjon av anriket uran med 2/3 av den gangs antall sentrifuger. Dette skulle Iran gjøre i 13 år. Og i til sammen 15 år skulle Iran ikke tillates å anrike uran til mer enn 3,67%. Avtalen med Iran på 15 års begrensninger i atomprogrammet går ut i 2028, altså om 2 år». Nå klarte ikke Chuck lengre å tie stille: «Hah. Enhver middels god hacker vet at Iran allerede har klart å lure unna et topphemmelig anlegg for anrikning av uran langt inne i fjellene i Elam-området», proklamerte han. «Og at Iran allerede har laget minst 10 atomvåpen på 5 megatonn hver. FN, EU og P5+1 vet det allerede, men gjør ingenting for å stoppe Iran». Danny ble imponert over hva Chuck visste. «Hvordan klarte du å finne ut av det?», utbrøt han. «Vel, du vet, ikke

akkurat lovlig, mor flippet, lang historie, bla bla bla», mumlet Chuck. «Men jeg må si meg enig med deg, Danny. Profetien om Elam må skje først slik jeg ser det. Jeg hadde ikke så peiling på disse Bibel-greiene som du». Danny tenkte litt før han svarte. «Hva om jeg tar meg av Bibel-profetier? Så kan du ta deg av konspirasjonsteoriene og sånne ting? Men helst på lovlig vis?». Danny så spørrende på Chuck. «Greit, vi har en avtale», utbrøt Chuck. «Men jeg kan ikke love at alt jeg gjør for å skaffe info blir helt lovlig», tenkte han stille for seg selv.

Sam ropte fra stuen. *«Kom her, gutter. Det er noe dere trenger å få med dere, begge to».* Danny og Chuck gikk inn i stuen og så rett på helvegg-skjermen som viste flere enorme røyksøyler fra området som en gang hadde vært Irans atomstolthet. Røyken var synlig fra satellittbilder fra området som tidligere ble kalt Elam. En rystet stemme lød fra en TV-reporter: *«Alle Irans atomanlegg er fullstendig utslettet. Det har vært en gigantisk nedsmelting av samtlige atomanlegg. Og 10 atomvåpen, hver på 5 megatonn, returnerte til samme sted hvor de for noen minutter siden ble avfyrt for å ramme de største byene i Israel».* Haken til Chuck sank nedover mens han hørte en talsperson fra IDF (Israel Defense Forces) bekrefte at raketten hadde vært på vei mot 10 mål i Israel, da raketten plutselig hadde forsvunnet fra samtlige radaranlegg. Kort tid etterpå hadde de slått ned på eksakt samme sted de hadde blitt sendt fra. Og ikke nok med det; Ca 50 000 langdistanse raketter hadde blitt skutt ut samtidig for å skjule de 10 atomvåpen-

rakettene så det ikke skulle være mulig for Israel å kunne uskadeliggjøre bare atomvåpnene. Også alle de omtrent 50 000 rakettene hadde forsvunnet fra Israelsk radar, og returnert til samme posisjon de hadde blitt avfyrt fra. Størsteparten av militære installasjoner i det sør-vestlige Iran var smadret til grus ifølge TV-reporteren. «*Wow, dette er bare sprøtt. Men er det sprøtt nok til å begynne å tro på Bibelen som en guddommelig bok?*», undret Chuck. Hverken Sam eller Danny så veldig overrasket ut, men kanskje litt rystet likevel. Det mest skremmende for Chuck akkurat nå var at han hadde fått oppfylt en profeti rett foran øynene sine. Eller var dette bare en tilfeldighet? Sannsynligheten for dette skjedde akkurat nå, mens de hadde diskutert profetien om Elam, var ikke veldig stor, det måtte Chuck medgi. Uten å vite helt hva han sa, utbrøt Chuck: «*Du fikk rett, Bibel-geni. Elam gikk først opp i røyk. Blir Salme 83 det neste?*». Sam snudde seg og kikket interessert på Chuck, som rødmet i alarmerende fart. «*Du overasker meg stadig, unge mann*», utbrøt Sam.

Kapittel 7

Familiens A.R.M dannes

Sam skrudde av skjermen og bad begge guttene om å sette seg ned i sofaen. Han hentet to store glass med iste til seg selv og Danny, og fant en cola på glassflaske til Chuck. Det var ingen som sa noe med en gang. Chuck brøt stillheten først: *«Eh, jeg har jo ikke blitt et sånt Bibel-geni som Danny, eller noe sånt»*, begynte han og kikket med vilt blick bort på Danny. Han hadde akkurat røpet prosjektet som de to hadde hatt om studier på profetien om Elam og på Salme 83. Danny bare smilte tilbake, som om han visste hva Chuck tenkte, og sa: *«Jeg og Chuck har et prosjekt på å finne ut mer om Bibelske endetidsprofetier»*, forklarte han. *«Chuck har peiling på tema jeg ikke har, og så hjelper vi hverandre med å få en bedre oversikt»*. Chuck pustet lettet ut og sendte et takknemlig smil bort mot Danny. *«Meget interessant»*, begynte Sam. *«Kan jeg gå ut ifra at dere mer eller mindre har fått oppfylt en profeti foran øynene deres mens dere ennå holdt på med prosjektet?»*. *«Ja»*, utbrøt guttene i kor. *«Danny visste dette på forhånd»*, forklarte Chuck. *«Han var akkurat ferdig med å gi konklusjonen på det som nettopp ble vist på TV da du ropte på oss»*. Sam nikket bort mot Danny. *«Så det er ikke lenger bare jeg som er interessert i endetidsprofetier her på huset?»*, spurte Sam guttene. *«Korrekt»*, svarte Danny engasjert.

«Korrekt», mumlet Chuck. «Og dere er enige i at neste trinn på den profetiske stigen er Salme 83?», spurte Sam. Joda, begge guttene kunne bekrefte at det trodde de på. Chuck fortsatte: «Området som tidligere er kalt Elam er ødelagt av radioaktivitet for godt, og det blir en enorm forskyvning i maktbalanse i hele regionen. Irans militære er nesen helt ødelagt. Nå vil nok resten av Israels fiender se sitt snitt til å forøke å utslette dem for godt, uten å være avhengig av hva Iran måtte bestemme seg for i sitt eget tempo». Danny var enig i denne argumentasjonen. Sam nikket anerkjennende mot dem begge to. Så bad han en stille bønn: «Hellige Far, er tiden kommet for å nevne A.R.M for guttene? Jeg ber i Jesu navn», og fikk svar før han var ferdig med å be: «Ja, tiden er inne». Sam fortsatte med å be en takkebønn for han nå skulle gå i ferdig lagte gjerninger, slik at dette ikke skulle avhenge av hans kløkt, men kun av Jesu nåde. Så begynte Sam med å spørre Danny og Chuck: «Kan jeg få være med på prosjektet deres? Jeg har nemlig noe å fortelle dere som kanskje kan være av interesse». Guttene stirret på hverandre og nikkete. «Klart det», svarte Chuck på vegne av dem begge. «OK, men da er det nok lurt å ha noen klare regler først», fortsatte Sam. «Det er OK at du ikke tror på Gud, Chuck. Ingen av oss vil tvinge deg inn i noe du ikke selv vil. Og vi må bruke lovlige metoder for å samle inn informasjon». «Slapp av», sa Danny. «Du vet jo at Chuck har mistet den vanlige internett-adgangen sin. Nå har han bare begrenset tilgang, som alle registrerte forbrytere har. Og da er det jo omtrent umulig å gjøre noe ulovlig, annet enn å blogge om at en er misfornøyd med hår-

shampoens sin». «Det er sant, ja», humret Sam. Chuck følte seg litt skyldbetyngt. Hverken Sam eller Danny visste at han fortsatt kunne slike seg inn på en av Lillys tre brukerkontoer. Men hvor lenge ville det vare? Lilly hadde ikke gjort noe for å forhindre ham i å fortsette å bruke hennes tilgang til internett. Enn så lenge ville Chuck ikke røpe denne hemmeligheten for hverken Danny eller stefaren. Sam ventet med å si noe mer før guttene tok initiativ. Det var jo han som hadde invitert seg med inn i deres prosjekt. Danny tok ordet først: «Egentlig er vi ferdige med det første prosjektet vårt. Det handlet om profetien om Elam i Jeremia 49 og om Salme 83. Så vi er vel egentlig på jakt etter noe nytt å gjøre nå, er vi ikke?». Danny så spørrende bort på Chuck, som nikket enig tilbake. «Du hadde visst noe du ville fortelle av interesse for oss, paps?», spurte Chuck spent. Sam kikket på begge guttene. De satt spent som små barn som ventet på å åpne bursdagspresangene sine. «Det er ganske hemmelige greier, for å være helt ærlig», begynte Sam litt forsiktig. «Og det innebærer å underskrive et ubrytelig taushetsløfte før jeg kan begynne å fortelle noe i det hele tatt». Nå var både Danny og Chuck så giret at de bare sa: «Finn kontrakten, paps». «Vi kan også bare fortsette med det dere har lyst til å gjøre, dere har fortsatt muligheten til å trekke dere fra mitt tilbud», forklarte Sam alvorlig. «Jada, jada, neppe så spennende som vår greie. Vi vil vite mer», maste Chuck. Danny var helt enig med stebroren sin. Sam nikket, og gikk inn på kontoret sitt for å hente noe. Chuck stirret spent på Danny. «Hva tror du paps skal fortelle oss? Kan det være mer spennende enn det vi har

opplevd i dag?». Danny tenkte litt før han svarte. Han var fortsatt litt ør etter å ha vært vitne til at profetien om Elam akkurat hadde blitt oppfylt, og at Irans ødeleggelse som en sterk militærnasjon nå var et faktum. *«Jeg har på følelsen av at det ikke akkurat er en tilfeldighet at paps vil fortelle oss en hemmelighet akkurat nå»*, svarte han tankefullt. *«Jeg tror heller ikke på tilfeldigheter, det vet du»*, svarte Chuck raskt. *«Men nå må jeg åpne for den teoretiske muligheten at Bibelen er inspirert av noe som ikke er menneskelig, og jeg vil gjøre alt for å komme til bunns i dette mysteriet»*. *«Tenker du på da på Bibelens Gud eller på noe annet ikke-menneskelig bidrag?»*, undret Danny seg. *«Jeg vet ikke ennå»*, hvisket Chuck. Sam åpnet døren til kontoret og var på vei tilbake. *«Det er enten Bibelens Gud eller aliens, jeg vet ikke. Det er jo det jeg vil finne ut av for min egen del»*, hvisket han enda lavere. Danny nikkete bare tilbake. Det var ikke tid til å svare. Sam hadde allerede satt seg i sofaen midt imellom dem. I hånden hadde han tre bunker med papirer, med flott, gammeldags håndskrift på. Chuck så spørrende opp på Sam: *«Hæ, hvor er vi? Eller, når er vi? I middelalderen?»*, spurte han forvirret. *«Vi har liksom ikke papirkontrakter lenger. Det sluttet jo «alle» med i 2020»*. Sam bare smilte tilbake. *«Jeg gir deg en mulighet til å komme med svaret selv, Chuck. Hvorfor tror du vi ikke kan ha digitale kontrakter til dette prosjektet jeg er i ferd med å invitere dere inn i?»*, lo Sam. *«Wow, såpass»*, tenkte begge guttene samtidig. Danny så litt bekymret bort på faren, mens haken til Chuck «falt ned på brystkassen». *«Jeg syntes du sa at vi ikke skulle gjøre noe ulovlig»*,

utbrøt Chuck. «*Enig*», tilføyde Danny. «*Hvorfor tåler ikke dette dagens lys paps?*», spurte Danny nysgjerrig. «*En ting av gangen*», svarte Sam tålmodig. «*Før jeg kan gi dere mer informasjon, har jeg bare lov til å si at det jeg arbeider med er helt lovlig. Og at det har med Guds rike å gjøre. Dersom dere stoler på det jeg sier, og er villig til å skrive under en taushetserklæring, skal dere straks få vite mer*». «*Jeg kan gjerne arbeide for Guds rike, selv om jeg ikke tror på ham helt ennå*», svarte Chuck utålmodig. «*Det er jo uansett utrolig mye bra kristne gjør for andre mennesker. Jeg er med*». Danny stolte 100% på faren og svarte: «*Jeg er også med. Jeg vil også å bidra til Guds rike*». Begge guttene skrev under på 3 eksemplarer hver, inkludert Sam, som raskt la papirene tilbake i en safe på kontoret. Guttene satt utålmodig og ventet mens de vantet på at Sam hentet litt drikke og godsaker. «*Det blir litt å fortelle i kveld. Vi trenger noe å styrke oss på*», sa Sam og satt seg godt ned i hjørnet av den store sofaen. «*Greit, da begynner vi*», erklærte Sam. Danny og Chuck sitret av spenning der de satt i sofaen og gomlet på godteriet Sam hadde funnet frem. «*Jeg har i mange år arbeidet med å forkynne evangeliet, som dere allerede vet*», begynte Sam. «*Hemmeligheten er at jeg er med i en organisasjon som heter A.R.M; After Rapture Missionaries. A.R.M-agenter arbeider med å forkynne Evangeliet over hele jorden. Dette er ikke i regi av A.R.M direkte. Men vi arbeider også for å utvikle et program for å hjelpe dem som ikke blir med i bortrykkelsen på hva som vil møte dem under trengselstiden, eller Daniels 70 års-uke*». Sam kikket bort på Chuck, som var et eneste stort

spørsmålstegn. «Skal jeg forklare litt om hva vi tror Bibelen forteller oss om endetiden?», spurte Sam og så bort på Chuck. «Et 101-kræsjkurs i endetiden hadde vært fint nå, ja», utbrøt Chuck forvirret. Sam vendte seg mot Danny: «Kan ikke du begynne, Danny, så kan jeg fylle inn der du selv ønsker det?». Danny nikket alvorlig. «Bibelen er full av profetier», begynte Danny. «Både om endetiden og om samtiden Bibelske personer levde i. Mange profetier om endetiden er framsatt fra 1 Mosebok og helt gjennom Bibelen til siste vers i Johannes Åpenbaring. Mange synes at profetiene er vanskelig å skjønne seg på, fordi det kan være vanskelig å finne en rød tråd». «Amen til det, broder. Eller hva nå kristelige folk sier», lo Chuck muntert. Sam forsøkte å undertrykke et lite smil. Chuck oppførte seg iallfall ærlig. «Altså», fortsatte Danny: «For å forstå Bibelske profetier om endetiden¹⁸, må en først søke å forstå dem gjennom Den Hellige Ånd. Ingen profetord er gitt til egen tydning, står det i 2 Pet 1:20». Chuck avbrøt igjen: «Så det kan være forklaringen på at du har hatt rett hele tiden, og jeg ikke har skjønt noe?», spurte han skeptisk. «Ja, det tror jeg», svarte Danny bestemt. «Ikke fordi jeg tror jeg er smartere enn deg, men fordi en ikke kan bruke menneskelig fornuft til å forstå Guds Ord». Sams hjerte ble varmt og dunkende av å høre på Danny. Til bare å være 16 år, hadde han en stor innsikt i Guds veier. «Og så er det noe som heter nøkkelprofetier», fortsatte Danny. «En nøkkelprofeti er en profeti som er viktig for å låse opp forståelsen av andre profetier. Særlig viktig er nok Profeten Daniel. I Dan 9:24-27 forklares det om hvordan 70 uker

av år tildeles det jødiske folk. Din navnebror Chuck Missler⁶ har detaljert informasjon her. Du kan lete opp «Chuck Missler the revelation» på Youtube», forklarte Danny, og kikket bort på faren og Chuck. «Vel, ikke stopp nå», maste Chuck utålmodig. «Profetien om Daniels 70 års-uker er viktig for å kunne se en rød tråd fra Jerusalem ble gjenoppbygd som by til Jesu første komme og deretter død, og oppstandelse», fortsatte Danny tålmodig, samtidig som han ba om hjelp fra Ånden til å presentere dette for Chuck på best mulig måte. «Så forekommer en periode av ukjent lengde, av mange kalt menighetenes tidsalder, inntil den siste av Daniels 70 års-uker, som kalles Daniels 70-ende års-uke. Andre kaller den trengselsperioden på 7 år. Både pappa og jeg mener at vi som kristne skal bortrykkes før trengselstiden begynner. Dette kalles pre-trib-synet, eller bortrykkelse før trengselstiden begynner. Antikrist skal virke under hele Daniels 70-ende års-uke. Tempelet i Jerusalem skal bygges, og han lager en syvårig pakt med jødene og trolig resten av verden. De siste 3,5 år skal Antikrist gå berserk, og vanhellige tempelet, som beskrevet i Dan 9:27». Danny stoppet opp. «Er det noe du lurer på før jeg fortsetter, Chuck?», spurte Danny litt urolig. Det ble mye teologi på en gang for Chuck, som kanskje ville syntes dette ble litt for voldsomt. Men Chuck satt tydeligvis og tenkte så det knaket, godt nedsunket i sofaen. Han tenkte på krypteringsnøkler, som jo var hans spesialitet innenfor hacker-verdenen. «Jeg tror jeg skjønner litt av det. Jeg prøver å bruke litt hacker-tankemåte på dette med nøkkelprofetier og sånne greier», svarte

Chuck litt flau. Danny vendte seg til faren. «Jeg er litt usikker på hva jeg skal fortsette med nå», fortsatte Danny. «Kan du ta over herfra, paps?». «Tja», begynte Sam. «Har du spørsmål om borttrykkelsen, Chuck?». «Bare 10 000», stønnet Chuck. «Kan dere gi meg 101-kræsjskurs her også?». Sam begynte tålmodig å legge ut om hvor borttrykkelsen står beskrevet i Bibelen. «Borttrykkelsen¹⁸ kalles «harpazō» på gresk grunntekst. Dette ordet kan også bety «vi skal bli løftet opp», eller «tatt bort». Begrepet finner en blant annet i grunnteksten hos Apg 12:5, 2 Kor 12:2, og Åp 12:5. Et annet uttrykk som kan referere til borttrykkelsen, er grunntekstens greske uttrykk «he aposteia» som vi finner i 2 Tess 2:3: «La ingen bedra dere på noe vis. For først må frafallet komme, og lovløshetens menneske* åpenbares, fortapelsens sønn.» 2 Tess 2:3 (NB88). «He aposteia» kan ha 2 ulike betydninger: A) Opprinnelig betydning av ordet betyr rett og slett «å dra bort», billedlig å forsvinne, og B) I nytestamentlig tid var også betydningen «opprør» eller «revolusjon». Men det kan også bety at kirken skal falle fra den sunne lære i endetiden. I 2 Tess 2:7 står det: «For lovløshetens hemmelighet er alt virksom, bare at den som nå holder igjen, må bli tatt bort.» 2 Tess 2:7 (NB88). Legger en da sammen versene i 2 Tess 2:3 og 2:7, kan det tolkes til at vers 3 forklarer vers 7; begge versene handler om å bli tatt bort. Hva er det som må tas bort før syndens menneske, det vil si Antikrist, kan komme på arenaen? Svaret er menigheten, og Den Hellige Ånd som bor i oss kristne. Kristi brud, det vil si menigheten, er det som hindrer Antikrist i å komme frem

i rampelyset». Sam tok en pause for å se om Chuck syntes dette ble for vanskelig. «Noe av dette var nytt for meg», sa Danny og virket veldig interessert. «Alt her er jo nytt for meg», utbrøt Chuck. «Så Jesus skal altså ta bort menigheten på jorden før Antikrist går amok, den er grei. Men det er jo så mange kristne som sier at alle må gjennomgå den store trengsel før de blir rykket opp til himmelen. Hva er riktig å tro på?».

Sam tok en slurk av glasset sitt før han fortsatte. «Det er 3 hovedsyn på bortrykkelsen», fortsatte Sam. «1) Bortrykkelsen skjer før trengselstiden, eller Pre-tribulation, 2) Bortrykkelsen skjer midt i trengselstiden, eller Mid-tribulation og 3) Bortrykkelsen skjer helt mot slutten av trengselstiden, eller Post-tribulation. Jeg og Danny er klare tilhengere av 1) Bortrykkelsen skjer før trengselstiden. Årsaken er at det står klart i Bibelen at vi som kristne skal unnfly det som kommer over jorden, eller Guds dom over jorden, og står beskrevet i Luk 21:36, 1 Tess 1:10, 1 Tess 5:9 og Johannes Åpenbaring 3:10. Dette er klart beskrevet i Guds Ord, og gjør at vi ikke frykter endetiden i det hele tatt», forklarte Sam entusiastisk. «Hadde jeg vært en kristen, hadde jeg også valgt å tro på dette», utbrøt Chuck. «Hvem ved sine fulle fem ville ønske å gjennomgå trengselsperioden?». «Mange kristne som tror på bortrykkelse midt under den store trengsel eller på slutten av den store trengsel er ikke sprø, de har bare en annen måte å tolke Bibelen på», forklarte Sam. «Det er viktig å respektere hverandre, men samtidig tørre å stå for synet en har. Det er nok av fordømmelse i verden om ikke kristne også skal hakke løs på hverandre med meningene sine». Chuck

var enig i dette synet. Sam fortsatte: «*Nå har dere fått litt generell bakgrunnsinformasjon. Skal vi gå over til A.R.M?*», spurte Sam og kikket spørrende bort på guttene. Begge to nikket spent. «*Tanken bak A.R.M startet allerede tilbake i 2012*», forklarte Sam, og tok en pause. Han lurte på hvordan Chuck ville ta det som han nå måtte fortelle. Sam kikket bort på Chuck med kjærlig blikk. «*Din far og jeg startet arbeidet sammen. Vi opplevde begge at Den Hellige Ånd ba oss om å gjøre klar et opplegg for verdens største misjonsmark; Alle ufrelste som ikke ble med hjem til Herren under bortrykkelsen. I Johannes Åpenbaring står det at mange skal frelses i trengselstiden, se Åp 7:14. Alle disse må få vite følgende: 1) Årsaken til at alle frelste mennesker har forsvunnet fra jorden, 2) Hvordan bli frelst ved å ta imot Jesus som Herre i sitt liv og 3) Hva vil skje i den kommende 7 års-perioden*». Danny kikket imponert bort på faren. Chuck, derimot, så ut som om han hadde blitt truffet av en kanonball rett i magen. Han senket blikket og ble helt stille. «*Jeg vet dette er vondt, Chuck. Men dersom du klarer det, har jeg en videobeskjed til deg fra faren din*». Sam virket ikke det minste melankolsk eller trist, det hadde Chuck registrert. Sams engasjerte stemme var faktisk litt til trøst for ham. Og det gjorde at nysgjerrigheten tok overhånd. «*OK, spill video*», mumlet Chuck mens han forsøkte å beholde fatningen. Det var ikke første videobeskjed han hadde fått fra foreldrene sine. De hadde tydeligvis vært klar over faren den innebar å være misjonærer i visse deler av verden. Sam klikket på nettbrettet sitt, og videobeskjeden kom frem på vegg-skjermen. «*Kjære Chuck. Både*

faren til Danny og jeg har spilt inn en video med en hilsen i tilfelle noe skulle tilstøte oss. Jeg tror at vi om ganske få år vil nærme oss slutten på denne verdens tidsalder. Derfor er det enda viktigere for meg og din mor at du velger å tro på Jesus, og å følge Hans veier for ditt liv. Nå i 2012 har Sam og jeg startet arbeidet med A.R.M, After Rapture Missionaries, for at flest mulig kan bli frelst under trengselstiden på 7 år. Og ikke minst de siste tre og et halvt årene som kalles den store trengsel. Jeg håper at du og Danny en gang kan være med i dette arbeidet. Det beste rådet jeg kan gi, er å følge Jesus. Jo før du begynner et liv med Ham, desto bedre». «Video-overføring slutt», kom det mykt fra en kvinnestemme over høyttaler-anlegget. Det ble stille i rommet et lite minutt. Chuck klarte å roe tankene noe, før han sa stille: «Om dette er fars ønske, skal jeg jammen fullføre ønsket om å arbeide for A.R.M. Selv om jeg ikke er en kristen ennå». «Hva skjer egentlig videre nå?», spurte Danny. «Kan du fortelle mer om A.R.M? Hvis du orker, altså?», fortsatte han og kikket bort på Chuck. «Dette har vært den særreste dagen i livet mitt så langt», sa Chuck rolig. «La oss se om det kan bli enda mer sært». «Greit, la meg gi litt info om A.R.M», fortsatte Sam. «Dette er en organisasjon som består utelukkende av grupper på kun 3 medlemmer. A.R.M har en ledelse som er hemmelig, og som veksler med 1 års mellomrom. Organisasjonen finnes i alle land over hele verden. Det finnes ingen form for digital informasjon eller utveksling av digital informasjon. Årsaken er at arbeidet vi utfører skal være skjult for alle offentlige instanser. Forfølgelsen av kristne over

hele verden øker for hvert år som går. Hemmelighold er derfor ekstremt viktig. Det er regions-ledere for alle verdensdeler, og under disse igjen er det ledere for hvert land. Lederen i hver gruppe på 3 medlemmer rapporterer til sin overordnede. Som igjen rapporterer til sin overordnede. Kun en håndfull personer har oversikten over alle kontaktpersoner i alle verdensdeler. Mer om lederskapet har jeg ikke lov å uttale meg om. Arbeidet består i å utarbeide materiale fra Bibelen som forklarer mennesker over hele verden hvorfor alle frelste nå har blitt borte. Arbeidet blir utført på alle språk i de aktuelle landene. På den måten vil alle språk få en forklaring på hva som har skjedd etter at bortrykkelsen er et faktum». Sam tok enda en pause. Det måtte være vanskelig for guttene å ta inn over seg alt som hadde skjedd på bare en eneste kveld. Danny kikket bort på Chuck, som så noe medtatt ut. «Hva kan vel jeg gjøre for A.R.M, egentlig?», stotret Chuck. «Jeg er jo ikke noe annet enn en urokråke, som ikke er kristen engang». «Ikke flipp med oss, Chuck», svarte Danny oppmuntrende. «Du har jo en enestående erfaring i å snuse opp konspirasjonsteorier og andre lyssky affærer. Du vil bli en kjempe-alliert for oss med all hacker-erfaringen din. Og det finnes lovlige måter å hente frem viktig informasjon på også, det er jeg sikker på at du klarer å få til». Sam nikket, og var enig i det Danny sa. Chuck ble oppmuntret av det Danny hadde sagt. «Men hva skal jeg gjøre med den sterkt begrensede internett-tilgangen min?», spurte Chuck. «Jeg må få tilgang til søkemotorer og ikke bare kunne lese nettaviser». Sam tenkte en stund før han svarte. «Vi kan jo søke om

fritak for straffen din på grunn av din lave alder. Du var jo under 15 år da EU-Russland- hendelsen var på sitt heteste. Jeg skal søke om benådning allerede nå i kveld før jeg legger meg». «Takk! Endelig hører noen på fornuft», utbrøt Chuck takknemlig. «Nå foreslår jeg at vi tar kvelden», foreslo Sam. «Klokken er allerede 23.45. Vi fortsetter en dag som passer for dere. Takk for at dere vil være med i A.R.M». Begge guttene takket for å få lov til å bli med og sa god natt. «Nå er vi blitt agenter», lo Chuck. «Jepp, hemmelige greier og spennende arbeid», svarte Danny tilbake. Mens de var på vei til sengs, bad Sam en bønn: «Takk, Gud, for at du vil beskytte arbeidet vårt i A.R.M. Vi tror at vi går i ferdiglagte gjerninger, Far. Vi kommer frem for deg i Jesu navn. Amen». Nå ville det komme åndelig motstand på arbeidet de skulle til å begynne på. Men det ville uansett være verdt det. «Vi er på det seirende laget», jublet Sam på innsiden. Glad gikk han for å sove. Tiden fremover ville bli travel og spennende.

Kapittel 8

Julen 2026

Skolesemesteret for høsten 2026 var ferdig. Chuck og Danny gledet seg til å få juleferie. Dessverre kunne julen til tider også være en tøff tid for Chuck. Han kjente på savnet av sine døde foreldre. Dessuten var familien han nå levde i også litt skadeskutt. Moren Lilly hadde flyttet ut under merkelige omstendigheter tidligere dette året. Ingen av dem hadde hørt noe fra henne på over 4 måneder. Men nå rett før jul fikk Sam en kort tekstmelding. Denne julen måtte også Danny og Sam sørge over at en viktig person i livene deres var borte, i tillegg til at Chuck tok savnet av Lilly tungt. Sam forsøkte å gjøre det beste ut av situasjonen slik at guttene skulle få en best mulig jul. Det var nemlig klar beskjed fra Lilly om at hun ikke ville rekke å treffe dem i julen på grunn av for mye arbeid. Sam hadde bare en søster som het Rose, med familie i Manchester. Hun og mannen hennes Tommy hadde 4 barn på under 14 år. Sam inviterte dem over til julemiddag 1 juledag. Det var i det minste bedre enn å være alene i julen, trøstet Danny og Chuck seg med. Selv om de fire viltre ungene nok ville gjøre livet noe travelt første juledag. Midt oppi alle forberedelsene til julen, var det mye å følge med på fra hele midt Østen. Etter at alle atomanlegg i Iran (i området tidligere kalt Elam) hadde gått opp i flammer noen dager tidligere, var det ville

spekulasjoner om hvilket supervåpen som hadde forhindret utslettelsen av Israel som nasjon. Det var ikke mulig å få noen uttalelse fra Irans øverste militære ledere, som hadde blitt rammet i angrepet de selv hadde ønsket ut mot Israel. Iran var nå i praksis uten militær beskyttelse. IDF, Israel Defense Forces, virket tilsynelatende like forvirret som alle andre. De benektet på det sterkeste tilgang på et digitalt supervåpen som hadde evnen til å sende alle raketter som ble rettet mot dem tilbake til avsender. Og begrunnelsen var jo logisk nok: Raketten som var sendt mot dem hadde teknologi for å forhindre nettopp hacking av programvaren. Ingen, eller ingenting, kunne få raketten til å fravike sitt programmerte mål, unntatt en direkte nedskytning. Og siden raketten i tillegg hadde forsvunnet fra alle radarer, var det ingen eksperter som hadde noe fornuftig svar på hva som hadde hendt. Det som en iallfall kunne påpeke hadde hendt, var at 10 av deres egne atomvåpen hadde rammet all atomaktivitet i Iran. Og at de 50 000 langdistanseraketten hadde ødelagt det aller meste av Irans militære virksomhet. Nå var det plutselig Saudi Arabia som hadde det mektigste militæret i området, bak Israel på førsteplass. Det gikk mange rykter i media om at alle araberstater- og organisasjoner skulle samles til et hemmelig møte for å diskutere den økte sionistiske trusselen mot verden. IDF hadde oppgradert den militære beredskapen til høyeste nivå, og var konstant klar til krig mot hvem det skulle være som ville prøve å angripe dem.

Sam hadde forklart guttene at det også fulgte et undervisningsopplegg alle A.R.M-deltakere måtte gjennomgå. Selv om det var juleferie, måtte de sette av noen timer i uken for å lære seg pensumet, som Sam kalte det. Og dessuten skulle *«man heller be for sine fiender, heller enn å glede over at de faller»*, fortalte Sam til guttene og refererte til at mange i verden nå gledet seg over at Iran hadde falt som nasjon. Den første timen i pensumet kom allerede første kveld i ferien. Den omhandlet noe Sam satte veldig høyt: Misjon. Det var nemlig ikke slik at A.R.M bare tenkte på de som ville gå glipp av bortrykkelsen. Organisasjonen deltok også i misjonsvirksomhet over hele verden. Men da ikke som A.R.M, men som vanlige deltakere av mange andre misjonsorganisasjoner. Det Sam ønsket at Danny og Chuck skulle forstå, var at det er viktig å gjøre det Guds ord sier vi skal gjøre for i dag, men også planlegge ved Åndens hjelp for i morgen. Og med i morgen mente Sam de som ble igjen etter bortrykkelsen. De trengte å få vite hva som hadde skjedd, hva som ville skje og hvordan de skulle gå frem for å bli frelst for så å kunne lede andre igjen til Jesus. *«Det vil ikke akkurat bli gode forhold for misjon etter bortrykkelsen»*, forklarte Sam. *«Statlige instanser vil renske internett og media for alt som kan ødelegge for den nye verdensordenen- og religionen. Dersom de etterlatte etter bortrykkelsen ikke får informasjon om hva som har skjedd, vil de fort bli forført av budskapet Antikrist og den falske profet vil komme med»*. Begge guttene merket at Sam virket veldig giret. *«Paps tror faktisk på det han forteller»*, tenkte Chuck forundret. *«Et spørsmål»*, avbrøt Chuck. *«Hva*

mener du vil bli den nye verdensordenen- og religionen?». Sam kikket bort på Chuck med et lurt smil. «Jeg vil heller at du skal svare på det spørsmålet. Vi er ferdig med innledningen min på temaet som omhandler misjon, så vi kan godt skifte tema», svarte han. «Du er jo eksperten her på konspirasjonsteorier». Chuck ble litt paff av at spørsmålet hans kom tilbake som en boomerang. Danny kikket bort på Chuck som virket litt ubekvem med situasjonen. «Her er det tydelig at alle skal få bidra med det de kan», tenkte han. Chuck pustet tungt inn og ut før han begynte: «Det må være en ny religion som baserer seg på den nye verdensordenen», begynte han. «Det er jo ingen hemmelighet at noen må få skylden for at så mange kristne mennesker plutselig blir borte (hvis det skjer da, mumlet han for seg selv). Mange konspirasjonsfolk mener at aliens vil få skylden for borttrykkelsen. Og da må det vel være logisk at en alien gud kommer på banen? Det står jo i Dan 11:37-39 at Antikrist skal dyrke en fremmet gud. Så hvorfor ikke en alien gud som gjør tegn og under på jorden? Som at flammer kommer ned fra himmelen på befaling fra den falske profet som beskrevet i Åp 13?». Danny og Sam kikket forundret bort på Chuck. «Hva?», utbrøt han. «Det er faktisk vanlig i konspirasjonskretser å vite om disse versene fra profeten Daniel og fra Johannes Åpenbaring». «Som vanlig må jeg si at du overrasker meg», utbrøt Sam. «Enig», fortsatte Danny. «Det var akkurat det svaret jeg hadde tenkt å komme med selv», fortsatte Sam. «Mange venter at en eller annen form for aliens skal komme tilbake for å redde menneskeheten fra seg selv. Noen

kaller dem Anunnaki¹⁹, andre ancient astrotnauts²⁰, eller et mylder av andre navn. Tanken er at det ikke er Gud som skapte menneskene, men vesener fra et annet solsystem. En vanlig teori kalles panspermia²¹. Her skal meteoror, kometer eller liknende ha spredd livets frø utover i verdensrommet til alle planeter som har egenskaper for å romme liv. Men noen må jo ha plassert liv på disse himmellegemene i første omgang. Og det er disse ancient astronauts som jeg tror vil forkynnes som menneskenes skapere også først rett etter bortrykkelsen», konkluderte Sam. «Og så vil altså disse «astronautene» komme tilbake for å redde oss?», spurte Danny usikkert. «Dette høres mer ut som falne engler, eller nefilim», fortsatte han (se referanse 14). Sam smilte anerkjennende, mens han fortsatte: «Amerikanske og britiske myndigheter innrømmet jo allerede i desember 2017 (ref. 19) at det finnes UFO-er som ikke er fra denne verden. Dere har vel hørt om dette?» (vedlegg 5). Guttene nikket ivrig til svar. Men Chuck var fortsatt opprørt over utviklingen av samtalen. «Nefilim og falne engler?», utbrøt han. «Dette her må dere forklare litt veldig mye mer om, takk». Sam kikket bort på Danny, som forstod hva han ville. «Falne engler lystet etter menneskenes døtre, står det i 1 Mos 6:1-4. Og de fikk barn med dem. Det er avkommet som kalles nefilim; halvt menneske, halvt fallen engel. Noen kaller dem demoner i fysisk form», forklarte Danny for Chuck. «Jeg har sett mange mer eller mindre ekte bilder av slike vesener på nettet som beskriver funn av kjemper på mer enn 4 meter i høyde», utbrøt Chuck. «Så det er forklaringen på gåten; de er

ikke av bare menneskelig opphav». «Det er korrekt», bekreftet Sam. Flere biter i Chucks puslespill begynte å falle på plass. Evolusjonsteorien kunne nemlig ikke forklare funnene av disse kjempene. En samlet verden hadde gjort alt si sin makt for å holde hemmeligheten om kjempene skjult. Dette var noe *alle* i Chucks interessegruppe visste. Men Chuck slet fortsatt med å få oversikt over hvorfor dette hadde noe med en alien gud å gjøre. Hva var det som bandt alt sammen? Sam hadde forstått hva det var Chuck stille satt og tenkte på. «*Det finnes en rød tråd her*», begynte Sam og kikket bort på Chuck og Danny. «*Og det er at dersom det kommer aliens til jorden i endetiden, vil de hevde å ha skapt oss. Og at de vil påtvinge hele verden en ny gud, som for eksempel kan få flammer til å komme fra himmelen, som du henviste til Chuck, fra Johannes Åpenbaring*». Chuck oppsummerte: «*Altså, falne engler, som kalles annunaki eller noe annet, skal komme hit som aliens i endetiden, hevde at de har skapt oss og kreve at vi tilber deres gud?*». «*Jepp, det er en mulighet for det skjer*», sa Danny. «*Men vi må være forsiktig med å legge noe inn i Guds Ord som ikke Ordet selv forteller oss om*», fortsatte han. «*I Matteus kapittel 24, Markus kapittel 13 og i Lukas 21 beskriver Jesus endetiden. Men det er i Luk 21:11 at Jesus nevner «veldige tegn fra himmelen».* Det er derfor nødvendig å ha kunnskap om hva dette kan bety. Men det er også viktig å ikke tillegge Guds Ord noe det selv ikke sier direkte. Så det kan hende at det har noe med aliens å gjøre, men det kan også bety at vi ikke ennå forstår hva det disse veldige tegnene fra himmelen

faktisk kommer til å bli. En logisk konsekvens av det en ser skjer med aliens, historier om bortføringer, UFO-rapporter og så videre er at dette kan være et av tegnene Jesus selv nevner i Luk 21:11». Sam kikket lykkelig bort på Danny. Tenk at Danny hadde fått en slik forståelse av Guds Ord. Han skulle ønske at han hadde kommet så langt i visdom som 16-åring. Sam fortsatte der Danny hadde sluttet med å lese fra 2 Tess 2:9-12 på smart-telefonen sin: «⁹Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under. ¹⁰Det skjer med all urettferdighetens forførelse blant dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. ¹¹Derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, ¹²for at de skal bli dømt, alle de som ikke har trodd sannheten, men hadde sitt behag i urettferdigheten» (NB88). Han kikket bort på guttene, for å se om de skjønnte hva han mente med å lese disse to versene. «All løgnens makt, tegn og under. All urettferdighetens forførelse. Da er det ikke vanskelig å tro at det betyr at alt som kan brukes av løgn og forførelse vil bli brukt av Satan i endetiden. Og siden det har vært kraftig stigende antall observasjoner av UFO-er og aliens for hvert tiår som går, hvorfor skulle ikke dette være en av virkemidlene Satan vil fortsette å bruke for å forføre menneskeheten bort fra Gud? Tross alt er jo vitenskapen stadig mer og mer tilbøyelig til å tro at vi mennesker faktisk er «skapt» av aliens. Hvorfor gjør Gud det slik? Det står beskrevet i 2 Tess 2:12: Fordi de mennesker som ikke vil tro på sannheten, skal tro på løgnen etter Guds egne profetiske Ord, slik at de skal kunne dømmes». Chuck

så fra Danny og bort på Sam. «Dere tror faktisk på det dere selv sier, gjør dere ikke?», utbrøt han. «Hvorfor skal det være vanskeligere å tro på Israels Gud enn på aliens, panspermia-teorien²¹ eller på at UFO-fenomenet finnes?», spurte Sam tilbake. Chucks overmot falt noen hakk. Det var et logisk argument Sam nettopp kom med. «Her gjelder kun hva du faktisk velger å tro på», konkluderte han for seg selv. «Her gjelder det faktisk kun hva du selv velger å tro på», begynte Danny. «Det hadde jeg allerede kommet frem til, tusen takk, Bibel-geni», mumlet Chuck uhørlig. Han hadde blitt ganske opprørt over denne samtalen. Og det som opprørte ham aller mest, var tanken på at argumentene til Sam og Danny var så gode at han ikke kunne tilbakevise dem. Ikke engang med vitenskapelige argumenter. For vitenskapen hadde jo heller forsøkt å holde hemmeligheten om aliens skjult. Det fantes det ikke fnugg av tvil om slik Chuck så det. Og hvorfor hadde egentlig vitenskapen forsøkt å holde fakta om kjemper, aliens og UFO-er hemmelig? Det kunne ikke bare ha med Darwins evolusjonsteori å gjøre. Han tok mot til seg og spurte Sam: «Hva er «mesterplanen» bak alt hemmeligholdet her, egentlig? Jeg klarer ikke å forstå sammenhengen her», sukket Chuck oppgitt. «Her må man holde tungen rett i munnen», begynte Sam. «Punkt 1: Satan kan ikke skape noe, han må forsøke å etterlikne Guds skaperverk med det han alt har tilgjengelig; mennesker, dyr og falne engler. Med disse tre ressursene kan han lage nefilim, annunaki, eller aliens, om du vil, på biologisk vis. Punkt 2: Satan ønsket å bli tilbedt på samme måte som Gud. Han ble

stolt og falt i synd. Dette står beskrevet iblant annet Esekiel kapittel 28. Punkt 3: Satan kan ikke stå frem synlig for alle for å kreve tilbedelse. Da ville alt bli avslørt foran hele verdens øyne. Han må gjøre det i skjul. Satan vil bruke sine trofaste tjenere Antikrist og den falske profet til å kreve inn sin tilbedelse på vegne av seg. Det er disse to som vil kreve at hele verden skal tilbe en ukjent gud, som i realiteten er Satan selv. Mesterplanen består faktisk av å lure verden til å tilbe ham selv, uten at verden har peiling på hva som egentlig skjer.». Sam tok en pause. Det ble stille en liten stund. «OK, la oss for et øyeblikk si at jeg tar dette for god fisk», sa Chuck. «For å tro på dette, må jeg velge å tro på at det finnes en ond djevel, og en Gud som faktisk skapte denne onde djevelen. Hvorfor skapte Gud i det hele tatt Satan, dersom han visste at han ville bli ond? Dette er jo ikke logisk». Sam sukket stille. Det kom til å bli tøft for Chuck å følge undervisningsopplegget, det var han smertelig klar over. «Det er et av Guds karaktertrekk vi ser her», fortsatte Sam tålmodig. «Alle skapninger, engler eller mennesker, har fått en fri vilje. Alle må velge om de vil følge Gud eller kilden til all ondskap og synd; Satan. Gud ønsker å omgi seg med de som elsker Ham av fri vilje, for så å tilbringe en evighet sammen med dem. Uten at Gud hadde gitt oss muligheten til å velge å følge Ham eller ikke, hadde både mennesker og engler i realiteten vært viljeløse marionetter, ute av stand til å fatte egne valg i det hele tatt». Nå slet Chuck voldsomt med å finne nye argumenter. Plutselig hørte han en slesk, stille stemme si til ham i øret: «Hadde Gud egentlig elsket mennesket, hadde han stoppet

Satan i Edens hage». Chuck kikket overrasket rundt seg, men uten å flytte stort på hodet. Hvem var det som hadde snakket til ham akkurat nå? Det gikk frysninger ned gjennom ryggen hans. Og det var ikke av den gode typen. Men argumentet hørtes jo fornuftig nok ut. «*Hvis Gud virkelig elsket mennesket, hadde han ikke da stoppet Satan i Edens hage?*», utbrøt Chuck. Og han la til for egen regning: «*Gud visste jo at Adam og Eva ville falle i synd. Hadde de da egentlig noe «fritt valg eller «fri» vilje?*». «*Wow, den var god*», humret Chuck for seg selv. Men Sam leet ikke på et øyelokk, til Chucks store frustrasjon. Dette var et argument Sam hadde brukt Bibelen til å tilbakevise mange ganger. «*Først vil jeg svare på hvorfor Gud ikke stoppet Satan i Edens hage*», begynte Sam. «*Det går på det vi akkurat snakket om. Adam og Eva var i et perfekt forhold til Gud. De spradet rundt nakne og hadde ingen bekymringer å tenke på. De kunne bare glede seg over Guds fulle nærvær. Gud hadde gitt dem opplæring om hvilke veier de skulle vandre på. De hadde Guds Ord i seg. Derfor hadde Adam og Eva autoritet til å avvise Satan. Gud visste likevel at Satan ville falle, og at Adam og Eva ville falle. Satan falt selvsagt før Adam og Eva. Likevel skapte han dem alle tre. Hvorfor? Et mulig svar er at Gud ønsker samfunn med alle de Han har skapt. Og da vil han ha samfunn med de som velger å følge Hans Ord. Alle engler eller mennesker må enten velge å følge Guds Ord eller å la være. Det frie valget er en gave til å velge liv eller død. Riktignok narret Satan Adam og Eva med å stille spørsmålstegn med hva Gud hadde sagt eller ikke sagt. Men de visste*

begge hva Gud hadde sagt. Likevel valgte de å stole på slangen i stedet for Ordet direkte fra Guds munn om at dersom de spiste fra visdommens tre, så skulle de dø. Gud har så stor respekt for sitt skaperverk at Han ønsker å respektere vårt valg om ikke å følge Hans Ord. Dette sier mye mer om Gud enn om Satan som klarte å så tvil om hva Gud faktisk hadde sagt. Gud ønsker oss alt godt, Satan ønsker oss alt vondt». Chuck svarte ikke noe på det Sam sa, så derfor fortsatte Sam: «Så til spørsmål 2: Adam og Eva hadde fortsatt fri vilje, selv om Gud visste om valget de kom til å ta. Selv om utfallet var fastslått på forhånd, var det kun fordi Gud kan se fremtiden også. Det at de falt i synd var ene og alene deres valg; De benyttet seg av sin frie vilje til å stole mer på Satan enn på Gud. Og på grunn av dette, ville milliarder av mennesker gjennom alle tider, og helt til den siste dag, ende i fortapelsen på grunn av to menneskers frie vilje. Men likevel er ethvert menneskes fortapelse ene og alene deres ansvar om å ikke ville bruke sin frie vilje til å velge Gud». Både Danny og Chuck tenkte på hva Sam hadde sagt. For Chuck var dette et godt svar, og det gav mening sett ut ifra Bibelen. «Egentlig var det en stor nåde som Gud viste Adam og Eva da han kastet dem ut av Edens hage», sa Danny. «Hva, har du blitt sprø?», utbrøt Chuck forskrekket, før Danny rakk å si noe mer. «La meg forklare», svarte Danny tålmodig. «I Edens hage fantes også Livets Tre. Hadde Adam og Eva spist av det, ville de forblitt i fortapt tilstand for alltid, uten at Gud kunne gjøre noe for å frelse dem. Ved å hive dem ut av Edens hage, sørget Gud for at de ikke spiste av Livets Tre. Ved å

dø fysisk, og ved at Jesus kom for å ta på seg vår synder, kunne alle få muligheten til å bli frelst. Også for døde forkynte Jesus evangeliet, det står i 1 Pet 3:18-19. Så alle får et valg om å følge Gud enten de har fått høre det i livet, eller etter døden.». Nå svimlet det for Chuck. Gud hadde visst tenkt på alt. Så hvis det fantes en Gud, noe han begynte å tro på, var det en meget gjennomtenkt plan for alt. *«Jeg begynner å få nok for i dag»*, stønnet Chuck og gned seg i pannen. *«Det er jo juleferie, og det hadde vært godt med litt tradisjonell engelsk julekost. Hvem er med på kjøkkenet? La oss sette fyr på den første julepuddingen, den vi lagde til prøvesmaking»*. I England flamberes av og til julepuddingen²² etter at den er ferdigbakt for å gi en sprø skorpe. Ifølge Chuck måtte det være en solid flamme, og det var ikke julestemning før brannalarmen gikk. Sam stønnet. *«Kan vi unngå brannalarmen i år, Chuck?»*, spurte han raskt. Men ikke raskt nok. Danny og Chuck hadde alt løpt hoiende ned trappen og hørte ingenting av hva Sam nettopp hadde sagt. *«Butler 2, vær vennlig å skru av brannalarmen på kjøkkenet i 10 minutter»*, bad Sam høflig. *«Allerede gjort til ære for mester Chuck»*, svarte Butler 2 med behagelig stemme. *«De programmerte meg i fjor for å forhindre nok en dyr utrykning av brannvesenet, husker De ikke?»*. Sam smilte. Han husket det nå. I år skulle puddingen nytes uten vann fra sprinkleranlegget og sure brannmenn som klaget på falsk utrykning.

Første juledag kom og gikk raskt igjen. Familieselskapet var hektisk. Danny og Chuck forsøkte å gjemme seg på rommene fra de viltre fetterne sine, men som vanlig helt uten hell. Da dagen var over, var de begge helt utslitt. Sam, derimot, hadde hatt en fabelaktig dag. Søsteren hans og hennes ektemann var trivelige folk, som delte hans tro på Gud. De snakket ivrig sammen om det som hadde skjedd i Iran, og om hva som nå kunne komme til å skje. Sam visste at det tok på guttene hans å leke med fetterne sine, og tilbød alle å bli med på Kahoot. «*Jippi*», ropte ungene. «*Takk, paps (men på tide)*», tenkte Danny og Chuck, mens de satt seg tungt ned i en sofa med hvert sitt store glass brus og iste.

Kapittel 9

Lillys «jul»

Lilly våknet opp på et behagelig, mykt underlag. Hun reiste seg brått opp på albueene. Hva var det som akkurat hadde skjedd? Og hvor var den dundrende hodepinen hun forventet skulle slå henne i bakhodet når som helst som en slegge? «Så flott, du er våken», hvisket Maxim. «*Snu deg sakte mot venstre med bøyd hode. «Nummer 1» har vist deg en sjelden gest ved å legge sine «hender av lys» på deg. Dette har aldri hendt før. Du og Nummer 1 har visst virkelig funnet tonen med hverandre*». Maxim løy så det rant av ham, og han nøt hvert ord av løgn han fortalte. Lilly gjorde som hun fikk beskjed om. Hun snudde seg sakte uten å tørre å se opp. Synet som møtte henne, var overveldende. Hun så to lange bein, og underkroppen til en figur som nærmest glødet av bioluminescens²³. Hun hørte en merkelig røst, med et språk som ikke var av denne verden. Stemmen var så vakker, nesten syngende, og med en glød som var ubeskrivelig. Lilly følte seg faktisk helt tipp topp, mer enn 100%, ja 200% av den vanlige styrken hun kunne oppleve på en virkelig god dag. Hva var det Nummer 1 hadde gjort med henne? Gitt henne intergalaktisk dop eller noe liknende? Hun visste med seg selv at hun opplevde nærkontakt av tredje grad, eller kontakt med en utenomjordisk livsform. «*Nummer 1 ønsker å dele sin plan med deg.*

Dette er en ære ikke engang jeg har fått». Maxim fortsatte å spy ut løgnene sine. «Hans navn er Asael²⁴. Han sier at han er beæret over å ha funnet den utvalgte; Den utvalgte til å lede samtalene mellom Nordic Aliens, menneskenes skapere (se ref.13), og jordens ledere. Asael er et sendebud for guddommen som kalles Festningenes Gud²⁵, i mangel av et bedre menneskelig begrep». «Hva skal jeg svare?», hveste Lilly panisk. «Forsiktig med språket», hvisket Maxim. «De er mestere til å lese menneskers uttrykksformer. Svar at du er beæret og takker ja, før han ombestemmer seg». Maxim snakket med stille, men myndig røst. «Jeg takker ærbødig ja, din tjenerinne står til din disposisjon», svarte Lilly med svak røst. Asael løftet hodet hennes opp og stirret inn i øynene hennes. Lilly så inn i øyne som hun syntes rommet all verdens visdom og skjønnhet. Ansiktet var skinnende, blekt og med langt hvitt hår. Asael liknet på en alv, nesten som i Ringenes Herre Triologien. Han hverken smilte eller viste noe annet ansiktsuttrykk som Lilly kunne se. Lilly gispet brått da hun så at hun svedde i løse luften på en form for bære. Maxim og Peter lo da de så hvor forskrekket hun ble. «Du har akkurat møtt et intergalaktisk sendebud, sett en ekte UFO, fått klodens mest ettertraktede jobb», utbrøt Peter. «Likevel blir du forskrekket over at du ligger på en bære med antityngdekrafts-teknolog?». Asael snakket igjen til Maxim med den vidunderlige røsten. Så gikk han sakte inn i romskipet, som lukket seg lydløst. Med et mykt poff, forsvant den flygende tallerkenen i løse luften. «Han dro til en annen dimensjon», forklarte Maxim uberørt. «De besitter teknologi du bare kan drømme

om. Ved å reise via en portal gjennom en annen dimensjon, kan de tilbakelegge hundrevis av lysår på bare sekunder». Lilly satt seg opp, og hoppet ned av den svevende båren. Full av energi, sa hun til Maxim: «Hva annet trenger jeg å få vite før jeg kan begynne på arbeidet jeg har fått tildelt?». «Det er bare én ting til du trenger å fullføre før du kan begynne arbeidet», svarte Maxim silkeglatt. «Nummer 1, jeg ønsker ikke uttale hans ekte navn, etterlot deg et merke som du må ta på din høyre hånd eller på pannen²⁶. Jeg foreslår at du tar merket på høyre hånd, slik at du kan skjule det under en bluse med lange ermer. Vi vil jo ikke at det skal legges merke til for tidlig i prosessen. Du vet jo med disse religiøse fanatikerne, dyrets merke og de greiene der». Maxim fnøs av forakt, før han fortsatte: «Merket viser din tittel, status og din overgivelse med Festningenes Gud. Og så gir den deg immunitet mot alle tenkelige sykdommer. Du vil oppleve at du skal kunne unngå en vanlig død²⁷. Interessert?», spurte han Lilly spøkefullt. Men dette var bare en løgn. Dyrets merke gjør trolig ikke noen udødelige. Alt ble sagt og gjort for å villede. Men Lilly kunne knapt vente. Hun ofret ikke en eneste tanke på at hun allerede hadde falt fra Gud. «⁴For de som en gang er blitt opplyst, som har smakt den himmelske gave og har fått del i Den Hellige Ånd, ⁵og har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter, ⁶og så faller fra, de kan umulig igjen fornyes til omvendelse, siden de på nytt korsfester Guds Sønn for seg og gjør ham offentlig til spott.» Heb 6:4-6 (NB88). «Sett merket på høyre hånd», sa Lilly bestemt. «Jeg må jo være et forbilde for dem som kommer etter».

Maxim satte merket på den høyre hånden hennes. De var ikke stort, men var godt synlig. Han gav henne et flott, bredt armbånd av rent gull. Det dekket merket komplett. «*Takk! For et flott armbånd*», utbrøt hun. «*Nei, selv takk*», hånlo Peter og Maxim samtidig, mens de leste hverandres tanker. «*Nå kan vi overlate New Artificial Intelligence fullstendig til vår nye, fortapte tjener*», tenkte Maxim. «*Endelig kan vi begynne på det egentlige arbeidet vårt: Å legge de siste planer for hva vi skal gjøre rett etter borttrykkelsen av menigheten på jorden. Når Den Allmektige rykker bort bruden, vil endelig jeg stå frem som den store Antikrist. Og du, Peter, som den falske profet. Sammen skal vi tjene Dragen, mens verden tror de vil tjene en alien gud. Hah, fortapte tapere*». Peter lo hysterisk før han svarte: «*Og borttrykkelsen burde komme snart. Merkelig nok har det drøyd lenger enn jeg hadde trodd. Men inntil da må alt være klart*». Maxim nikket nesten umerkelig i samtykke til hva Peter sa. «*Kom igjen, Lilly*», kommanderte Peter muntert. «*Du er spesielt invitert til å delta på julegudstjeneste sammen med hans Høyhet, Pave Petrus*». Helt uten å bry seg om hvorfor hun var invitert, hva som akkurat hadde skjedd med merket på hånden, eller noe annet som akkurat hadde skjedd, gikk Lilly fornøyd med Maxim og Peter. Hun følte en voldsom kraft som gjennomsyret hele kroppen. Maxim måtte ha glemt å fortelle at merket på høyre hånd hadde noen veldig positive frynsegoder, tenkte Lilly med seg selv. Hun visste ikke at hun allerede var fortapt, uten håp for evigheten²⁸.

Kapittel 10

Chucks sjele kvaler

Julen var over, og skolen hadde begynt igjen. Chuck hadde nytt hvert sekund med skolefri. Likevel var det noe som konstant hadde gnagd på samvittigheten hans. Hva var denne irriterende plagen? *«Jeg er et godt menneske. Jeg har mitt på det rene. Vel, jeg er kanskje et ganske godt menneske. Eller, er jeg det? Hva baserer jeg egentlig livet mitt på?»*. Chuck grublet intenst mens han stod og ventet på Danny utenfor skolens kantine. *«Egentlig er jeg en kriminell nettbanditt»*, tenkte Chuck med synkende mot. *«Hva skal jeg gjøre om Bibelen har rett? Hvis det finnes en Gud, har jeg da mulighet til å komme til Ham basert på den jeg er i meg selv?»*. Disse tankene ble for mye for Chuck. Han kastet dem i tankesøpla, som Sam pleide å kalle det når det var noen som slet med negative tanker. Danny kom gående bort mot Chuck. Han så at humøret til stebroren ikke akkurat var helt på topp. *«Endelig lunsj»*, begynte Danny. *«Hvem klarer først to burgere med fullt tilbehør?»*. Chuck mistet alltid appetitten når han grublet eller var sur. Men magen knurret av sult, så han fikk bare prøve å spise noe. Begge bestilte hver sin burger. De avsluttet måltidet med en stor jordbær-milkshake. Begge kjent at kreftene begynte å vende tilbake. Chuck hadde egentlig behov for å fortelle Danny at han slet med mange tunge

tanker for tiden. Men hvordan kan en mann gjøre det uten å miste ansikt? «*Mye sprø ting som har skjedd i det siste, hæ?*», begynte Chuck forsiktig. «*Enig*», svarte Danny. «*Jeg har studert Guds Ord så lenge jeg kan huske, men det er likevel ikke bare enkelt å se profetier gå i oppfyllelse. Iallfall ikke når så mange mennesker lider*». Chuck hadde ikke sett det på den måten. Han hadde vært opptatt med sine egne problematiske tanker. «*Eh, ja, det er litt vilt å tro at det finnes en kjærlig Gud midt oppi all lidelsen. Det synes jeg er vanskelig å forstå*», prøvde Chuck seg med. «*Ja, den tanken slet jeg med selv i mange år*», kunne Danny fortelle. Chuck rettet seg litt opp i stolen, interessert i å høre hva Danny hadde å fortelle. «*Før trodde jeg at Gud bare kunne knipse med fingrene, og så ville alt ordne seg*», begynte Danny. «*Men så fortalte far om at verden ligger i det onde etter syndefallet. Døden kom inn i bildet, og alt det skapte ble lagt under forgjengelighet. Jeg tror dette er årsaken til at den finnes radioaktivitet og nedbrytning i naturen, forresten. Og siden mennesket hadde fjernet seg fra Gud, ville Han måtte tillate at mennesker fulgte sine onde veier. Ellers hadde han måttet ødelagt hele skaperverket rett etter syndefallet. Og samtidig fjernet den frie viljen. Det er uansett ikke Guds vilje at noen mennesker skal gå fortapt. Det står i 2 Pet 3:9*». Danny kikket bort på Chuck, som tydeligvis prøvde å fordøye det han hadde sagt. «*Du vet, et av hovedargumentene mine har vært at Gud er en sint gammel mann som Jesus bare så vidt klarer å roe ned fordi han har så lyst til å zappe oss syndige tapere*», utbrøt Chuck. «*Så det står altså i Bibelen at Gud*

ønsker at alle skal bli frelst?». «*Jepp, se på mobil-Bibelen her*», sa Danny og viste han 2 Pet 3:9. Chuck ble stille en stund. Så Gud ville altså at alle skulle bli frelst? Da var det lettere å forstå at kristne hele tiden maste på at Gud er kjærlighet. Men for Chuck manglet fortsatt «det fellende beviset» for at det fantes en Gud. Og likevel var dette med å finne bevis for at det fantes en Gud en selvmotsigende tanke. Dersom alle hadde bevis for at Gud fantes, ville det da være noe fritt valg til å tro? «*Jeg kan ikke begynne å bli en filosof i en alder av 16*», sukket Chuck med seg selv. «*Greit, jeg gir opp*», fastslo Chuck. «*Bibelens Gud, slik Bibelen fremstiller ham, er en kjærlig Gud. Men jeg klarer ikke å tro på det likevel. Jeg vil ha bevis, men vil likevel ikke ha bevis. Da har jeg jo ikke lenger noe valg, liksom*». «*Ingenting å tilføye, ærede dommer*», sa Danny muntert. «*Du argumenterer som en gammel Bibel-lærer. Er du sikker på at det ikke finnes en Chuck jeg ikke kjenner til?*». «*Ha, haaa*», gryntet Chuck surt tilbake. «*Ikke glem at du snakker med Mr. Bannlyst fra Russland for alltid*». «*Jahahaaa*» lo Danny. Og han la til: «*Apropos det, har du hørt noe mer om søknaden paps sendte inn til EU-organet for nettkriminalitet? Har du fått benådning?*». «*Nei, jeg har ikke hørt noe ennå. Skal høre når jeg kommer hjem. Det går sikkert lengre tid enn noen uker, bare*». Chuck viftet oppgitt med armen ut i været. «*Du var 14 da det skjedde*», utbrøt Danny. «*Du burde fått tilbud som hacher-spesialist innad i EU-systemet, med god lønn og greier. De burde takke deg, ikke straffe deg. Tenk om informasjonen falt i virkelig gale hender?*». Chuck trakk på skuldrene. Det var jo faktisk et godt

poeng Danny nettopp påpekte. «*Nå falt jo informasjonen i gale hender, da*», måtte Chuck innrømme. «*Jeg bare lekte meg, egentlig. De EU-folka burde faktisk vurdere bedre kryptering. Slik at sånne som meg ikke skal herje slik med gradert informasjon*». Danny nikket. «*Men begrepet verdens beste hacker under 20 år ble jo faktisk nevnt i rapporten fra EU etterpå, da*», påpekte Danny. Men Chuck var ikke opptatt av å være best eller verst. Han ville bare ha det gøy. Gjerne litt utover kanten av det lovlige. «*Du, jeg lurer veldig på noe med det å tro versus det å ha bevis for noe*», sa Chuck litt forsiktig. «*La oss si at vi hadde bevis for at Gud fantes. Hvordan ville det påvirket oss mennesker psykologisk, tror du? Og hvor ville den frie viljen Gud skulle ha gitt oss passet inn her?*». Danny ble litt usikker på hva han skulle svare. Det var helt klart at Chuck slet med konseptet å tro på Gud uten å ha noe bevis, selv om han ikke ville ha bevis heller. Og hvordan skulle han egentlig vite hvordan menneskeheten ville reagere på et «bevis på at Gud fantes»? Danny tenkte at her var det bare å innrømme at han ikke visste svaret. «*Jeg vet rett og slett ikke hva jeg skal svare, Chuck. Men kanskje paps vet noe mer? Vi spør han etter at vi har spist middag. Han har ingen planer i kveld, så vidt jeg vet*». Chuck nikket. Han likte den egenskapen ved Danny. Når han ikke visste svaret på noe, forsøkte han ikke dikte opp et svar. Han gikk heller til noen andre som kunne vite svaret. Guttene spiste opp lunsjen, og gikk tilbake til klasserommet. Og etter middagen samme kveld, var planen at Danny skulle spørre Sam om råd på det de hadde diskutert i lunsjen. Sam likte alltid å snakke

med guttene etter middag. Men helst under hele middagen også. Han var *alltid* interessert i hva de tenkte på, hvordan de hadde det og ikke minst; Fremgangen i A.R.M- undervisningen. «*Spør du*», hvisket Chuck. «*Eeehh... Dette er litt flaut for meg*», hvisket han enda lavere mens han rødmet. Danny nikket. «*Paps, jeg lurer på noe*», begynte Danny. «*Jeg er lutter øre, Danny-boy*», smilte Sam med et ertende blick. Han kikket også bort på Chuck, som ble sittende ved bordet, og det forundret ham litt. «*Jo, det er noe sånn filosofiske greier, egentlig*», fortsatte Danny litt usikkert. «*Jeg burde hatt svar på det som jeg diskuterte med noen tidligere i dag. Men jeg har ikke tenkt på dette før*». Sam lyttet interessert. Han skjønnte nok at denne noen måtte være Chuck. Men han lot som om han ikke tenkte på noe annet enn det Danny skulle til å si. Danny tenkte litt før han fullførte det han hadde lyst å spørre faren sin om: «*Hvordan ville det påvirke oss mennesker dersom vi hadde et vanntett bevis for at Gud fantes? Ville et bevis for at Gud finnes ødelegge vår frie vilje til å tro?*». Sam tenkte litt før han svarte. Han hadde svart på dette spørsmålet mange ganger før. Men denne gangen var svaret han ville gi guttene noe utvidet. Dette gikk rett inn i A.R.M's undervisningsopplegg. «*Det er et spørsmål som har opptatt alle troende siden tidenes morgen*», begynte Sam. «*Bevis er et sterkt ord. Hva skal gjelde som bevis for at en gud skal finnes?*», spurte Sam Danny. «*Ved at du (dere tenkte Sam) svarer på det, Danny, vet jeg bedre hvordan jeg skal utlegge saken videre*». Danny ble litt paff. Her ble han rett og slett tom for ord. «*Eh, kan jeg prøve meg?*», spurte

Chuck forsiktig da han så at Danny bare ristet på hodet til svar. «Gjerne det, Chuck», nikket Sam. «Altså, dette har jeg lest ganske mye om i forbindelse med alien-konspirasjons-gruppa jeg har vært med i noen år», fortsatt Chuck. «Den offisielle årsaken til at ingen land har fremlagt bevis for aliens, UFO-er og så videre, er at de er redd for hva bevisene vil gjøre med vanlige folks psykiske tilstand. For nasjoner utgjøres jo av folk, og friker folk, friker økonomien og resten av samfunnet også». «Det er jeg enig med deg i», erklærte Sam. «Jeg har lest en del om dette, jeg også. Da jeg var ung, var jeg også med i en gruppe av kristne studenter som leste alt vi kom over av alien-konspirasjoner. Begge guttene kikket litt forundret på Sam. «Jeg hadde et interessant liv før dere to kom også», lo Sam. «Selv om det definitivt ble mer interessant da dere dukket opp». «Og så over til bevis for en guddom», fortsatte Sam. Guttene fulgte intenst med. «Dersom det fantes et uomtvistelig bevis for at Gud fantes, ville det ikke lenger være mulig, eller logisk, å tvile. I den forstand kan en si at vår frie vilje til å tro på Gud ikke lenger ville være en mulighet. Ikke en logisk mulighet, iallfall. Men da måtte det finnes et bevis som alle kunne godta. For eksempel at alle kunne se Gud, snakke med Ham, få se tegn og under som beviste at det fantes en gud eller liknende». «Stopp litt», avbrøt Danny engasjert. «Dette har jeg lest om i Johannes Åpenbaring kapittel 13, om at den falske profet skal gjøre store tegn og få ild til å falle ned fra himmelen. Vil ikke noe sånt tvinge hele verden til å tro at Antikrist er Messias, altså den falske Messias?». Sam nikket anerkjennende, og vendte seg

mot Chuck. «Hva mener du?», spurte Sam. Chuck tydeligvis satt i dype tanker. Han måtte hente seg inn litt før han klarte å svare. «Joo...», begynte Chuck urolig. Han slet med å samle tankene. «Altså, det er faktisk gode argumenter dere legger frem. Dersom det stemmer at «Antikrist» skal gjøre slike tegn og under fremfor CNN, BBC og hele røkla med medier, vil jo hele verden komme til å tro på at han er noe stort. Hvis det da er Antikrist han kommer til å kalle seg, helt fra starten av». «Hei, det har jeg ikke tenkt på før», utbrøt Danny litt brydd. «Hva kommer Antikrist til å kalle seg selv med til å begynne med, far? Det er jo først etter 3,5 år at Antikrist vil kreve tittelen «Messias» når han setter seg i tempelet i Jerusalem og krenker det på det groveste». Danny kikket spent bort på Sam. «Det kan en bare spekulere på», svarte Sam. «Det er først når Antikrist har den kontrollen han ønsker, og når Gud tillater det, at han vil kalle seg «Messias». Spørsmålet er heller hvor han vil entre arenaen fra. Noen forslag, gutter?». Sam kikket på både Danny og Chuck. Chuck svarte først: «Fra FN, antagelig. Og kanskje EU? Det vil iallfall være en genial politiker, fredsmegler, økonom, en samlende religiøs skikkelse eller alle på en gang». Danny så forundret bort på stebroren sin. Det samme gjorde Sam. Det var tydelig at Chuck var meget skarp når det gjaldt konspirasjons-stoff. «Bravo, Chuck», utbrøt Sam. «I Jes 10:5-6 kan en lese at Antikrist kalles «Assur, min vredes ris», altså en «assyrer.» Bortsett fra det har vi ikke så mye å gå på. Og det er her du kommer inn i bildet, tror jeg», sa Sam og skulde lurt bort på Chuck. «Hæ?», svarte Chuck forvirret. «Har du fått svar på

søknaden om å få tilbake internett-lisensen min?». «Den tok du raskt», lo Sam. Danny ble utrolig glad på Chucks vegne. «Når fikk du svaret, paps?», spurte Danny. «Nå i ettermiddag», svarte Sam. «Men det var noen betingelser». Chucks humør sank en smule. «OK, hvilke betingelser, da?», stønnet han. «Nummer 1: Godta en skriftlig beklagelse til EU og Russland. Nummer 2: En juridisk bindende kontrakt på aldri å hacke seg inn i statlige affærer igjen. Nummer 3: Du må godta en 2 ukers samfunnsstraff i regi av NAI (New Artificial Intelligence), hvor din mor Lilly nå er leder». «Har mor hatt en finger med i spillet denne gangen også?», undret Chuck. «Nei, jeg tror ikke det denne gangen», svarte Sam tankefullt. «Dette kommer fra mye, mye høyere hold i EU. En stjernespekket duo høyt oppe i systemet, kalt Maxim Hassan og Peter Vinci, har personlig bedt om at du ble koblet direkte til deres kontor; EU's utenrikspolitiske avdeling. Jeg skal kontakte deres mor for å høre om hun har kjennskap til dem». Med det samme han hadde avsluttet setningen, merket Sam at det gikk kaldt nedover ryggen. Han opplevde Ånden advarte ham om at Chuck ville trenge all åndelig beskyttelse mot Hassan og Vinci. «Ikke vær redd for Chuck, Sam. Ikke forsøk å hindre dette», opplevde Sam at Ånden advarte ham om. «Jeg skal være med dere alle tre. Husk at jeg aldri vil forlate dere eller svikte dere». «Takk, Herre, for din trofasthet og godhet», bad Sam stille. «Herre, jeg har mine tanker om hvem disse to kan være, og jeg må sette all min lit til deg. Aldri har jeg vært mer motvillig til å høre på en beskjed fra deg, det må jeg bare innrømme.

Du vet det jo uansett. Men jeg vet at du har all makt og vil holde ditt Ord. Jeg stoler 100 % på deg, Far, og på Den Hellige Ånd, min hjelper og veileder». «Far, er alt i orden? Du ble plutselig litt fjern». Danny stusset litt over at faren brått virket så alvorlig og stille. Sam tok seg sammen, og smilte etter beste evne: «Mye å tenke på for tiden», svarte han så muntert han kunne. Og i dette tilfellet hadde det aldri vært sannere. Sam fortsatte: «Nå må vi ta kvelden snart. Neste time i A.R.M skal handle om åndelig krigføring og det å vandre i Guds fulle rustning, med utgangspunkt i Efeserbrevet 6:10-18». Guttene sa seg enig i det, og sprintet ut på kjøkkenet for å spise kveldsmat. Sam satt tilbake alene, helt nummen i kropp om sinn. Han måtte tvinge seg til å legge alt ansvar på Herren for det som skulle skje fremover. Sam tenkte på David, som styrket seg i Herren når han møtte motstand. «Nå gjelder det å leve ut i praksis det en faktisk bekjenner at en tror på», tenkte Sam med seg selv. Det at Chuck kanskje skulle møte det som meget vel kunne være to kandidater til Antikrist og den falske profet, holdt på å skremme vettet av ham. Men det var ikke ham selv som hadde kommet opp med denne tanken. Også her hadde Ånden veiledet Sam. «OK, Herre, da er altså snart Daniels 70 års uke i gang. Men først kan vi glede oss til bortrykkelsen». Sam visste ikke om han bad eller bare snakket med Ånden. Og han visste at han ikke ville få svar fra Ånden, heller. Ingen skal vite når endetiden begynner. Fra nå av måtte alt som kunne settes til side, faktisk settes til side for å rekke å fullføre arbeidet som fortsatt gjensto i A.R.M. Chuck kikket bort på Sam i det han reiste

seg fra sofaen på kjøkkenet. En merkelig opplevelse av trygghet hadde «omfavnet» ham etter at faren hadde «falt ut et øyeblikk» for noen minutter siden. Alle de vonde tankene hadde bare forduftet. Danny hadde alt gått for å legge seg. Chuck ble sittende å tenke litt alene. Han savnet Lilly. Kanskje hun kunne være med å hjelpe ham under samfunnsstraffen? Han hadde ikke fått en dato ennå, så han kunne jo prøve å kontakte stemoren. Men før han hadde rukket å tenke videre på saken, kom det et pling på mobiltelefonen hans. Det var en melding fra Lilly. Der stod det: *«Hei, elskling. En stund siden sist, men jeg savner deg. Jeg har gode nyheter til deg. Du skal få lov til å ha samfunnsstraff hos Maxim og Peter, de to «kommende stjernene» i europeisk politikk og i verdenspolitikken. Jeg kjenner dem personlig, og skal arrangere et møte om kort tid. Jeg må bare kontakte skolen og avtale hvordan vi går frem. Kyss mor».* «Merkelig», tenkte Chuck. Hun nevnte ikke Danny eller Sam med et eneste ord. Men nå hadde jo Lilly blitt noe merkelig den siste tiden. Han følte seg litt beåret over den overstrømmende vennligheten fra Lilly. Han skjøv hele saken til side. Det fikk gå som det måtte. Nå ville han bare få seg litt real søvn.

Kapittel 11

Den uhellige treenighet

Maxim og Peter gikk besluttsomt ut av heisen og inn i et av de sikreste hvelvene i verden; Pavens sikkerhets-bunkers, som den ble kalt blant de få som visste om den. Den lå 13 etasjer under Peterskirken i Roma. Det var flere lag med tungt bevæpnede vakter fra topp til bunn i hele komplekset, men ingen var i stand til å hverken se eller på noen annen måte oppdage dem. Maxim, Antikrist, og Peter, den falske profet, hadde gått over i en annen dimensjon som menneskene ikke kan få se inn i. Den er forbeholdt englene. Både de som trofast tjente Gud, og de som var falt sammen med Satan for flere tusen år siden. De hadde begge blitt innkalt av *Nr. Uno*, som var deres kjælenavn på Lucifer. Selv likte han best navnet Lucifer, som også betød morgenstjerne eller lysbærer. Satan var et navn han forbandt med Gud, og det var uklokt å nevne det navnet. Maxim og Peter gikk rett gjennom den 1,5 meter tykke ståldøren og inn i det hemmelige hvelvet. På innsiden av døren, var det et enormt rom. En hall hadde vært en bedre beskrivelse. Der var det alle tenkelige og utenkelige bekvemmeligheter for pave Petrus. De kikket seg godt rundt for å være sikker på at de ikke kom for sent. Det hadde aldri skjedd, og måtte heller aldri komme til å skje. De kunne ikke og måtte ikke svikte deres herre. De satt seg ned på gulvet og ventet.

Lucifer måtte ikke finne dem sittende bekvemmelig i gode stoler. Det var først etter at Lucifer hadde overgitt all sin makt til Maxim (Antikrist) at de våget å se seg på omtrentlig samme nivå som sin herre²⁹. Med et velkjent, mykt blaff, materialiserte Lucifer seg midt foran Maxim og Peter. De bøyde seg dypt for ham og tilbad ham. «*Mine tjenere*», begynte Lucifer silkeglatt. «*Dere har vært travle i det siste. Og det er en god ting. Tiden nærmer seg, og jeg bringer viktig nytt*». Maxim og Peter skiftet skikkelse til deres falne, skitne engle-tilstand. «*Hvilke nyheter bringer du, Herre*», hveste Maxim utålmodig. «*Ja, vi utholder snart ikke mer av disse ynkelige menneskene vi omgir oss med*», freste Peter. «*Rolig, rolig, mine undersåtter*», beroliget Lucifer bløtt. «*Det er snart tid for meg å gi over makten til Maxim. Stor makt skal jeg gi også til deg, Peter*», fortsatte Lucifer. «*Som dere vet, vil ikke den Allmektige røpe sine hemmeligheter for oss. Men jeg er også meget vis. Vi befinner oss alt i år 2027. Og jeg vet at snart er alle folkeslag nådd med evangeliet. Det kan skje innen 12-18 måneder (en løgn, se Jes 66:19). Og når Jesu elskede brud er rykket bort, kommer endelig vår tid*». «*Men vi trodde at alle folkeslag skulle være nådd med evangeliet allerede innen 2025*», stønnet Peter. «*Hvorfor har det gått så lenge over tiden?*». «*Ti stille med deg*», snerret Maxim. «*Det var din skyld, husker du ikke? Da du var utålmodig og satte i gang ødeleggelsen av datasystemene til 13 ulike misjonsprosjekter i 2024? På grunn av deg ble vår tid utsatt*». Men Peter enset ikke kritikken fra Maxim i det hele tatt. «*Vi er klare. Vi orker ikke vente lenger på vår*

storhetstid, da vi endelig skal klare å hindre om bare ett eneste Ord fra Gud i å gå i oppfyllelse. Da vil vi for alltid ha klart uavgjort med Gud, og Han kan ikke dømme oss til den evige ildsjøen». «Mine tjenere», begynte Lucifer, og strøk Peter kjærlig på pannen. «Vår tid kommer snart. Og ikke la dere lure; Den allmektige er meget slu. Men det er fortsatt håp for oss. Dere har klart å få tak i et av verdens smarteste mennesker; Lilly den falne» (Den Falne var en hederstittel Lucifer gav til viktige støttespillere som ville tjene ham). Hun er et utmerket middel i kampen for vårt mål. Og ved å bruke henne, vil vi kunne ramme den motbydelig prektige mannen hennes Sam, og deres to sønner». Han tok en kunstpause. Så fortsatte han: «Lillys mann, Sam, er omgitt av Den allmektiges beskyttelse. Ikke på lang tid har jeg sett en slik beskyttelse over en vanlig, ussel, Gudfryktig mann. Jeg klarer ikke å finne ut av hvilken trussel han utgjør for våre planer. Det ligger et beskyttende slør over ham og sønnene hans, og det hindrer meg i å skade Sam. Men trusselen mannen utgjør er nok stor, ja, stor nok til å skade våre planer etter bortrykkelsen, antar jeg». Maxim og Peter brøt ut i klagerop, og frembrakte eldgamle eder og forbannelser på englespråk som mennesker ikke har lov å uttale. «Rolig!», kommanderte Lucifer strengt. «Den ene sønnen, Charles med kallenavn Chuck, er ennå ikke frelst. Men han vil nok bli det snart. Stefaren Sam er en gudfryktig mann som forsøker å vinne ham over til Den Allmektige. Kanskje vi kan ramme Lillys mann ved å angripe Chuck. Dere må bruke alle midler for å komme i kontakt med denne Chuck», konkluderte Lucifer med myndig

røst. Maxim tenkte litt, og så svarte han: «Herre, denne Chuck er meget glad i sin stemor Lilly», begynte han og kikket ydmykt opp på Lucifer. «Han skal snart ha en samfunnsstraff i regi av EU for en stor digital forbrytelse for en tid tilbake. Skal vi kontakte Lilly for å få henne til å vinne Chuck over til vår side? Han er enda smartere enn henne, og kan bli en av våre viktigste allierte i vår kamp for å vinne digitalt herredømme over verden. Broren hans Danny er en tapt sak for oss, er jeg redd». Lucifer smilte. «Utmerket, utmerket», utbrøt han. «Er det flere oppgaver du har til oss, herre?», spurte Peter enda mer utålmodig enn før. «Ja, mange oppgaver faktisk», svarte Lucifer raskt. «Lilly er nå bedre rustet enn dere til å ta seg av planen som NAI (New Artificial intelligence) har med å avsløre aliens for verden. Men det kan ikke skje før rett etter borttrykkelsen. Det vil ikke den Allmektige gå med på, det kan jeg garantere dere. Dessuten må han ikke lukte lunten av vår egen plan. Så nå må dere gå enda hardere inn i EU, Vatikanet og FN ved å fremstå som superbe genier innen religiøs forening, fredsmekling, finans og genetikk. Jeg skal lage kaos rundt om i verden, som jeg lurer mennesker til å sette i verk. Og med en gang jeg lar dere slippe til, skal jeg ta min hånd bort slik at kaoset opphører. Og dere, på vegne av meg, får æren for arbeidet». Maxim og Peter takket Lucifer med høye rop. «Det er en ting til dere må svare meg på», fortsatte Lucifer etter at Maxim og Peter hadde tilbudt ham en liten stund. «Hvordan har dere tenkt å forklare borttrykkelsen for verden?». «Jeg har to strategier, herre», begynte Maxim ydmykt. «Den første er å la aliens få skylden.

Asael og hans demonhær har jo opp gjennom alle tider bortført mengder av mennesker. Men det kan skade våre fremtidige planer om at Asael og hans aliens er verdens venner. Vi må i så fall få det til å se ut som om det er noen gode aliens og noen onde aliens. De onde aliens bortfører millioner av mennesker, men de gode aliens skal hjelpe til med å få dem tilbake igjen (en løgn). De må bare omprogrammeres til å passe inn i den nye verdensordningen som skal komme. Denne løgningen vil menneskeheten tro på, fordi de ikke ser noen annen mulighet til å få tilbake sine egne. Men da er vi langt uti den store trengsel, så da vil de uansett ikke ha kapasitet til å bekymre seg om dem lenger». «Og den andre strategien?», spurte Lucifer utålmodig. «Den andre strategien er at det er så mange ulike mennesker som blir rykket bort at det blir vanskelig å finne en fellesnevner, uansett. Asael og hans demon-hær kan jo få lov til å bortføre en del som allerede har forherdet sitt hjerte og dermed er fortapt (Heb 6:4.6) umiddelbart etter bortrykkelsen. En slags falsk bortrykkelse, om du vil. Ved å lyve kan vi påstå at det er alle typer mennesker som har forsvunnet. Behager dette deg og dine planer, herre?». Lucifer nikket anerkjennende. Peter og Maxim bøyde seg igjen til jorden for Lucifer. Og med et mykt poff var han plutselig borte igjen. Begge to reiste seg igjen. Det var ikke mer å si. Nå var det tid for å handle raskt.

Kapittel 12

Lillys nye liv

Etter at Lilly hadde tatt merket hun hadde fått av det mektige sendebudet Asael, hadde hun fått et nytt liv. Hun kjente ikke tretthet, utmattelse eller sult på samme måte som hun før var vant til. En vond hofte som hun var plaget med var blitt helt som ny. Og allergien mot gluten og skalldyr, som hadde plaget henne i mange år, var også helt borte. Men det beste av alt, var at hun kjente en sydende kraft og pågangsmot. Nesten som om hun skulle ha drukket en styrkedrikk. Eller tatt sykt effektiv doping. Og som om ikke dette var nok, hadde hun utviklet en ny og bedre personlighet, iallfall slik hun selv opplevde det. Før var hun litt sky og tilbaketrukket. Nå var hun pågående, modig, stolt, ja, hun hadde nesten et aggressivt pågangsmot i alt hun foretok seg. Riktignok hadde flere påpekt at hun hadde blitt en kaldere som person: Utålmodig, hard og bitende mot andre mennesker. «*Hah, ineffektive, misunnelige tapere*», tenkte Lilly bare hver gang noen påpekte hennes nye natur. Ingen skulle stoppe henne i å oppnå det hun ville, når hun ville det. Og det var plenty å gjøre. Først måtte det avtales med Maxim og Peter hvordan EU's ledere skulle forberedes på at intelligent, utenomjordisk liv eksisterte. Deretter måtte det opprettes godkjente, diplomatiske kanaler for intergalaktisk kommunikasjon

mellom Nordic Aliens, EU's ledere og andre utvalgte verdensledere. New Artificial Intelligence skulle snart få hele verdens oppmerksomhet. Så snart Asael kom på alle nyhetskanaler, ville verden aldri bli den samme. *«Og da vil alle religiøse tapere måtte innse at de som har skapt oss, er aliens, og ikke Bibelens Gud»*, tenkte Lilly med stor skadefro. Plutselig kom det en melding på telefonen hennes. Det var Maxim. *«Hei, kjære. Har du tid til en prat?»*, stod det i tekstmeldingen. Lilly bad telefonen via stemme-kommando om å ringe nummeret opp umiddelbart. Hun lengtet inderlig etter å snakke med Maxim. Ikke på en måte som hadde noe med kjærlighet å gjøre. Det var mer en intens lyst etter å gjøre Maxim stolt. Hun hadde aldri kjent en slik merkelig følelse før, men slo det raskt fra seg. *«Ja, hallo, vennen»*, svarte Maxim smørblidt fra den andre enden av telefonen. *«Hvordan går det med min beste forsker?»*. *«Fint, herre»*, svarte Lilly underdanig. Umiddelbart ble hun forskrekket over seg selv. Hva var det hun nettopp hadde sagt? *«Sa jeg det der høyt?»*, spurte hun Maxim litt fortumlet. *«Ja, og det gjorde du rett i»*, utbrøt Maxim. *«Jeg er din herre. Jeg er den kommende morgenstjerne, og det er meg som er gitt all makt over denne jorden»*, løy Maxim. Han visste at Lilly nå ville være mottagelig for absolutt alt han gav henne befaling om å gjøre. I samme øyeblikk Lilly tok på seg dyrets merke, mistet hun delvis en viktig del av seg selv: Evnen til å ta egne, bevisste valg. Hun var nå en slave under Satan, gjennom Antikrist. Men selv merket hun ikke denne forvandlingen. Uten å ense at noe var galt, underkastet hun seg nå Maxim på samme måte han

underkastet seg sin herre. «*Du store Antikrist, hva er din befaling til din ydmyke tjenerinne?*», spurte Lilly med en underdanig stemme. Alt virket så klart for henne, men likevel visste hun ikke hvor galt det faktisk stod til for hennes evige sjelsliv. Maxim gliste ondt for seg selv. Lilly var nå hans slave, fullt og helt. «*Verdiløst menneske-søppel, men verdifullt som forsker og som et middel for å sette i verk den nye verdensordenen- og religionen*», tenkte han med seg selv. «*Du er Lilly den Falne fra nå av*», kommanderte Maxim. «*Og du skal gjøre alt jeg befaler deg, akkurat når jeg befaler deg det*». «*Ja, herre*», svarte Lilly begeistret. «*Jeg ser alt så klart nå*». «*Gjør du virkelig det, du fortapte sjel?*», tenkte Maxim hånlig. I ulike kommandoer Maxim gav til ufrelste mennesker lå det skjulte beskjeder som ikke hørtes med lyd, men som ble oppfattet av underbevisstheten. Han fortsatte (i stemmeform): «*Vel, vel, Lilly. Du har en oppgave av den største viktighet foran deg. Din stesønn Chuck har fått en samfunnstjeneste som straff for digitale forbrytelser for en tid tilbake. Du vet jo om alt dette. Han skal sendes til NAI, under din direkte ledelse. Der skal du forsøke å verve ham som spesialist innen cyber-sikkerhet. Han er en av de smarteste innen dette feltet, med et enormt potensial som må videreføres*». Lilly sa seg helt enig i dette. Hun hadde ikke helt klart å forstå det «skjulte» budskapet i det Maxim formidlet til henne. Det som gikk ubemerket inn i underbevisstheten hennes mens Maxim snakket, var følgende ordre: «*Det er kritisk viktig at du verver Chuck over til vår side. På denne måten kan vi effektivt knuse din eksmanns og sønns*

hjerter når Chuck går inn under min og dyrets tjeneste. Ingen vil egne seg bedre til å lage digitalt kaos i verden enn han. Sam og din sønn Danny er gudfryktige menn som må stoppes for enhver pris slik at de ikke hindrer det Antikristelige arbeidet i trengselstiden. Fra nå av hater du din eksmann Sam med et perfekt hat, men skjul det godt». Lilly kjente umiddelbart et brennende hat til Sam. «Jeg trodde jeg ikke kunne hate Sam mer enn jeg alt gjorde», tenkte hun litt forundret. Og situasjonen holdt på å tilte fullstendig for Lilly da Sam ringte henne mens hun holdt på å avslutte samtalen med Maxim. Hun måtte puste tungt flere ganger før hun klarte å roe seg nok til å svare Sam. «Hei Lilly, hvordan har du det?», begynte Sam i en hyggelig tone. «Sam, du høres godt ut», løy Lilly, mens hun forsøkte å unngå å svare på hvordan hun hadde det. Den taperen av en eksmann hadde ingen rett til å vite noe om henne etter bruddet, det var hennes egen sak. «Er det noe jeg kan hjelpe deg med?», spurte hun falskt. «Ja, faktisk så er det noe jeg lurere på», fortsatte Sam høflig uten å tro på et ord av Lillys smigrende fremtoning. «Jeg har fått beskjed om at Chuck skal sone sin samfunnsstraff under ledelse av Maxim Hassan og Peter Vinci i regi av EU. Kjenner du til dem?». Lilly fnyste uherlig. Kjenner dem? Hun tjente dem. «Ja, Sam, jeg kjenner dem godt, faktisk. Chuck må være den mest heldige tenåringsen i verden som får slike kontakter i en alder av 16». Sam svarte ikke. Lilly merket at Sam ikke var komfortabel med situasjonen. Nå måtte hun raskt prøve å lyve seg ut av denne smørja. «Slapp av, Sam», beroliget Lilly silkeglatt. «Jeg har fått beskjed av

Maxim om personlig ta meg av Chuck. Du vet jo at jeg ønsker det beste for Chuck». Sam svarte fortsatt ikke. Nå begynte Lilly virkelig å bli rasende. Men nå måtte ikke hennes eget raseri ødelegge for Maxims planer. *«Har du snakket med skolen angående de to ukene Chuck skal være borte?»*, spurte Sam. Lilly bannet lavt. Det hadde hun helt glemt. Og siden det var hun som bare hadde forlatt familien sin uten å bry seg om foreldreansvaret for barna, ville Lilly ikke ha noe hun skulle ha sagt når det kom til prioriteringen Sam gjorde for guttene med hensyn til skole eller andre ting. Nå hadde hun mistet overtaket og initiativet i saken som hun trodde at hun hadde hatt. Sam fortsatte: *«Forrige uke snakket jeg med rektor på skolen. Jeg ønsker at Chuck skal få utsatt sin samfunnsstraff til neste år, det vil si til januar 2028. Da skal de ha en to ukers praksisperiode i næringslivet, med praksisrapport som teller for standpunktskarakteren. Rektor vil ikke godta en så lang fraværperiode før da».* Lilly kjente at panikk og frenetisk raseri holdt på å kvele henne. Hun kjente reglene for fravær. Hvorfor hadde hun bare glemt alt dette? *«Rolig, Lilly»*, hørte hun Maxim si inni hodet sitt. *«Hva skjer, hvorfor hører jeg deg snakke, herre?»*, spurte Lilly forvirret. Hun svarte på en måte med tankene sine, og ikke med stemmen. *«Vi er på en måte ett, du og jeg»*, løy Maxim. *«Vi kan snakke sammen over lange avstander, telepatisk. Du er min viktigste allierte etter Peter, og derfor får du den store ære av å alltid være på nett med meg. Jeg leser takene dine, og du mine»*, løy Maxim, og frydet seg over hvor lett det var å manipulere mennesker. Det som faktisk skjedde, var bare at Maxim

kunne lese Lillys tanker gjennom å operere i den andre dimensjon, som han likte å kalle det. Han hadde stor makt som Antikrist, og snart skulle han få hele Dragens makt³⁰. «Jeg forstår», svarte Lilly beroliget tilbake. «Tilgi meg», tilføyde hun raskt. «Det virker som om noe har hindret meg i å gjøre det jeg har skullet gjøre i saken med Chuck. Det er sløret. Det er som om et lokk ligger over sjelen min. Hvorfor skjer dette?». «Dette er din første leksjon i åndelig krigføring», proklamerte Maxim. «Den Allmektige forsøker å legge bånd på vårt arbeid. Men vi har våre metoder, og vi skal vinne over Gud om kort tid», løy Maxim. «Du må lære deg å tenke før fienden handler», beordret Maxim. «Fortsett samtalen med Sam», fortsatte han. «Han roper etter deg i telefonen. Farvel så lenge». Lilly bråvåknet til Sams stemme i telefonen. «Er alt greit med deg. Lilly?», spurte Sam bekymret. «Du har vært stille i over ett minutt». «Ehh, jeg er bare overtrøtt og overarbeidet», løy Lilly. Lynraskt samlet hun tankene og fortsatte. «Greit, da får det bli som du vil, da. Jeg gir beskjed til Maxim». «Flott», svarte Sam. «Kommer du hjem for å besøke guttene?», spurte han motvillig. Han hadde lovet Danny og Chuck å spørre Lilly om de fikk treffe henne snart. «Jeg setter aldri mine bein i huset ditt igjen, husker du ikke?», svarte Lilly, med dårlig skjult forakt. «Du får sende dem på besøk til Roma hvis de vil treffe meg. Og helst uten at du er med. Jeg er travelt opptatt med noe som er langt over din lønnslipp å få vite noe om». Nå var Lilly i ferd med å miste besinnsel. Sam hørte at Lilly var i ferd med å flippe fullstendig, så han avsluttet samtalen med å

si et kort «*farvel og vi snakkes senere*». Bare sekunder etter at røret var lagt på, kjente hun seg bedre til mote. Tenk at det var Sam som faktisk tjente den falske Guden. Men faktisk var det helt motsatt av hva hun selv trodde. Det var Lilly som tjente Satan, og hun var fortapt uten engang å bry seg det minste om det. Hun tenkte tilbake på det hun hadde sagt da hun forlot Sam i vilt raseri. Da hadde hun sagt noe om at Sam skulle få se hvem som virkelig var Gud eller noe omtrentlig der omkring. Lilly kjente igjen den følelsen hun hadde hatt den gangen, og den var helt lik den hun hadde fått permanent etter at hun tok på seg merket fra Asael på den høyre hånden. Det kunne best beskrives som makt, opprør, styrke og hat, blandet til en perfekt styrkedrikk. Hun måtte nesten le av den patetiske Sam. Han måtte ha bedt til Gud om beskyttelse over Chuck. Og siden Gud måtte ha en betydelig andel makt, han også, måtte Lilly lære å omgå Gud for å oppnå det Maxim (og hun selv) ønsket. Hun kjente et sydende hat mot den Gud hun tidligere hadde trodd på. Men nå var det en ny sheriff i byen, det vil si i hennes sjel. Og det var Antikrist. «*For en fullstendig gal tittel, egentlig*», tenkte Lilly. «*Han er jo ikke anti-Krist, han er jo min ekte Messias*», konkluderte hun stolt. Lilly kunne knapt vente med å få lære mer om krigføring mot Gud. Maxim kjente dette ønsket umiddelbart i sin egen fortapte ånd. «*Vi kan vel ikke la damen vente, kan vi vel?*», gliste han ondskapsfullt til Peter, som satt ved føttene hans i den andre dimensjonen, som mennesker ikke har adgang til. «*Pass deg, hun blir snart ondere enn deg*», spøkte Peter tilbake.

Kapittel 13

Guds fulle rustning

Sam sukket av lettelse etter å ha lagt på telefonen etter samtalen med Lilly. Han kjente nærmest ondskapen komme gjennom røret mens de snakket sammen. I det minste hadde han fått kjøpt Chuck litt tid til å få opplæring i åndelig krigføring før han skulle inn i løvens gap med Lilly, Maxim og Peter. Gjennom telefonsamtalen hadde Den Hellige Ånd advart Sam om at Lilly hadde for alltid forherdet seg mot Ham, og at hun nå var uten håp for evigheten³¹. Men Sam visste også at dersom Chuck skulle nyte godt av opplæringen i åndelig krigføring, måtte han først ta imot Jesus som sin Herre og Frelser. Her var det Chuck som selv måtte ta en avgjørelse. Men Sam skulle gjøre det han kunne gjøre, og det var å bli ledet av Ånden. Egentlig var det bare å be om visdom til å gå i ferdig lagte gjerninger. Dessuten var det ingen hensikt i å bekymre seg, heller. «*Bekymring er faktisk å ikke stole på Gud*», tenkte han med seg selv. Sam satte seg tungt tilbake i lenestolen. Nå skjedde ting i en alarmerende fart. Stemningen i midt Østen var mildt sagt eksplosiv. Alle araberstatene hadde sverget å ta hevn på Israel for det de mente var en uprovosert ødeleggelse av Iran som stat. Alle visste at det ikke var noe Israel hadde klart å få til på egenhånd. De få overlevende av Irans militære ledelse hadde forklart til en arabisk militær kilde via

satellitt-telefon at de ikke hadde *noen* indikasjoner på at IDF (Israel Defense Forces) var involvert. Israelsk militære hadde klart å snappe opp innrømmelsen og spilt den hundrevis av ganger i alle større media, til stor frustrasjon for sine fiender. Sam opplevde også at Ånden varslet om at en regional storkrig i midt Østen ville komme, slik det står beskrevet i salme 83. Det kunne være snakk om alt fra timer, dager, uker eller år før det smalt. Sam sørget fortsatt tungt over Lilly, som hadde forlatt både Gud og familien sin. Og ikke nok med det: Hun var trolig i samarbeid med både Antikrist og den falske profet i tillegg. Sam kjente at følelsene tok overhånd; De forsøkte bokstavelig talt å kvele ham. Han reiste seg raskt, og bad høyt i tunger mens han hentet Bibelen. Før han åpnet den slitte Bibelen sin, ropte han så det ristet i vinduene: *«Jeg proklamerer at Jesus er Herre i mitt liv og i dette hus. I Jesu navn, kom dere ut av mine tanker og eiendom, all fiendens makt»*. Umiddelbart lettet trykket rundt Sam. Han smilte litt for seg selv, takknemlig til Herren for hans trofasthet. *«Ingenting kan stå seg mot en troende som kjenner til autoriteten Jesus har gitt sine elskede, og som vet hvordan de skal bruke den»*, tenkte han. Sam fortsatte med å lese Salme 23. Chuck og Danny hadde hørt alt oppstyret, og kom løpende opp trappen. *«Hva skjer, far?»*, peste Chuck, mens han støttet seg til dørkarmen. *«Første leksjon av åndelig krigføring»*, svarte Sam som om ingenting rart hadde skjedd. Danny så rett på farens ansikt. *«Det har vært et åndelig angrep her, jeg kjente det før alt oppstyret skjedde»*, utbrøt han. *«Det stemmer»*, svarte Sam. *«Du kjente noe du også, ikke*

sant Chuck?», spurte Sam da han så at Chuck ble stående stum og hadde bleknet betraktelig. Men han svarte ikke noe. *«Hva det enn var, så er det iallfall borte nå»*, mumlet han og satt seg i sofaen utenfor farens kontor. *«Dere skremmer vettet av meg med disse åndelige greiene»*, fortsatte Chuck litt sint. *«Dersom dette er åndelig krigføring, så vil jeg heller være den feige som stikker av»*. Sam så kjærlig på både Danny og Chuck. Dette var nytt terreng for Chuck, så her måtte det visdom til. Sam takket stille for at Herren alt hadde gitt ham det, og at han nå kunne gå i ferdig lagte gjerninger. *«Jeg vet at dette kanskje er nytt for deg, Chuck»*, begynte Sam. *«Men vi lever i både en materialistisk og i en åndelig tilværelse. Har du noen gang opplevd noe som du har tenkt at må være av åndelig karakter?»*. *«Jajjamenn»*, spøkte Chuck litt sarkastisk. *«Som den gangen jeg bare fikk to ukers husarrest for å ha kjørt bilen ulovlig og krasjet inn i garasjeporten? Noen må ha beskyttet meg på åndelig vis eller noe sånt da»*. *«Haa, haa, veldig morsomt, Chuck»*, svarte Sam tålmodig. *«Jeg tenker på noe overnaturlig, som for eksempel at øynene til en person plutselig blir til reptil-øyer, som det er så mange videoer av på nettet for tiden?»*. Chuck hoppet i stolen. *«Vet far noe om hva jeg opplevde med mor, da øynene hennes ble til reptiløyer?»*, spurte han seg selv panisk. Nei, det var det jo ingen logisk forklaring på, kom han frem til. Det ble stille en liten stund. *«Kom igjen, Chuck. Jeg så at du reagerte på det far nettopp sa»*, utbrøt Danny. Chuck vred på seg. Han hadde ikke lyst å fortelle om episoden med moren. Tenk om Sam og Danny ville flippe? Han

bestemte seg for å utelate at episoden handlet om stemoren, Lilly. «*Vel, jeg har jo opplevd en episode som ikke kan forklares*», begynte Chuck spakt. «*En gang klikket en person på meg, og plutselig fikk hun som klikket på meg reptiløyer. De liknet på krokodilleøyne, faktisk*», fortsatte han, litt flau i stemmen. Sam merket seg at Chuck sa hun om personen som hadde flippet på ham. Og Sam husket at Chuck var vettskremt etter episoden hvor Lilly helt hadde mistet besinnelsen etter en krangel. Men det var nok best å ikke spørre han videre om saken, konkluderte Sam. «*Jeg har også opplevd det samme*», forklarte Sam. «*Personer som er besatte av onde ånder kan i anspekte situasjoner få øyne som likner reptiløyer, særlig hvis de onde åndene føler seg presset eller ønsker å «skremme vettet» av folk. Men det varer ofte bare et øyeblikk*». Det ble stille en stund. Chuck strevde tungt med å fordøye det som ble sagt i denne samtalen. Han var helt sikker på at han hadde sett øynene til stemoren bli til krokodilleøyne. Det kunne ikke bortforklares på noen måte. Eller kunne det? Det måtte i så fall være noe galt med ham selv. Eller var det nødvendigvis slik? Det raseriet som Lilly hadde vist, sammen med de plutselig endrede øynene, den grusomme stemningen i rommet, den lammende følelsen av frykt; Alt pekte mot at her var det noe «overnaturlig» som hadde skjedd. Chuck sukket tungt. «*Greit, far. Jeg tror på at det finnes overnaturlige fenomener og slikt. Men hvordan kan jeg vite hva som faktisk er overnaturlig? Og hva som er de gode kreftene eller hva som er de onde kreftene?*». Danny kikket nysgjerrig bort på Chuck. «*Hvordan opplevde du episoden du snakket om?*»,

begynte han forsiktig. «Ehh...». Stemmen til Chuck bare stilnet. «Dette er litt vanskelig å si, faktisk. Som om noen forsøkte å skremme det siste du har av vett ut av deg, noe der omkring. Pluss at en killer- klovn med våpen hopper rett opp i trynet ditt?». «Og hvordan opplever du atmosfæren på møter i menigheten vi går i?», fortsatte Sam. «Hvis du ser bort fra ord som kjedelig, kjedelig, og vent; Enda mer kjedelig?». Sam smilte lurt. Og det var vel det Chuck trengte akkurat nå. Litt humor. «Haaa, haaa», mumlet han litt brydd. «Jeg føler meg avkledd, OK? Som om noe forsøker å få meg til å erkjenne at jeg trenger noe utenfor meg selv. Men så er det en god atmosfære der, også. Fredfullt, kanskje?». Chuck stirret rett ned i gulvet. Han hadde aldri delt dette med noen før. Det var kleint, flaut, men litt godt også. «Fred er nok det riktige ordet i denne settingen, Chuck», svarte Sam. «Gud leder gjennom fred³². Om du ikke husker noe annet fra i dag, så husk iallfall dette». «Jeg har aldri opplevd noe sånt som det dere beskriver», fortalte Danny lettet. «Og måtte jeg aldri oppleve det heller». Sam svarte ikke. Han satt i dype tanker, noe han hadde for uvane å gjøre selv midt i alvorlige samtaler. «Daddy-O, jorden kaller», spøkte Danny. «Åh, oida, beklager», utbrøt Sam. Så fortsatte han: «Nå må vi ikke glemme kveldens tema: Guds fulle rustning». Han åpnet Bibelen og leste fra Efeserbrevet: «¹⁰For øvrig: Bli sterke i Herren og i hans veldige kraft!
¹¹Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep. ¹²For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot

ondskapens andehær i himmelrommet. ¹³Ta derfor Guds fulle rustning på, så dere kan gjøre motstand på den onde dag og bli stående etter å ha overvunnet alt. ¹⁴Stå da ombundet med sannhetens belte om livet og vær iført rettferdighetens brynje. ¹⁵Ha som sko på føttene den beredskap som fredens evangelium gir. ¹⁶Grip framfor alt troens skjold, som dere kan slokke alle den ondes brennende piler med. ¹⁷Ta frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Guds ord. ¹⁸Be til enhver tid i Ånden med all bønn og påkallelse. Vær årvåkne i dette, med all utholdenhet i bønn for alle de hellige» (Ef 6:10-18, NB88). Chuck stønnet nesten uhørlig. «Kan du gjenta alle delene av rustningen for meg, far?». «Det kan jeg», svarte Sam tålmodig. Så listet han opp de ulike delene av rustningen, med en kort forklaring: «1) Sannhetens belte: Holder klærne fra å flagre omkring. Jesus er selve sannheten. 2) Rettferdighetens brynje: Beskytter de vitale organene i overkroppen. Jesu rettferdighet tilregnes oss og beskytter oss mot Satans angrep. 3) Sko på føttene: Beskytter mot hardt og skarpt underlag. Vi beveger oss bokstavelig talt i Evangeliets kraft, slik sko beskytter føttene og gjør veien lettere å gå. 4) Troens skjold: Beskytter hele kroppen mot Satans brennende piler, som kan være alle typer angrep fienden vil forsøke å ramme oss med. Det er troen på Jesus og Hans Ord som hindrer Satan i å kunne treffe noen steder på kroppen. 5) Frelsens hjelm: Det å vite at vi er frelst vil beskytter tankene våre mot åndelige angrep. På samme måte som en hjelm er laget for å

hindre hodeskade, vil frelsens hjelm beskytte våre tanker og vår sjel.

6) Åndens sverd: Det eneste angrepsvåpenet i rustningen. Guds ord er levende, virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd (Hebr 4:12). Vi skal bruke Guds Ord i vår krigføring mot Fienden.

7) Be til enhver tid i Ånden: Bønn er også en viktig del av rustningen, slik jeg ser det. Bønn er relasjon til Gud, og måten vi skal forholde oss til Ham på. Et rettferdig menneskes bønn har stor kraft og virkning (Jak 5:16)».

«Jeg har aldri tenkt på bønn som en del av rustningen», sa Danny tankefullt. «Og jeg kan ikke helt forstå hvordan dette skal hjelpe meg som ikke er en kristen engang», protesterte Chuck frustrert. Sam hadde egentlig forventet at Chuck skulle komme til metningspunktet av hva han kunne tåle av forkynnelse for lenge siden. Så derfor var det ikke det minste uventet at han ville slite med å følge med etter hvert som undervisningsopplegget i A.R.M skred frem. Sam bad en stille bønn om visdom. Så sa han: «Dersom dere to ikke har fått bruk for denne undervisningen dere får i A.R.M innen det har gått 12 måneder, skal jeg spandere en tur på oss tre, dit dere to selv blir enige om å reise til». Det var allerede februar 2027, og innen januar 2028 skulle Chuck til NAI hos sin mor. Da visste Sam at Chuck ville få bruk for det han hadde lært som A.R.M-agent. Dessuten kunne de ha godt av en tur sammen, om ikke for annet enn for familie-samholdets del. «Avtale», utbrøt Chuck umiddelbart. «Verdens mest lettjente ferie», lo han fornøyd, og kikket

ertende på Sam og Danny. Danny og Sam visste begge med seg selv at de allerede innen dagen var over ville ha bruk for Guds fulle rustning. Men ingen av dem sa noe. «*Siden ferien allerede er så godt som min, kan jeg likeså godt følge med*», humret Chuck. «*OK, soldater av A.R.M, da kjører vi på*», beordret Sam «strengt». «*Sir, yes Sir*», sa Danny og Chuck i kor. Sam dempet belysningen i rommet med et klapp i hendene. Hele veggen ble til en skjerm, og Sam viste flere videoer av soldater i rustninger og hvordan de faktisk virket i kamp. Chuck slet litt med å forstå sammenhengen mellom Guds fulle rustning og verdslige rustninger. Men han skjønnte etter hvert hvorfor det var en link mellom temaene. Sam kommenterte ivrig hver video av rustninger brukt gjennom mange tidsaldre, og hvordan en kunne ta lærdom av hvordan rustningen skulle brukes i praksis. «*Guds fulle rustning er ikke noe vi tar av oss*», forklarte Sam. «*Det er noe vi lever i, og som vi lenker oss fast i. Vi vet aldri når fienden setter inn et angrep mot oss. Vi må alltid være klar til kamp. Rustningen gir best beskyttelse når en ser fienden rett i øynene, altså med blikket vendt mot fienden og ikke løpende fra fienden*». Her lærte Chuck noe veldig viktig, også Danny. Chuck så nok mer på den menneskelige logikken i det Sam underviste dem i. Rustning var jo noe soldater i høyeste grad brukte også i den moderne tid. Prinsippet var mye det samme. Men teknologien hadde kommet langt med hensyn til muligheter innen valg av materialer. «*Hvorfor kan ikke englene, som det står om i Bibelen, gjøre mer for kristne med tanke på åndelig krigføring?*», spurte Chuck oppriktig. «*Englene blir i*

Bibelen beskrevet som for eksempel budbringere, tjenere og krigere», svarte Sam. «La oss gå til profeten Daniel, som dere begge har noe kunnskap om. I Dan 9:21-27 ser vi at engelen Gabriel ble sendt fra Gud. Selv før Daniel var ferdig med ydmykt å søke Gud, kom Gabriel med budskap fra Herren. Ingenting hindret Gabriel å komme Daniel til hjelp. Men i Dan 10:13-20 ble en Guds engel, trolig også her Gabriel, hindret at Persias fyrste i 21 dager. Det var engelen Mikael, en av de fremste fyrstene, som hjalp Gabriel å komme fri fra Persias fyrste, trolig en mektig demon-figur». «Hei, rolig nå», avbrøt Chuck forvirret. «Sier du at engler sloss seg imellom? Og hvordan slåss de? De kan jo liksom ikke bli drept. Du har jo sagt tidligere at de allerede er udødelige». «Det stemmer», stadfestet Sam rolig. «Vi vet ikke helt nøyaktig hvordan Guds engler sloss med Satan eller hans engler. Men såpass tror jeg er riktig: Guds engler bruker Guds Ord som våpen. At Guds Ord betegnes som et våpen, leser vi om i Ef 6:17, hvor Åndens sverd likestilles med Guds Ord». Det ble stille en liten stund, mens Chucks tanker gikk på høygir. Han kikket raskt bort på Danny. Han så helt rolig ut, og tydeligvis var han helt med på notene. «Sliter du med å forstå hvorfor Gud bruker sine engler istedenfor bare å gruse fienden med en gang?», spurte Danny og kikket bort på en noe forvirret Chuck. Nå ble det for mye for stakkars Chuck. «Eeeh, ja, jeg tror det. Vent litt, jeg sliter med alt som blir sagt akkurat nå». Sam reiste seg. «Vi mekker noe digg til kvelds, så fortsetter vi mens vi spiser?». Guttene nikket. Mens de gikk til kjøkkenet, kjente Chuck seg motløs. Han ble

slitt mellom en veldig trang til å vende seg om til Gud, og en enda større trang til å forholde seg til alt som skjedde på sin vanlige, vitenskapelige måte. «*Hvorfor gjør det så vondt i hjertet å snakke om disse tingene?*», stønnet han og så på Danny. «*Skal ikke Gud liksom lede gjennom fred eller noe sånt?*». Danny tenkte før han svarte. Chuck så at han så sjeldent alvorlig ut. «*Slik jeg ser det, er du midt inne i en åndelig kamp om din evige tilværelse*», begynte Danny. «*Da er det ikke rart at du slites mellom to leire når vi snakker om noe så viktig som å ha på seg Guds fulle rustning. Jeg ber om at du får åpenbart av Ånden hvor viktig det faktisk er å ta imot Gud, og å bruke Guds rustning mot fiendens angrep*». Hjertet til Chuck sank bare enda lengre ned i hengemyren av det Danny akkurat hadde sagt. Plutselig opplevde han en stemme i hodet som sa: «*Sikkert gode greier det du hører nå, men bare utsett det litt til. Du har all verdens tid til å tenke på saken senere. Husk at det ikke er lurt å ta avgjørelser hvis du ikke har fred for å bestemme seg*». Skuldrene til Chuck sank ned litt. Han kunne faktisk ta det med ro og tenke seg bedre om. Han fikk utsette det endelige valget en god stund til, så han fikk bedre tid til å vurdere hva som var best for ham. Men det Chuck ikke visste, var at det var fienden som nå forsøkte å hindre ham i å endelig ta imot Jesus som sin frelser. Fra Djevelens synspunkt, var Chuck nå farlig nær å bli frelst. Kveldsmaten gjorde underverker for alle tre. De hygget seg med litt hverdagslige temaer som lekser, trening og hva de ellers måtte være opptatte av. «*Jeg skulle ønske at vi snart kunne få vite hva som skjer videre i opplæringen i regi*

av A.R.M», begynte Danny forsiktig. «Enig», utbrøt Chuck. «Hva skal vi lære videre etter at vi er opplært i å bli riddere med Guds rustning?», spurte han og kikket ertende bort på Sam. «Opplæringsmodulene våre er bygget på at alle som inngår i A.R.M's kursing først skal ha en inngående forståelse av forrige trinn før det neste kan påbegynnes», svarte Sam tankefullt. «Hvis ikke er det en reell fare for at en ikke har nok fokus på det en holder på med i nåtiden. Og at en bare vil komme videre til neste trinn fordi en er utålmodig og vil ha noe nytt». I det samme opplevde Sam at Ånden stille talte til ham og sa: «Tiden er kort, Sam. Du må stole på at jeg har kontroll på hvordan Danny og Chuck skal læres opp. Gå videre til trinn 7 i undervisningen etter at du har fullført kveldens opplæring. Chuck må ta egne valg for hva han velger å tro på. A.R.M's plan for opplæring er basert på at det er troende som deltar, og det er ikke Chuck. Ennå. Vær ved godt mot. Jeg har en god plan for dere alle tre». Sam satt målløs. Som alltid hadde Ånden rett. Sam hadde hele tiden visst at A.R.M's opplæring var for troende, og forsøkt å ta alle forhåndsregler for at Chuck skulle få mest mulig ut av opplegget. Men likevel var det vanskelig å bygge på videre undervisning for noen som ikke hadde forutsetning for å være med på selv det mest grunnleggende; At Jesus er verdens frelser. Langt borte hørte Sam noen som maste på ham, og som viftet med hendene foran ansiktet hans. «Daddy-O, våkne, jorden kaller», kaklet Chuck oppgitt. Danny forsøkte å unngå å bryte ut i vill latter av hele seansen. «Oida, jeg falt i dype tanker igjen», utbrøt Sam. «Velkommen tilbake, general

Sam», ertet Chuck. «Du har sittet stille i 2 minutter. Hva tenkte du på egentlig?». Guttene stirret spent på Sam. «Jo, jeg opplever at jeg må forandre litt på rekkefølgen av opplæringsmodulene», begynte han. «Nå hopper vi over noen trinn og begynner på trinn 7; Finnes aliens beskrevet i Bibelen, og har det relevans for endetiden?». «Nå snakker vi konspirasjon, og det er min greie», lo Chuck fornøyd. «Jeg trengte litt avkobling fra sånne veldig alvorlige greier, og dette er jo noe jeg er veldig interessert i». «Dette kan bli spennende», sa Danny. «Og ikke minst blir det gøy å finne ut av hva far har funnet ut om dette temaet i steinalderen», fortsatte Chuck muntert. «Veeldig morsomt», svarte Sam, og prøvde å virke mest mulig såret. «Dere får en lekse til neste sesjon: Innen neste uke skal dere begge ha lest dere opp på temaet. Ta gjerne notater med Bibelske referanser som kan begrunne det dere finner ut ifra Bibelen». Guttene nikket ivrig, og alle tre tok hverandre høytidelig i hånden samtidig. Det var blitt sent, og Sam avsluttet kveldens undervisning, som vanlig, med en kort bønn: «Takk, Far, at vi kan komme til deg, gjennom Jesus, ved Den Hellige Ånd. Vi ber om visdom slik at vi kan tjene deg etter din vilje. Takk for Chuck og Danny, som har sagt seg villig til å bli A.R.M-agenter. Lær meg å lære dem opp etter ditt behag. Amen». Danny så bort på faren. Han så lykkelig ut, midt oppi alle utfordringer han hadde. «Bra jobba, far», sa Danny. «Jeg setter pris på tiden vi får sammen og for at vi kan være A.R.M-agenter». «Enig», ut brøt Chuck. «Takk for at du respekterer at jeg får ta egne valg, og at du ikke prøver å konvertere meg mot min vilje». «En

glede for min del å tilbringe tid med dere», svarte Sam. «Husk denne kvelden, gutter. Det dere har lært i dag kan en dag redde livene deres, og da snakker jeg ikke bare om deres evige liv».

Kapittel 14

En uhellig bande samles

Lilly hadde veldig mye å gjøre på kort tid. Og da var det utrolig praktisk at hun bare kunne tenke på Maxim eller Peter, og så fikk hun all den hjelp og råd som hun trengte telepatisk. De bare dukket opp som stemmer i hodet hennes. Det hun først fikk beskjed om å gjøre, var å omstrukturere New Artificial Intelligence (NAI). Omstruktureringen måtte starte med å endre formålsparagrafene til å omfatte også utenomjordisk intelligent liv. Dette var ikke nevnt opprinnelig hos NAI i det hele tatt. På bare få timer hadde Lilly klart å formulere et skriv på over 100 A4-sider som gjorde rede for hvordan menneskeheten skulle forholde seg til et møte med intelligent liv fra «verdensrommet». En meget viktig del av dette arbeidet innebar en anbefaling fra både henne selv, Maxim og Peter at EU skulle overse forhandlingene med eventuelle intelligente aliens, via NAI. Lillys rapport inneholdt også lovforslag om deling av informasjon innad i EU og med andre verdensledere rundt om i verden. Lilly kikket lynraskt over rapporten, stolt over arbeidet hun hadde gjort. Plutselig kom Maxim gående gjennom døren til kontoret, med Asael på slep. «*Stå ved døren og hold vakt*», befalte Maxim. Lilly ble umiddelbart klar over at Asael bare var en nefilim, en blanding av falne engler og mennesker, beskrevet i 1

Mosebok kapittel 6. «Du løy for meg om aliens, min herre Maxim», gliste hun skadefro. «Jeg erklærer meg skyldig», lo Maxim tilbake. «Jeg er jo en slags sønn av alle løgneres far. Jeg lurte deg big time, ikke sant vennen?». «Vel, over til viktigere saker», fortsatte Maxim. «Rapporten din til EU om det «nye» NAI er ferdig? Godt, godt. Nå må vi koordinere innsatsen vår for å klare å lure alle EU's ledere, ministere og byråkrater til å godta rapporten. Men for å klare det, trenger vi litt hjelp av Asael her», Maxim snudde seg rundt og så fast på Asael: «Forklar din rolle her, min tjener». Asael løftet blikket, som var fylt av beundring mot Maxim. Men det inneholdt også en blanding av hat, innbitthet, raseri og alt annet som ikke akkurat beskrives som gode ting. Han hadde ingen sterk, lysende glød om seg lengre, som da Lilly først så ham. Rolig og uttrykksløst begynte Asael å snakke: «Først, Lilly, du er ikke lengre bare et menneske. Du har Dyrets merke på høyre hånd, og har del i selve Dragens skjebne og kraft. Ikke bli fornærmet når jeg kaller vanlige mennesker for skittent støv». Asael tok en pause, og kikket rolig bort på Lilly, som bare nikket anerkjennende. Hun visste at hun var noe mer enn bare et menneske nå. Så fortsatte Asael monotont: «Så over til mitt hovedpoeng: Menneskene har som en av sine største svakheter at de krever bevis for å tro på noe. Vi bør snarlig dokumentere at det finnes aliens, både i form av verifiserte video-opptak og materielle bevis som rom-tallerkenen min. Men først må jeg komme med et budskap, via mine herrer Maxim og Peter. Dette budskapet skal fremstille meg som leder for en intergalaktisk føderasjon

som har et viktig budskap å komme med til hele verdens befolkning: At det ikke er Gud som har skapt mennesket, men at det er «vi» aliens som gjorde dette for mange millennier siden via panspermia³³. Det har lenge vært gode videobevis for at det finnes både utenomjordiske UFO-er og aliens. Tydeligvis er det menneskelige sinn så korrump og ensporet at selv ikke våre beste forsøk så langt for å forføre menneskeheten til å tro på at aliens finnes, har lyktes. Nå må vi øke innsatsen med fysiske bevis til anerkjente forskere for å få verden til å tro på at aliens finnes. Og for å få dem til å tro det store bedraget at det ikke er Gud som har skapt mennesket, men aliens. Jeg skal telepatisk overføre de tekniske aspektene ved prosjektet snarlig. Dette vil effektivt lure verden til å tro at de har fått et autentisk budskap fra en annen verden». Maxim nikket. «Tiden nærmer seg, mine tjenere. Dessverre vil ikke Den Allmektige tillate endelige bevis for eksistens av aliens før bruden/menigheten er rykket bort. Israel ble opprettet den 14.05.1948. I Matt 24:34 står det at den generasjonen som opplever at fikentreet Israel blomstrer, ikke skal dø ut før alt dette skjer». I Salme 90:10 står det at menneskets alder er 70 år. 80 om styrken er stor. Det vil si at vi har hatt et tidsvindu fra 70 år siden Israel ble gjenopprettet i 2018, og 80 år i 2028. Bortrykkelsen skjedde ikke i 2018. Og dessuten vil snart alle folkeslag ha hørt evangeliet». Maxim tok en kunstpause, og la stolt til med et skadefro blikk: «Men det de fleste kristne ikke vet, er at Guds Ord ikke skal bli forkynt for alle folkeslag før vi er inne i tusenårsriket. Det står i Jes 66:19: «Jeg vil gjøre et tegn på dem og sende noen av de unnskonne

blant dem til hedningefolkene, til Tarsis, Pul og Lud, bueskytterne, til Tubal og Javan*, til de fjerne kyster som ikke har hørt gjetordet om meg og ikke sett min herlighet. Og de skal kunngjøre min herlighet blant hedningefolkene» (NB88). Bortrykkelsen kan derfor skje når som helst. Og jeg tipper en gang før mai 2028». Maxim og Peter kikket plutselig urolig på hverandre. Tydeligvis tenkte de på det samme begge to. De visste ikke om Lucifer hadde en god nok plan for å forhindre at de havnet i ildsjøen før tusenårsriket begynte³⁴. Alt ville avhenge av at bare *ett eneste* av Guds Ord slo feil. Da var de sikre på at det ville bli uavgjort mellom Den Allmektige og Lucifer. Og da ville Gud ikke kunne dømme dem. Det var iallfall ideen Lucifer hadde foret dem med i lang tid. «*Interessant*», bemerket Asael med beundring i stemmen. Nå kom Peter inn i samtalen: «*Jeg foreslår, min herre, at Lilly og Asael først lager et ikke-gudfryktig filmteam, hvor alle har Dyrets/Maxims merke på seg. Og det vil komme et falskt budskap, fra aliens, fra Pleiadene*¹³. Det kaller jeg fase en. Dyrets merke er den eneste måten å være sikker på at deres lojalitet er fullstendig til deg, Maxim. Deretter vil teamet filme stadig mer overbevisende materiale av digitalt u-manipulerte hendelser som leder frem til fase to i prosessen; En videooverføring hvor du, Maxim, sammen med Lilly, fremsetter et budskap om fred og håp for menneskeheten om at aliens finnes. Deretter fase tre: Presentere Asael for verden, som beviser at han er en utenomjordisk livsform. Og i denne, eller i tidligere faser, bør det foreligge en gave til menneskeheten som viser vår, eller aliens velvilje,*

mot verdens befolkning. Mennesker elsker teknologi, og vil bli helt «fra seg» av begeistring hvis en kul teknologi er gaven» Maxim brøt hurtig inn: «Men den virkelige gaven vår vil være når alle mennesker må ta på seg Dyrets/mitt merke eller dø fysisk. For etter at de har tatt på seg dette merket, skal de ikke lengre være i stand til å dø på en naturlig måte. Det står beskrevet i Åp 9:6» (dette er trolig ikke riktig tolkning ut ifra Bibelen²⁷, men var enda en løgn. Det står ikke noe i Ordet om at merket gjør folk udødelige). Så fortsatte Peter: «Fase fire blir å dele dette gode budskapet til alle EU`s ledere og andre utvalgte verdensledere. Men det kan også skje i fase 2. Vi må tilpasse denne planen etter hvert. Og alt må skje via NAI». «Men hvilken fase befinner vi oss i før bortrykkelsen faktisk har skjedd?», spurte Lilly kaldt. Hun brydde seg ikke det minste om at hun ikke skulle tilbringe evigheten borte fra Gud, den Allmektige. «Fase to, hvor Asael og jeg presenterer budskapet om at aliens finnes og ønsker verden alt godt, tenker jeg», flirte Maxim. «Dersom jeg ikke har fått frem dette budskapet før bortrykkelsen, er jeg redd for at jeg ikke vil ha god nok troverdighet for det som videre skal skje. Men igjen; Jeg vet ikke når Den Allmektige tar sin «brud» hjem til seg», freste han oppgitt. Det ble stille en stund. Til slutt tok Lilly mot til seg og spurte: «Hvor raskt må vi ha alt på plass etter at bortrykkelsen er et faktum? Vi kan tydeligvis ikke hindre at dette faktisk skjer, kan vi vel?». Maxim hadde et forbitret uttrykk i ansiktet. «Den Allmektige har lagt inn en klausul som ikke gjør det mulig for oss å entre arenaen før menigheten på jorden er borte. Dere vet vel at dette

står beskrevet i 2 Tess 2:3-6. Her står det at frafallet må først komme, det kan bety bortrykkelsen, men også frafallet av kirken fra Guds Ord, og at den som holder igjen, det vil si Den Hellige Ånd i menigheten, må tas bort før jeg og min tjener Peter kan begynne våre herjinger». Både Peter, Asael og Lilly var imponert over hvor godt Maxim kjente Guds Ord, og hvordan han planla å bruke det til deres fordel. Likevel var det en viss bekymring i rommet over hvordan Den Allmektige skulle lures i en felle slik at, om mulig, bare ett eneste av Hans Ord kunne slå feil. Plutselig åpnet en portal seg midt i rommet, og Lucifer manifesterte seg på en majestetisk måte. Rommet ble lyst opp av et utholdelig skarpt lys, og alle fire kastet seg ned på gulvet med ansiktet trykket ned i gulvet. «Vær ikke urolige, mine trofaste tjenere», beroliget Lucifer. «Jeg har helt siden Edens hage studert Guds Ord, og har all himmelsk og menneskelig kunnskap. Urettmessig kastet Gud meg ut av den tredje himmel. Men jeg har et våpen som vil hindre Guds profetier i å gå i oppfyllelse», løy han med falsk stolthet: «Mens Den Allmektige er opptatt med bortrykkelsen, vil jeg umiddelbart etter at menigheten er løftet opp detonere mange atomvåpen rundt om i hele Jerusalem. Alt er rigget og klart for flere år siden. Da vil det ikke ble mulig å bo i byen på hundrevis av år; Altså har Guds Ord slått feil, og det blir uavgjort mellom meg og Gud. Og dette er bare en av mange tilsvarende planer jeg har», avsluttet han alle løgnene sine med. For Lucifer, altså Satan, visste med seg selv at det var umulig å overvinne Gud. Han måtte bare gjøre det han var aller best til: Å lyve, selv til sine nærmeste

medarbeidere, for å få dem til å gjøre det han selv ville. Og det han visste var at Bibelens profetier om endetiden kom til å skje snart, rett og slett fordi Guds Ord ikke kan slå feil. Riktignok var det sant at atombomber var plassert rundt omkring i Jerusalem. Men Lucifer visste også at det ikke kom til å skje som han hadde planlagt, fordi Guds Ord sier noe annet om Israels fremtid. Likevel gav han alt for å forsøke å forhindre Guds plan for endetiden. «*Men det vil jo hildre meg i å herske som Antikrist fra tempelet i Jerusalem*», hylte Maxim ut i vilt raseri. Men så bøyde han hodet raskt ned og gryntet frem: «*Tilgi meg, herre*». Lucifer brydde seg ikke om Maxims raseriutbrudd. «*Du vet jeg ikke er tilhenger av tilgivelse. Det er den Allmektiges greie. Men vi må alle være villig til å ofte mye for å få Guds Ord til å slå feil*». Lilly var helt over seg av begeistring. «*Skje din vilje, mester*», utbrøt Maxim og de tre andre i kor. Og med et mykt poff forsvant Lucifer igjen. Alle fire reiste seg opp. De hadde blitt beroliget av løgnene til Lucifer. «*Asael og Lilly, dere vet hva dere skal gjøre*», erklærte Maxim. «*Jeg og Peter har andre oppgaver å ta fatt på. Vi må først legge opp til en tett diplomatisk dialog med Vatikanet og verdenslederne. Jeg har mange «insidere» i Vatikanet som står klar til å ødelegge den katolske kirken innenfra etter at bortrykkelsen er et faktum. Peter blir en nøkkelfigur når vi har fått drept den nåværende pave Petrus. Han skal bli den nye paven, og lede de som er tilbake fra den katolske kirke og alle andre kristne samfunn som har blitt tilbake (fordi de ikke hadde sitt på det tørre med Jesus før bortrykkelsen kom). Asael skal også bortrykke mange som allerede er*

fortapt (Hebr 6:4-6). På denne måten vil det ikke kunne sies fra noen hold at det bare var kristne som ble borte fra jordens overflate. Svært mange som kaller seg kristne vil bli tilbake her på denne skitne jorden. Og de vil følge den falske profeten, Peter, og meg som Antikrist inn i Daniels syttiende års-uke og inn i en ny verdensorden og med en ny verdensreligion. Jeg skal på vegne av Lucifer motta deres tilbedelse og ødelegge de fleste av dem». Peter fortsatte: «Dessuten må Maxim og jeg umiddelbart tre kraftigere inn i FN som fredsmeklere. Lucifer har lovet oss å lage mye kaos overalt i verden. Men når vi to kommer inn for å lage fred, skal han ta vekk sin hånd, slik at det overnaturlig raskt blir fred og fordragelighet. Når tiden er inne, vil alle anerkjenne Maxim som den nye verdenslederen, og jeg skal bli hans sidekick, eller medhjelper». Nå ville Asael ha ordet: «Hva med meg og min demonhær?», sa han utålmodig. «Vi hungrer etter å komme frem i søkelyset. Kan jeg gi mine undersåtter beskjed om å vise seg i sine UFO-er mer hyppig enn noen gang?». «Kjør på», svarte Maxim beslutsomt. «Men vær varsom så det ikke blir mer negativt fokus på bortføringer av mennesker, som dere er helt besatt av. Jeg har jo nettopp sagt hva du skal gjøre. Ikke begynn med dette igjen før rett etter bortrykkelsen, for å lage forvirring når mange ikke-kristne også har forsvunnet. Aliens skal liksom være menneskenes redningsmenn om litt, ikke blodsugere og perverse skapninger som utfører fryktelige forsøk på mennesker». Svaret var ikke helt populært hos Asael, men han likte at de kunne vise seg mer i den synlige dimensjonen. Gjennom flere tusen år hadde Asael

og hans hær bortført utallige mennesker for å høste deres DNA for å lage aliens/nefilimer, som var blanding av engler, mennesker og dyr³⁵. Demonene trengte et biologisk skall de kunne besette. Ifølge Enoks Bøker var demonene³⁶ det som ble tilbake etter at nefilimene kropper døde fysisk sett. *(Dette står ikke i Bibelen, og Enoks bøker er ikke kanonisert, eller akseptert i Bibelen. Alle må selv avgjøre om dette er riktig eller ikke. I jødisk historisk setting, kan en si at Enoks bøker er kanonisert)*. Nå som Asael ikke lengre fikk tillatelse til å fortsette den ugudelige handlingen med å høste mennesker, ville det bli enda mer uro i ondskapens himmelhær³⁷. Lilly vendte seg mot Maxim: *«Jeg trenger DNA fra Asael for å kunne sette fart i dokumenteringen av at han en utenomjordisk livsform, bad hun. Maxim gliste: «Asael, vil du være så snill?», bød han myndig. Asael rakte Lilly en liten boks som tydeligvis var en kjølebeholder med blodprøver. Den inneholdt dessuten et ørlite DNA-sekvenserings-apparat, slik at Lilly ikke behøvde å gjøre annet enn å levere den til en passende genforsker. Lilly takket, og la prøvene raskt i vesken sin. Det var på tide at de gikk hver til sitt for å sette sine «fordervede» planer ut i livet. «Du Lilly?», spurte Maxin smørglatt. «Ja, mester?», svarte Lilly fort. «Ikke glem at din Gudfryktige eksmann Sam og din sønn Danny kan legge hindringer i veien for oss. Hold deg borte fra dem så langt det er mulig. Er det forstått?». «Ja, mester», svarte Lilly kaldt.*

Hun hadde ikke lenger noen følelser for Sam og Danny. Chuck så hun bare på som en mulig ressurs for deres planer videre, ingenting annet.

Kapittel 15

«All løgnens makt og tegn og under»

Uken etter fortsatte Sam med trinn 7 i A.R.M's opplæringsmodul: «*Finnes aliens beskrevet i Bibelen, og har det relevans for endetiden?*».

Timen startet klokken 18.00. Det led mot slutten av februar 2027.

Guttene hadde mye å gjøre på skolen. Det var flere samarbeidsprosjekter, fotballtreninger, fremføringer med mer. Det var bare så vidt de kunne sette av tid denne uken til opplæring i A.R.M.

Tross alt dette, hadde både Chuck og Danny klart å sette seg relativt godt inn i temaet Sam hadde gitt dem som lekse. Chuck hadde spurt Danny pent om de kunne samarbeide, fordi han slet med å se temaet fra et Bibelsk perspektiv. Danny hadde bare blitt glad for spørsmålet, og de hadde brukt et par timer sammen på å lese seg opp både i Bibelen, men også om temaet aliens på internett. Sam hadde gjort alt klart på kjøkkenet, med masse godt å spise og drikke. Før guttene kom, brukte han noen minutter i bønn og tungetale. Dette var den beste måten å forberede seg på, det visste Sam godt. Da begge guttene kom inn på kjøkkenet, deaktiverte Sam roboten som ble kalt Butler 2, slik at ingen skulle kunne få vite hva de snakket om ved avlytning. Han hadde dessuten bedt Chuck installere ekstra brannmurer i hus-computeren for å sikre seg mot cyber-angrep. Tross den ekstremt gode sikkerheten med

det nye internett 2.0, var det fortsatt frykt for at myndighetene ville kunne overvåke ethvert hjem ved å tillate spionasje under påskudd av «rikets sikkerhet» eller andre slike svada-begreper, som Chuck kalte det. «Ok, gutter. Da starter vi med en liten bønn.», begynte Sam muntert. Han kikket nysgjerrig bort på Chuck, som ikke hadde protestert på at det «var bortkastet tid å be». «Takk himmelske Far, for at vi fritt og trygt kan samles om Ditt Ord. Måtte det som blir sagt og gjort i dag bli til Ditt behag. Vi ber om at vi alle tre kan få visdom om hva ditt Ord sier om kveldens tema. Amen». «Amen», sa Danny begeistret. «Amen», mumlet Chuck nesten uhørlig. «I dag vil jeg først begynne med denne påstanden: Det står ingenting om at det finnes aliens i Bibelen», proklamerte Sam. Chuck stønnet lavt, tydeligvis litt skuffet. «Men når det er sagt, så står det noe om det som kalles ondskapens åndehær», fortsatte Sam. «Jeg kommer til relevansen av dette snart. For å holde dette enkelt og lett forståelig, vil jeg at vi skal holde fokus på tre skriftsteder som jeg skal lese for dere. Så skal jeg forklare ut fra disse skriftstedene i Bibelen hva jeg mener om saken. Her er skriftstedene jeg vil vise dere; 1) Ef 2:2: «²I disse vandret dere før på denne verdens vis, etter høvdingen over luftens makter, den ånd som nå er virksom i vantroens barn» (NB88). 2) Ef 6:12: «¹²For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet» (NB88). 3) 2 Tess 2:9: «⁹Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under» (NB88)».

Både Danny og Chuck markerte tekstene i Nett-Biblene sine på hvert sitt nettbrett. De brukte stemme-aktiverte kommandoer for å finne frem i Nett-Bibelen, og for å markere de aktuelle Bibel-versene. Automatisk dukket det opp kryss-referanser om ulike oversettelser på skjermene deres. Begge to kommanderte at alt skulle lagres i nye filer. Chuck, som var litt paranoid ifølge ham selv (han mente egentlig paranoia mot overvåkning), opprettet alle filene sine som super-sikre, krypterte filer på alt han arbeidet med. Sam fortsatte: *«Det at det ikke står noe om «aliens» direkte i Bibelen, behøver ikke bety at dette ikke er noe fienden vil bruke for å forføre verden bort fra Gud i endetiden»*, forklarte Sam. Danny hadde vært inne på disse Bibelversene faren hadde presentert, og skjønte raskt hvor faren ville med Bibel-versene. Chuck var ikke like med på notene, men fulgte likevel intenst med. *«Vi ser ut fra Ef 2:2 og 6:12 at begrepene høvdingen over luftens makter og ondskapens åndehær i himmelrommet befinner seg nettopp i himmelrommet»*. Sam kikket bort på guttene. Han så at Danny hadde for lengst skjønt hva som ville bli konklusjonen av resonnementet. *«Åh, åh, kan jeg fullføre hva du skal si?»*, spurte Chuck ivrig. *«Kjør på, sønn»*, svarte Sam fornøyd. *«Den logiske slutningen av det du har sagt så langt, vil være at siden den lovløse kommer med all løgnens makt og tegn og under i 2 Tess 2:9, så vil det også kunne innebære at UFO-er, aliens og alt annet som vil forsøke å få mennesker bort fra Gud, også inngår i disse Bibel-versene»*. *«Korrekt»*, svarte Sam med et nikk. Chuck kikket stolt bort på Danny. *«Var du med på notene, brutter?»*, spurte han spent. *«Ja, jeg*

var nok det», innrømmet Danny. Han var litt urolig for å skuffe Chuck. Men Chuck tok det ikke ille opp denne gangen. Han var bare lykkelig for at han begynte å se det fra samme synsvinkel som broren og stefaren. «Vil du bidra med noe til konklusjonen, Danny?», spurte Sam. Danny tenkte seg litt om før han svarte: «Satan kan ikke skape noe. Han er først og fremst en bedrager. Og han vil nok fortsette med å bruke allerede etablerte løgner og bedrag. Som at det finnes aliens. Siden mange allerede tror at det er aliens, og ikke Gud, som har «skapt» oss mennesker, vil denne løgner trolig være noe Satan vil videreføre i tiden vi lever i. Og i endetiden som jeg tror snart vil komme. Rett og slett fordi dette allerede er et «godt etablert fundament» for å skyve Gud bort som frelser og skaper. Og jeg regner med at A.R.M ønsker å forberede de etterlatte fra bortrykkelsen på hva som helst som fienden kan utsette dem for». «Bra sagt», utbrøt Sam. «Flott at dere begge er reflekterte og har skjønnet innholdene av disse tre versene. Nå må vi videre til neste trinn på undervisningen. Vi har allerede snakket noe rundt hvorfor temaet med «aliens» og UFO-er har relevans for endetiden. Men vi må også ha en ide om hvordan dette kommer til å utvikle seg i tiden som kommer». «Du mener litt som et langtids-varsel for aliens, eller noe slikt?», spurte Chuck usikkert. «Jepp», svarte Sam kontant. «Tenker du på hvordan vi kan se for oss eskaleringen av fenomenet, og hva som skal kunne komme til å skje før bortrykkelsen?», spurte Danny ivrig, og la til: «Og så må vi vel tenke på hvordan det vil kunne bli for de som kommer etter oss, etter bortrykkelsen?». «Nesten

ordrett for hva jeg skulle si», bekreftet Sam. «Vi som kristne bør vite hva vi kan utsettes for av bedrag i tiden vi lever i nå. Men også i tiden som kommer. Dette vil være til hjelp for dem som blir tilbake etter bortrykkelsen. Og ved å gjøre dette, vil de etterlatte få et enda sterkere vitnesbyrd om Sannheten. Og det er her du kommer inn i bildet, Chuck», fortsatte Sam. «Jeg trenger din hjelp til kontinuerlig å overvåke observasjoner av UFO-fenomener; Alt ifra bekreftede/ubekreftede observasjoner, påstander om bortføringer, video-filer, alt. Er det en grei oppgave?». Chuck snøftet, og lot som om han var blitt grovt fornærmet. «Allerede laaangt foran deg, paps», svarte han fornøyd. «Jeg og mine hemmelige nett-venner, eller Brorskap av Konspirasjon som vi kaller oss, har informasjon helt tilbake fra 2009. Vil dere se en kort oppsummering av hva vi har funnet ut?». Danny og Sam nikket ivrig. Sam logget seg av sin nettbruker, mens Chuck lynraskt logget seg inn på nettverket og overtok skjermbildet på veggen. «Siden 2009 har det vært en global økning i påstander om aliens-bortføringer, UFO-observasjoner og alt som er koblet til disse fenomenene med ca 35% per år³⁸. Dette er tall en må ta med en stor klype salt. Men det viser at det er en betydelig økning av fenomener knyttet til UFO/aliens per år». Chuck tok en liten pause, mens han fant frem filen over video-observasjoner. «Videofiler fra 2009 og frem til rundt 2017 er ofte av så elendig kvalitet at de sees bort fra i dag. Men fra rundt 2020, det vil si når digitale kameraer i ulike former kom med over 300 megapixlser, og med digital zoom på over 300x

begynte å bli allment tilgjengelig, så begynte observasjonene å få en helt annen kredibilitet, som vi konspirasjonsfolk liker å kalle det».

Chuck viste et kjent klipp fra Youtube 2.0 datert 13.11.2020, hvor en flygende tallerken med krystallklart bilde viste 2 små grå aliens³⁹ inne i cockpiten. Bildet var tatt gjennom et vindu, på toppen av tallerkenen.

«Helt til denne dag har ingen klart å bekrefte at dette ikke er et ekte opptak. Men det som er virkelig er merkelig», fortsatte Chuck meget ivrig, «er at etter denne videoen gikk viralt på nettet, har alle video-observasjoner av liknende tilfeller ikke vært i stand til å filme inn gjennom vinduene til de aktuelle UFO-ene. Vindusglassene er blitt sladdet, som om de var blitt sandblåst eller noe slikt». «Skulle nesten tro at noen hadde sladdet til alle «aliens» om at nå er de lett bytte for vår nye generasjon med super-kameraer», utbrøt Danny. «Ja, ikke sant?», svarte Chuck oppspilt. «Det var det jeg også sa, da jeg fant ut av det». «Har du funnet ut av om hva opinionen sier om aliens/UFO-fenomenet?», spurte Sam. «Tror flere enn før på at det er aliens som har skapt oss, eller verden, enn det var tilbake i 2009?». Chuck hadde tydeligvis ikke tenkt på akkurat dette aspektet, og trykket febrilsk for å finne svar i den gigantiske databasen han hadde tilgjengelig. Etter noen sekunder hadde han funnet et slags svar. «Det står her at de som tror på UFO-er eller aliens har økt noe i antall prosent av befolkningen globalt sett. Men de som tror på at aliens finnes, tror også ofte på at det faktisk er de som sitter i de UFO-ene vi observerer. Og disse tror igjen på at det er de som har skapt menneskeheten, eller verden. Så totalt sett er

det ikke en veldig stor økning i de som tror på en alien skaper. Men ifølge databasen vil tallene øke etter hvert som stadig bedre dokumenterte observasjoner av UFO-er tikker inn». «Det som trengs er et eller annet direkte, konkret og fysisk bevis på at det finnes aliens for at opinionen virkelig skal snu?», spurte Danny. «Riktig», svarte Chuck raskt tilbake. Så tilføyde han: «Men trolig vil de som allerede har en religion først nekte for bevisene, iallfall en god stund. De som kommer til å tro på bevisene er de som ikke har noen gud eller et fast livssyn. Og det har det jo blitt noen milliarder mennesker på jorden⁴⁰. Vi passerte tross alt 9 milliarder mennesker i fjor (2026)». Alle tre satt en liten stund for å tenke på det som var blitt sagt. Det var Danny som brøt stillheten. «Hva tror dere vil skje før bortrykkelsen, og hva vil fienden sette i gang etter bortrykkelsen? Men tanke på aliens og UFO-er, altså?». «Der har jeg ikke noe godt svar å komme med, er jeg redd», måtte Sam innrømme. «Men jeg kan riktignok komme med min personlige mening?». Begge guttene stirret spent på Sam. «Satan vet at bortrykkelsen kommer fullstendig uventet på alle. Ingen skal vite når det skal skje. I Matt 24, Mark 13 og i Luk 21 er endetiden beskrevet, som vi alt har snakket mye om. Jeg tror bortrykkelsen er beskrevet her, blant annet i Matt 24:40-42. Noen skal bli tilbake på jorden etter at Herren har tatt hjem sin brud; Menigheten på jorden. Vi leser om blomstringen av fikentreet, et bilde på Israel, i Luk 21:32: «Sannelig sier jeg dere: Denne slekt skal slett ikke forgå før det er skjedd alt sammen.» (Luk 21:32, NB88). En bokstavelig tolkning av dette verset,

er at generasjonen som får oppleve at Israel blomstrer, ikke skal dø ut før bortrykkelsen, Daniels 70 års-uke på 7 år og Jesu andre komme, faktisk har gått i oppfyllelse. Det samme følger av en bokstavelig tolkning av versene i Matt 24:32-34». Sam kikket bort på Danny og Chuck, som fulgte intenst med. «Og i Salme 90:10 står det at et menneskes alder er 70 år, eller 80 om styrken er stor. Da blir konsekvensen av den bokstavelige tolkningen av Luk 21:32 at det mellom 70-80 år etter opprettelsen av Israel den 14.05.1948, skal bortrykkelsen av menigheten, trengselstiden på 7 år, hvor de siste 3,5 år er den store trengsel, Jesu andre komme og starten på tusenårsriket oppfylles». Chuck gispet, mens Danny klarte å holde masken. «Mener du at det du har beskrevet nettopp vil kunne skje mellom 2018 og 2028?», spurte Chuck vantro. «Jeg sier at den bokstavelige tolkningen av versene i Luk 23:32 og Matt 24:32-34 kan bety at dette er tilfelle. Jeg forsøker ikke å tidfeste bortrykkelsen; Det sier jo Jesus selv i Matt 24:36 og Matt 24:42 at ingen skal kunne gjøre. Men jeg sier at dersom en tror på en bokstavelig tolkning av Bibelen, vil slike scenarioer ikke være umulig å kunne forholde seg til». «Vent nå et halvt øyelokk», protesterte Chuck høyløyt. «Jeg har jo hørt på søndagsmøter i alle år at evangeliet må forkynnes for alle folkeslag før enden kommer. Det er jo ingen som klarer å svare på dette, ikke engang The Joshua Project⁴¹. Det dukker stadig opp nye grupperinger av folk som ikke har tilgang til evangeliet, eller har fått evangeliet oversatt i skriftlig form ennå. Det kan enda ta mange år før alle folkeslag er nådd med evangeliet, og da

vil det ha gått langt over grensen for din bokstavelige tolkning av Bibelen som sier at alt har skjedd før 2028». Han lette i full fart i nett-Bibelen sin etter hvor det stod skrevet. Sam ventet tålmodig, uten å hjelpe Chuck med å finne frem verset. «*Her står det skrevet, i Matt 24:14*», utbrøt Chuck lettet, og fortsatte: «*Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme*» (Matt 24:14, NB88). Chuck håpet på at Sam skulle bli satt ut av denne påstanden. Men Sam bare smilte lurt tilbake mot Chuck, som sank litt sammen i stolen. «*Du har vel ikke tilfeldigvis et svar på dette også, har du vel?*», spurte han motvillig. «*Jo, jeg har faktisk det*», svarte Sam rolig. Han kikket bort på Danny, som ristet på hodet til svar. Han hadde ikke noe å komme med på dette spørsmålet. «*Vi leser i Jes 66:19: «Jeg vil gjøre et tegn på dem og sende noen av de unnskomne blant dem til hedningefolkene, til Tarsis, Pul og Lud*, bueskytterne, til Tubal og Javan*, til de fjerne kyster som ikke har hørt gjetordet om meg og ikke sett min herlighet. Og de skal kunngjøre min herlighet blant hedningefolkene.» (Jes 66:19, NB88). Dette er enda en bokstavelig tolkning jeg viser dere. Her snakker Jesaja om jødene i tusenårsriket. Altså blir den logiske konsekvensen av en bokstavelig tolkning av dette verset at Guds Ord ikke skal forkynnes for alle folkeslag før vi er i tusenårsriket. Og da er det jødene som skal fullføre misjonsoppdraget*». «*Ååååh, jeg trodde du ville stå fast her*», utbrøt Chuck. Og i det samme la han rødmende til: «*Sa jeg virkelig det der høyt?*». Sam smilte tilbake til Chuck. «*Jeg har ikke svar på alle ting i*

Guds Ord», sa han tålmodig. «Men jeg ønsker å kjenne Guds Ord, og jeg studerer Bibelen med det formål å bli enda mer kjent med Gud gjennom hans Ord. Og jo mere jeg studerer Bibelen, desto mere går jeg i den retningen at jeg tar Guds Ord bokstavelig, eller på alvor som jeg også pleier å kalle det». «Dette var nytt for meg også, far», stadfestet Danny, og fortsatte: «Hvis en bokstavelig tolkning av Bibelen er rett i dette tilfellet, har vi ikke god tid på oss til å bli ferdig utdannede A.R.M-agenter». Chuck satt bare stille og måpte. Bibelen hadde jo svar på alt han hadde håpet at den *ikke* skulle ha svar på. Og med alt som hadde skjedd de siste månedene i Chucks liv, tydet det på at Bibelen kunne være sann likevel. Profetien om Elam som hadde gått i oppfyllelse rett foran øynene på dem, akkurat som Danny hadde forutsagt ut fra Bibelen. Salme 83 kunne oppfylles når som helst, og det kunne bortrykkelsen tydeligvis også gjøre. Chuck ble helt svimmel av alt som skjedde, og han følte seg ganske dårlig. Han kjente at panikken bredte seg omkring ham som en stor, klam hånd. Han kunne ikke og ville ikke være tilbake på jorden uten Sam og Danny, mens en herjende Antikrist skulle ødelegge jorden. Men nok en gang ville omstendighetene det annerledes, slik at Chuck ikke klarte å ta den endelige avgjørelsen om å ta imot Jesus som sin Herre og Frelser. Skjermen på veggen lyste rødt, og de hørte en behagelig kvinnestemme som mykt sa: «Viktig nyhetsvarsel følger. Viktig nyhetsvarsel følger. Vær vennlig å skru på hvilken som helst nyhetskanal. Dette er en melding av nasjonal og global betydning». Som ved å skru på en bryter, forsvant alle Chucks

bekymringer. Sam skrudde på BBC, og umiddelbart hørte de følgende melding: «*ESA (European Space Agency) og NAI (New Artificial Intelligence) bekrefter autentisk melding fra en utenomjordisk intelligens fra det ytre rom. Meldingen kom fra stjerne-konstellasjonen som kalles Pleiadene¹³, som ligger 444 lysår fra jorden. Intervju følger med fagperson Lilly Brown fra NAI etter en kort pause*». Et bilde av Lilly flagret over skjermen, før reklamepausen begynte. Alle tre satt målløse et øyeblikk, før Danny brøt stillheten. «*Så dere øynene til mor?*», utbrøt han. «*De var veldig sorte*». Sam kommenterte ikke det Danny nettopp hadde sagt. «*La oss bare håpe folk tror at det skyldes for mye mascara*», tenkte han. Innerst inne visste han at hans tidligere kone hadde blitt en frafallen, uten mulighet til å vende tilbake til et liv med Gud. Sam tenkte på Hebr 6:4-6: «*⁴For de som en gang er blitt opplyst, som har smakt den himmelske gave og har fått del i Den Hellige Ånd, ⁵og har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter, ⁶og så faller fra, de kan umulig igjen fornyes til omvendelse, siden de på nytt korsfester Guds Sønn for seg og gjør ham offentlig til spott.*» (Heb 6:4-6, NB88). «*Blås i det*», utbrøt Chuck ivrig. «*Mor er på TV, og har nyheter om aliens. Hvor kult er ikke det?*». Men da han så de triste ansiktsuttrykkene til Danny og Sam, ble Chuck ille til mote. «*Hun har visst blitt en annerledes person*», la han forsiktig til. «*Men jeg velger å håpe på at hun vil komme tilbake til oss. Hun er jo fortsatt moren vår*».

Danny nikket. Sam stirret rett frem på skjermen. Han håpet at ingen av guttene ville se tåren som rant ned i det tykke skjegget.

Kapittel 16

Sjokk-nyheten om aliens

Det kokte av aktivitet hos både ESA og NAI. «Alle» ville ha kontakt med begge organisasjonene. Men det var først og fremst Lilly som media ville ha tak i. Maxim hadde gitt streng beskjed til dem som trodde de kontrollerte media (men den øverste kontroll hadde Maxim) at det var Lilly Brown (pikenavnet til Lilly), som var den øverste autoritet og kontaktperson i alt som hadde med denne saken å gjøre. Lilly hadde blitt en verdens-kjendis på et øyeblikk. Hun hadde for kort tid siden fått vite av Asael at når tiden var inne, kunne han aktivere en meget kraftig sender som var rettet mot jorden i direkte retning fra stjerne-konstellasjonen Pleiadene¹³. Signalet derfra ville oppfattes som om det kom direkte herfra. Fra signalet ble aktivert og til det ville nå jorden, ville det gå to uker. Videre fortalte Asael at signalet ville inneholde følgende:

- Matematiske/vitenskapelig lettkjennelige konstanter som 3,14 (π), symbol for hydrogen, lysets hastighet, oddetall, med mer.
- Forklaring av alfabetet fra den nye sivilisasjonen kalt Festningen basert på blant annet binærkoder (0 og 1), par- og oddetall, med mer.
- Lagdelte informasjonskoder flettet inn i hverandre i lydbildet.
- Digitale symboler for en dobbel heliks av arvemateriale.

- En fredsommelig hilsen med forsikring av de beste intensjoner.
- En teknologisk gave; Løsningen på fusjonsenergi⁴², som vil sikre evig grønn energi.
- En åpen invitasjon om å besøke jorden dersom tilbudet skulle aksepteres.
- Beskjed om at signal fra mottaker ville kunne besvares relativt raskt, på grunn av sovende mottakere som var blitt uplassert over store deler av vår galakse; Melkeveien.

Signalet ville være så komplisert og avansert at det ikke ville være noen tvil om at dette måtte komme fra en utenomjordisk sivilisasjon. Selv med dagens teknologi og supercomputere anslo Asael at det ville flere uker før budskapet ville være dekodet. I denne perioden måtte Maxim, Peter, Asael og Lilly jobbe intenst med å posisjonere seg riktig slik at utfallet ble slik Lucifer selv så det for seg. Dessuten måtte det opprettes diplomatiske kanaler på kryss og tvers over hele verden, med sentrum i EU. Maxim og Peter skulle utmerke seg som de eneste som var i stand til å gjennomføre dette prosjektet. De ville komme til å utvise en ufattelig stor diplomatisk, religiøs, økonomisk og politisk gjennomslagskraft som verden aldri før hadde sett maken til. Og når alle tumultene hadde lagt seg, ville veien til leder i FN for Maxim være en åpen dør. Peter, som skulle være talsperson for den katolske verden i den utfordrende tiden som ville komme, skulle etter hvert arve paverollen. Men først måtte den nåværende pave Petrus Romanus

ryddes av veien. På den måten kunne profetien om Petrus Romanus⁴³, den siste pave som skal lede den katolske kirken i tiden rett før ødeleggelsen av Rom(a)⁴⁴, oppfylles. «*Jada, den katolske kirke skal også falle*», hadde Maxim tidligere fortalt Lilly. Det hadde vært lett å få den vestlige, protestantiske kirke til å falle fra Guds Ord. Homofili, samboerskap, og etter hvert fri abort (antatt utvikling fra forfatterens side) fra kirkelig hold hadde fått full aksept fra flere av de ulike statskirkene rundt om i verden. Det mest geniale med planen til Asael, var at Antikrist (Maxim) ville ha full kontroll med begge endene av tauet i det som omhandlet budskap fra aliens. Han ville, takket være Lilly, ha full kontroll på alt jordens ledere ville sende som svar på budskapet fra Pleiadene. Og samtidig ha all verdens tid til å legge videre planer så snart bortrykkelsen var et faktum. For det var først da han ville ha mulighet til å entre arenaen, eller jorden, som nå ville være hans lekestue i 7 meget, meget, lange år. «*Det vil si 7 lange år for menneskeheten*», hadde Asael snerret fornøyd da han forklarte planen for Lilly. Og da nyheten om en hilsen fra en fremmed intelligent sivilisasjon ble presentert til hele verden, ville Lilly og hennes herrer fullt ut være forberedt på det som nå skulle komme. Og hva var det som skulle komme? En presentasjon av Maxim og Peter som verdens eneste håp for å kunne samle menneskeheten mot en potensiell trussel fra verdensrommet. Som de to igjen ville kalle verdens nye venner. Lilly lo hånlig, mens hun tenkte på hvor enkelt de lett lurte menneskene over hele verden ville tro på budskapet fra Asael, en fallen skapning, og en

blanding mellom mennesker og falne engler. Eller en nefilim¹⁴, som noen kristne valgte å kalle dem. Lilly frøs på ryggen av begrepet nefilim. Hun så på dem som genetiske super-vesener, ufattelig mye mer perfekte enn de vanlige menneskene. Iallfall ifølge hennes egne vurderinger. Selv hadde hun Dyrets merke på sin høyre hånd. Hun var nå post-human, eller forbi det menneskelige potensial, som transhumanistene⁴⁵ likte å kalle det. «*For en nyttig gjeng transhumanistene ville bli i tiden som nå kommer*», tenkte Lilly fornøyd. «*Med dyrets merke vil jo alt det transhumanistene noensinne kunne drømme om å få gå i oppfyllelse. Jeg har jo alt kjent det på min egen kropp, og jeg digger den sitrende kraften*», sa hun til seg selv. Umiddelbart kjente hun stemmen til Maxim i sitt eget sinn: «*Vi må jo ha noe å lokke menneskene med, vennen*», sa han silkeglatt. «*Det er bare en «liten» hake ved å ta på seg merket; En evig tilværelse i et hav av svovel og ild. De vil ikke kunne rømme sin skjebne. Deres DNA er blandet med mitt DNA; De er ett med meg. Men du vet jo at min mester, Dragen, har en plan for å få uavgjort i vår kamp mot Den Allmektige. Når planen vår lykkes med at bare ett eneste av Guds Ord slår feil, vil han dømme taper-menneskene, men vil måtte la oss gå klar av en evig fortapelse*». Innerst inne visste Maxim at han selv løy for Lilly, og at Lucifer igjen løy til ham. Men han valgte å tro på løgnen, for det var fortsatt en mulighet for at Satan ville klare uavgjort mot Gud i tiden som kom.

I den andre leiren, hos Sam, Danny og Chuck, var stemningen av en annen karakter. Alle tre var rystet over nyhetene om at jorden hadde mottatt et budskap fra en utenomjordisk sivilisasjon. Pluss det faktum at det var Lilly som nå stod i sentrum for begivenheten. Danny var den som tok dette tyngst. «*Vi må få tak på mor*», ropte han. «*Dette har ingenting med aliens å gjøre; det er demoner eller nefilims. Vi må advare henne*». Han stormet ut av rommet mens han forsøkte å ringe moren. Sam forsøkte ikke å stoppe ham, enda han visste at det ikke ville ha noen hensikt i å forsøke å advare Lilly. Det var heller ikke mulig å få tak i henne, fordi hun hadde slettet alle telefonnummer og fått nye, hemmelige nummer. Dessuten var det stor sannsynlighet for at hans tidligere kone nå ville være med på hele dette bedraget om å få verden til å tro på aliens. Chuck kikket forsiktig bort på Sam, som fortsatt stirret på nyhetene. Han innså at det ikke var tid for å begynne en samtale, så han satte seg heller godt til rette i sofaen. «*Vi er tilbake med flere nyheter om denne «jord-ristende» nyheten; E.T (ekstra terrestrial, som på norsk kan oversettes med utenomjordisk livsform) har kontaktet oss. Her følger kommentarer fra Lilly Brown, leder ved NAI og utpekt av ESA, EU og Vatikanet til å lede det videre arbeidet med hvordan menneskeheten skal forholde seg til budskapet fra det ytre rom*». «*Dette føles som en uvirkelig drøm*», sa Sam stille. Chuck rakk ikke å kommentere noe. Danny kom slukøret tilbake, uten å ha fått kontakt med moren. «*Hun har slettet alle de gamle telefonnumrene sine*», mumlet han. «*Jeg vet det*», svarte Sam rolig. «*Det er hun som må*

kontakte oss nå, hvis hun ønsker det». Alle tre kikket spent på hva Lilly kom til å si i intervjuet. Reporteren var kommet frem til Lilly, utenfor hovedkontoret til NAI i Roma. «Dette er reporter Paul Allen fra BBC News, direkte fra Roma. Dr. Lilly Brown, vi står her utenfor ditt kontor ved NAI's hovedsete i Roma. Hvordan reagerte du på nyheten om at E.T har ringt hjem? Hva er din første kommentar til dette?». Lilly smilte bredt. «Jeg var vel egentlig forberedt på at noe slikt kunne skje før eller siden», begynte hun selvsikkert. «Med den sterkt økende mengden av detekterte solsystemer rundt om i vår nærmeste del av melkeveien med beboelige planeter, ville det være merkelig om det ikke skulle kunne finnes noen hjemme, et eller annet sted der ute. Nå vet vi at det må finnes en avansert sivilisasjon et sted i stjernekonstellasjonen Pleiadene¹³, 444 lysår fra jorden». «Pleiadene er ikke akkurat i bakgården vår», fortsatte reporteren ivrig. «Hvordan skal vi kunne ha noen glede av dette budskapet dersom vi må vente 444 år før signaler fra oss skal sendes tilbake til dem? Før de får gitt svar tilbake til oss, er det jo gått 888 år». «Godt spørsmål, Paul», begynte Lilly, og utviste en stor ro. «Våre beste analytikere er satt på saken med å analysere meldingen vi har fått. Vi inviterer NASA til å være med på dette også. Før jeg besvarer ditt spørsmål grundigere, ønsker jeg å påpeke at vi har gått ut med denne nyheten til hele verden. Dette er ikke noe bare militæret eller høyere instanser skal få ta del i. På denne måten vil vi tvinge oss selv og andre aktører til å holde en høy profil av åpenhet. Så over til ditt spørsmål: Ja, det er langt til Pleiadene. Og det er riktig at

det vil ta 888 år å få svar tilbake på vårt budskap til dem. Men, og her er det et stort men», avsluttet Lilly og lot utsagnet henge litt i luften. «Du kan triksene om teatralisk oppbyggelse av spenning, Lilly», tenkte Sam trist. «Vel, ikke hold oss på pinebenken Dr. Brown», maste reporteren. «Opplyss oss». «Jo, det har seg slik at vi har en teori om hvordan en slik avansert sivilisasjon vil kunne løse et slikt problem med store avstander i rommet», fortsatte Lilly med stor autoritet. «Det er meget mulig at den utenomjordiske verdenen vi har fått kontakt med fra Pleiadene har sendt ut varsel-probe rundt om i hele galaksen. Det er det som vi på fagspråket kaller sovende kontakt prober. Dersom disse probene oppdager forsøk på kontakt fra andre sivilisasjoner, vil disse kunne aktiveres. Men det er selvsagt under forutsetning av at probene ligger i kontakt-rekkevidde fra de aktuelle signalene de mottar. På denne måten vil signalene kunne sendes tilbake til nærmeste utpost den aktuelle sivilisasjonen måtte ha, for på den måten å raskere kunne svare på melding om at en ny sivilisasjon er funnet. Men det som er ekstra spennende, er at signalene kommer direkte fra et annet stjernesystem; Rett fra Pleiadene». «Og hvorfor er dette spennende, Dr. Brown?», spurte reporteren nysgjerrig. «Dette er spennende fordi det tyder på en eldgammel beskjed direkte fra Pleiadene, uten at det skulle komme fra en probe som ikke er tilknyttet et bestemt solsystem. Dersom det var et faktum, ville vi bare ha stått forvirret tilbake». Lilly nøt hvert eneste ord av løgn hun serverte hele verden. Så fortsatte hun: «Det som blir spennende å finne ut av videre, er først og fremst hva signalet

inneholder, hva verdens ledere vil velge å svare på budskapet, og hvor lang tid det vil ta før vi eventuelt får et svar», fastslo Lilly. «La oss snakke først om signalets karakter», sa reporteren, og trippet av spenning foran Lilly. Lilly smilte vennlig mot reporteren. «Vel, Paul, det er et signal så komplisert, så avansert at det vil ta oss, tja, kanskje månedsvis å dekode budskapet. Det er iallfall helt sikkert at ingen på jorden er i stand til å lage et så komplisert, lagdelt budskap med så høy grad av informasjons-tetthet. Dessuten er budskapet innledet med matematiske og vitenskapelige konstanter, som for eksempel tallet π , symbolet for hydrogen, oddetall og så videre. Dette tyder på at signalet ikke bare inneholder det som en kunne forvente og håpe på; Det er UMULIG at det er en tilfeldighet. Det ser ut til at vi har møtt våre galaktiske venner til slutt». «Hvordan tror du verdens ledere vil reagere på denne nyheten?», spurte reporteren. «Jeg vil ikke legge ord i munnen på de aktuelle lederne», svarte Lilly med godt skjult falsk ydmykhet. «Til slike spørsmål overlater jeg ordet til Maxim Hassan, leder av Europarådet, og en nær venn». Og ut av ingensteds kom Maxim frem foran kameraet. Lilly trådte umiddelbart til side, og gav mikrofonen raskt til Maxim. Han satte brystkassen stolt frem, smilte bredt med de perfekte tennene sine og satte blikket rett inn i kameraet. «Selveste Maxim Hassan», begynte reporteren litt forfjamset. Dette innslaget var ikke planlagt. «Du er leder for Europarådet. Hva har du å si til det vi nettopp har vært vitne til?», spurte reporteren interessert. «Først og fremst vil jeg formidle følgende: Det er ingenting å frykte. En så

avansert sivilisasjon, som budskapet så langt tyder på, vil ikke ha noe de skulle kunne ønske å hente hos oss, annet enn å utveksle kunnskap. Jeg presiserer igjen; Dere har ingenting å frykte. Grunnen til at jeg er her, er at mens min gode venn Dr. Lilly Brown så veltalende har besvart pressens spørsmål, er det kommet frem ny informasjon fra våre galaktiske venner i det Pleiadiske system. Det tyder så langt på at det er vesener som for mange tusen år siden har gått inn i det digitale måten å leve på. Sendebud som eventuelt skal kontakte jorden, er holografiske personligheter, av en eller annen sort. Det tyder på at det er digitale personligheter i en eller annen form for biologiske avatar-kropper. De har intet annet ønske enn å utveksle informasjon med andre sivilisasjoner. Selv dette er bare begynnelsen på å dekode innledningen til signalet vi har mottatt. Så da forstår dere at det er avanserte venner vi har kommet i kontakt med. Da gir jeg ordet videre til deg, Lilly», smilte Maxim og blunket til reporteren. Reporteren mistet munn og mæle av den enormt karismatiske Maxim, som ruvet med sine 2 meter høye, atletiske figur. Men det var bare for et kort øyeblikk. Han tok seg kraftig sammen, og vendte seg igjen mot Lilly: «Ja, det er vel et meget viktig poeng Hassan nettopp var inne på? Det at vi sannsynligvis ikke har noe å frykte fra våre galaktiske venner?». «Det har alt å si, faktisk», beroliget Lilly med stor autoritet og ro. «Jeg har en komplett tillitt til Hassans vurderinger, og til våre dyktige vitenskapsmenn- og kvinner som skal dekode budskapet fra våre venner i det ytre rom».

Lilly og Hassan brukte bevisst ordet venner for å innprente tidlig i fasen

at det ikke skulle være noe å frykte fra beskjeden fra det ytre rom. Mye ville avhenge av at det ikke brøt ut for mye panikk blant verdens befolkning. Maxim hadde tidligere sagt til henne at *«panikk er viktig for vår agenda, men ikke i den første fasen etter at budskapet fra rommet har kommet. Vi må lure menneskene til å tro at de skal møte sine skapere, og ikke at de faktisk skal møte demonhæren i himmelrommet»*. «Da må vi avslutte fra NAI's hovedkontor i Roma», konstaterte reporteren fra BBC. *«Vi venter i spenning på flere uttalelser fra NAI, ESA, Hassan og andre verdensledere de neste timene, dagene og ukene. Dette er Paul Allen, BBC News, direkte fra Roma»*. I studio hos BBC fulgte det umiddelbart nyheter om at det over hele verden kom bekreftede meldinger om at budskapet fra Pleiadene hadde blitt mottatt på alle kontinenter. Alle institusjoner som drev med avlytning av verdensrommet og mulige signaler derfra lurte på hvorfor NAI og ESA hadde oppdaget budskapet først. NASA var tydelig snurt over at de ikke var dem som først hadde oppdaget signalet, men gratulerte likevel motvillig NAI og ESA. Sam slo av TV-kanalen, og kikket bort på Danny og Chuck. Hvordan ville de klare å forholde seg til dette? De satt stille en liten stund, før Sam tok ordet: *«OK gutta, kan jeg få deres reaksjon på denne nyheten? Hva dere føler, tenker og hva som dere tror vil skje videre?»*. Chuck så bedende bort på Danny. Han hadde ikke lyst å svare først denne gangen. Danny nikket nesten umerkelig. *«Jeg føler både frykt og sorg over at mor ikke vet hva hun holder på med»*, begynte han stille. *«Det er ikke aliens som har sendt beskjeden. Det er*

fra et annet hold: Nemlig fra ondskapens åndehær i himmelrommet. Hvordan skal vi kunne advare henne hvis hun ikke vil ha kontakt med oss? Vi kan alltid sende beskjed via andre rundt henne, men hun holder oss på avstand uansett». Danny kikket sorgfullt bort på Sam. «Og når det gjelder hva som jeg tror vil skje videre, er jeg veldig usikker. Jeg har alltid trodd at et mulig budskap fra aliens ville skje først etter bortrykkelsen. Jeg har ikke skriftlige belegg fra Bibelen på dette, dessverre. Bare en mage-følelse jeg har hatt. Jesus nevner jo om at det skal skje veldig tegn fra himmelen i endetiden, som står beskrevet i Luk 21:11. Det er vanskelig å tolke hvilke tegn som skal skje i hvilken rekkefølge i endetiden, synes jeg. Men jeg tror iallfall at nå kan bortrykkelsen skje hvilket som helst minutt eller sekund, og at vi ikke må somle med arbeidet vårt i A.R.M. Likevel skal vi ikke frykte heller, men heller løfte blikket vårt mot himmelen, for vi vet at snart skal vi hentes hjem, som det står om i Luk 21:28». Sam sukket stille. «Jeg er også bekymret for moren deres», begynte han forsiktig. «Hun har sagt til meg at hun har arbeidet med ting langt over min lønns-slipp for litt siden. Kanskje det var dette budskapet fra Pleiadene hun mente? Uansett kan vi prøve å sende en melding til henne via NAI's hovedkontor i Roma. Så kan hun ringe oss hvis hun føler for det. Det er nok rimelig travelt der nede», forsøkte han å unnskyldte Lilly med. Han ville ikke at de skulle få vite om hans store sorg over at Lilly nå var slave under det som kunne være Antikrist (Maxim) og den falske profet (Peter). «Hva med deg, Chuck?», fortsatte Sam og kikket spørrende bort

på ham. Det var uvanlig at «Mr. Bannlyst fra Russland for alltid» var så stille. «Eeeeh, jeg var visst for raskt ute med å si at det var kult at mor presenterte nyheten om «beskjed fra E.T», begynte han forsiktig og unnskyldende. «Beklager hvis det var ukult. Jeg har bare hele livet ventet på å få høre akkurat denne nyheten. Det har vært et av de viktigste målene i mitt liv. Og når det i tillegg kom fra mor, ble jeg helt gira. Men nå ser jeg at det er en annen måte å tolke denne nyheten på. Dersom det stemmer at det ikke er aliens, men heller demoner/falne engler/nefilim, eller hva dere nå kaller dem, så er dette gått over til å være ganske skummelt. Hva skjer videre? Har ikke peiling. Men det er vel nå vi må legge en slagplan, ikke sant?». Sam og Danny nikket. De måtte ikke miste hodet nå. Innerst inne var det akkurat det som var i ferd med å skje med Chuck. Han opplevde et voldsom kall til å ta imot Jesus som sin frelser. Men også en stor frykt for å gjøre nettopp det. Derfor forsøkte han febrilsk å få tankene over på mer praktiske ting, slik at han kunne utsette avgjørelsen en stund til. Han var ikke klar til å miste kontrollen ved å gi seg selv fullstendig over til Jesus, iallfall ikke ennå. «Jepp, vi trenger en slagplan for hva som skjer videre nå», sa Sam alvorlig. «A.R.M har lagt en plan for nettopp et slikt scenario». «Nok en gang går alt raskere mot bortrykkelsen enn jeg hadde sett for meg», tenkte Sam litt frustrert. Han bad en rask bønn: «Hellige Far, jeg ber i Jesu navn om visdom til å lede guttene i arbeidet videre». «Hadde dere tenkt på dette også?», spurte Chuck vantro. «Hvem er dere egentlig, spåmenn?». «He, he, nei, vi er bare enkle mennesker som

følger Åndens ledelse», svarte Sam så muntert som han kunne. «Du må vel medgi at ingen kunne forutsi alt dette med menneskelig forstand alene? Dersom du ser på Bibelen, og hvor rett den har i alle sine profetier, burde vel det være et godt bevis på at det finnes en høyere makt enn menneskelig intellekt?». Sam så det fortvilede og ville blikket til Chuck, og at det tydeligvis kokte over i sinnet hans. Han kjente ikke fred for å gå videre med argumentasjonen sin. I stedet fortsatte han å fortelle om planen videre: *«A.R.M's ledelse har uttalt at dersom et budskap fra «aliens» skulle komme før bortrykkelsen, skal flere ting endres på i vår måte å arbeide på: 1) A.R.M-medlemmene skal umiddelbart meddele i sine respektive menigheter om hva som faktisk er i ferd med å skje. Og da uten å fortelle noen om at der er medlem i A.R.M. 2) A.R.M-medlemmene skal forsøke å nå media med sitt synspunkt uten å gi til kjenne noe som helst som har med A.R.M å gjøre. 3) De som er ansvarlig for opplæring av nye A.R.M-agenter skal fokusere på temaet som har med aliens å gjøre i pensumet i den nærmeste fremtid».* Sam kunne ikke fortelle om punkt 4: Umiddelbar samling på en bestemt dato i enhver måned det måtte gjelde dersom et budskap fra aliens skulle dukke opp. Og det var ingen enkel oppgave for Sam. Møtet som skulle holdes ved en slik anledning, ville være på datoen som var dagen etter. *«Tilfeldig? Neppe»,* tenkte han for seg selv. Han måtte reise til den sør-østligste delen Europa allerede samme natt, for å rekke møtet som skulle holdes neste kveld klokken 20.00. Møtet skulle holdes i et enkelt, og helt vanlig hjem. Siden det var strengt

forbudt for medlemmene å kontakte hverandre med digitale medier, var han svært spent på hvem som ville møte opp neste kveld. «OK, gutta», sa Sam muntert. «*Vi må ikke glemme at vi trenger mat og drikke. La oss bestille kinamat. Ønsk i vei*». Alle tre elsket kinamat. Danny likte best kylling med nudler, Chuck ville ha biff chop suey og Sam ville ha fritert and med grønnsaker. Danny ringte nærmeste utsalgsted for Kina-mat. Bare 15 minutter etter kom det en flyge-drone med maten levert utenfor utgangsdøren. Sam betalte raskt med et vift av Visa-kortet foran en skanner i fronten på dronen. «*Takk, og velkommen tilbake*», svarte en behagelig kvinnestemme. Dronen avga et mykt ryggesignal, for å vise at den nå ville lette. Da Sam og guttene var 3 meter unna dronen, løftet den seg mykt og nesten lydløst oppover, mens den spilte reklamelåten for butikken. Begge guttene stormet inn på kjøkkener for å finne noe godt å drikke. Sam gikk rolig inn mens han tenkte på morgendagen. Han måtte fortelle at han skulle dra utenlands noen dager, uten å fortelle hvorfor han skulle dra. Chuck var alt ferdig med å spise før Sam hadde fått satt seg ned. Danny var ferdig bare ett minutt etter Chuck. Han hadde fått en lei hikke fordi han hadde spist for fort. «*Ikke se så mørkt på hikken*», utbrøt Chuck til Danny. «*Drikk masse Cola fort, så kanskje det forsvinner*». Det hele endte selvfølgelig i en gigantisk rapekonkurransse. Sam forsøkte å unngå å smile, mens han gikk inn i stuen for å spise der. «*Jeg går for å spise på et sivilisert sted*», sa han mens han lot som om de begge to hadde mistet forstanden. I forbifarten la Sam til: «*Jeg reiser tidlig i morgen for å rekke et møte. Jeg kommer*

ikke hjem før om 2 dager. Dere klarer dere fint selv, ikke sant?».

«*Jada, jada*», svarte Danny og Chuck. De var allerede opptatt med et nytt tema; Mars One.

Kapittel 17

Mars One

Etter at Sam hadde gått for å legge seg, satt Danny og Chuck oppe et par timer til. De hadde satt på BBC News kanalen igjen. Der var det en reporter som snakket om Mars One⁴⁶, en organisasjon som har som mål å etablere en permanent base, betjent av mennesker, på den røde planeten innen 2027(uten mulighet for retur). SpaceX⁴⁷ hadde hatt som mål å ha mennesker på Mars innen 2025. Men på grunn av tekniske problemer måtte de utsette programmet i 3 år. NASA⁴⁸ hadde ikke planer om å sende mennesker til planeten Mars uten mulighet for «tur-retur» billett. De hadde som mål å lande med mennesker på Mars en gang mellom 2030-2040. Reporteren fortalte entusiastisk om hvor spennende det var at mennesket snart skulle lande på den røde planete», i tillegg til at nyheten om at et budskap fra aliens akkurat hadde blitt mottatt av forskere i NAI. En kort reklamepause avbrøt innslaget. Begge guttene hadde fulgt med på de ukentlige oppdateringene fra astronautene på vei mot Mars. Det som var kjedelig, var at Mars One hadde en tidsforsinkelse på alt de sendte fra fartøyet på omkring 24 timer. Dette var trolig for å forhindre at uønsket informasjon skulle nå publikum, som for eksempel krangel mellom mannskapet. 2 uker før og etter landing på Mars, ville publikum ikke få noen oppdateringer.

«Dette skyldes at vi ikke kan utsette astronautene for unødig stress. De må ikke miste fokus på landingen og oppretting av habitatet etter landingen», var den offisielle forklaringen. Gikk alt bra, skulle det feires på Mars, og overalt på jorden, med live bilder to til tre uker etter landingen. Etter bare 1 minutt var reporteren tilbake. «Dette er Rick Wagner, BBC News, direkte med en talsperson fra Mars One. Dr. May Winters, har dere i Mars One tatt stilling til om dere kan få besøk av E.T på Mars-basen deres?». May smilte bredt. «Først må vi nok lande på Mars», slo hun bestemt fast. «Våre astronauter ble sendt opp 31.08.26, og vil lande etter 7 måneder i verdensrommet på Mars' overflate. Estimert dato for landing vil være 13.03.27. Det er bare noen uker til», svarte May ivrig. (Dette er fiktive datoer, da disse ikke foreligger ennå). «Dere har åpenbart både sendere og mottagere på romskipet deres», fortsatte reporteren. «Har astronautene deres mottatt signalet fra Pleiadene som nå hele verden snakker om?». «Nei, ikke etter min kunnskap», fastslo May oppriktig. «Men jeg kan forsikre dere om at astronautene har fått mer å prate om på veien til vår røde nabo. Jeg kan ikke gå i detaljer, men vi har prosedyrer for hva astronauter i verdensrommet skal gjøre dersom et slikt scenario skulle inntreffe». «Tror dere i Mars One at våre venner fra Pleiadene, som NAI og ESA liker å omtale dem, først finner oss interessante når vi nå er i ferd med å bli en interplanetarisk rase? Kan det tenkes at de er her for å bistå oss med utviklingen av den menneskeheten?». Men før May rakk å svare på spørsmålene, strakk reporteren hånden opp i været, som for å

vise et vent litt signal. *«Beklager, May, jeg får beskjed på øret om at leder for NAI, Lilly Brown, skal besvare de siste spørsmålene. Da takker jeg for din tid, Dr. Winters, og vi setter direkte over til reporter Paul Allen, ved NAI's hovedkontor i Roma».* May Winters nikket høflig til reporter Wagner. Hun så litt skuffet ut over å ikke ha fått besvart disse viktige spørsmålene. I medie-kulissene hadde Maxim for lengst tatt full kontroll over hvem som skulle få svare på de mest sentrale spørsmålene om aliens fra Pleiadene. Siden han hadde nakketak på de fleste store mediekonsernene rundt om i verden, var det nå en lett sak for Maxim å styre medier og nyhetene dit han selv ville, og med det innholdet han selv ville skulle komme frem. Men dette var bare begynnelsen. Snart ville Maxim ha klart å få fullstendig kontroll på alle de største mediekonsern i hele verden. Og da ville veien være lett for ham når han om kort tid skulle trå frem som verdens falske frelser, eller Antikrist. Både Danny og Chuck gispet av spenning over å se moren på TV. De måtte visst bli vant til å se henne i verdenspressen fremover. *«Takk for at du er med meg på linjen, Rick»*, fortsatte reporter Paul Allen. *«Dette er reporter Paul Allen fra NAI's hovedkontor i Roma. Vi er tilbake med Dr. Lilly Brown. Og Dr. Brown, du skulle få æren av å svare på spørsmålene min kollega Rick Wagner stilte Dr. Winters i Mars One: 1) Finner våre venner fra Pleiadene oss interessante når vi nå er i ferd med å bli en interplanetarisk rase? og 2) Kan det tenkes at de er her for å bistå oss med utviklingen av den menneskelige rase?».* *«Jeg takker for tilliten, Paul»*, svarte Lilly og smilte mot reporteren.

Hun visste at dette var Maxims fortjeneste, og takket ham telepatisk med det samme. Hun visste at Maxim ikke likte å dele æren for noe som helst med andre. «*Bare hyggelig, vennen*», hørte hun Maxim svare med det samme. «*Jeg ønsker først å gjenta hva som har blitt sagt tidligere, før jeg svarer på de to gode spørsmålene*», fortsatte Lilly. «*En slik avansert rase, som våre venner fra Pleiadene er nødt til å være rent vitenskapelig sett, vil ikke ha noen interesse i å skade en slik underutviklet art som mennesket er. Vi er 100 % sikre på at de kun vil utveksle informasjon med oss. Så over til spørsmål 1): Vi tror ikke at sivilisasjonen fra Pleiadene har overvåket oss. Da ville de trolig ha tatt kontakt for lenge siden. Vi er neppe veldig interessante for dem, tross det faktum at vi snart er en interplanetarisk art*». Lilly stoppet litt for å gi initiativet over til reporteren. Hun så meget pen ut der hun stod foran kamera. «*Det er betryggende forsikringer å få fra dem som er best kvalifisert til å svare*», utbrøt reporteren fornøyd. Han hadde fått klare instruksjoner over hode-settet sitt hva han skulle svare Lilly med. Instruksene kom direkte fra Maxim, som hadde gitt streng beskjed til alle større media hvordan de skulle forholde seg til denne nyhetssaken. Dette innbefattet også «*ferdige formulerte svar*». «*Og spørsmål nummer to, hva er ditt svar her, Dr. Brown?*», fortsatte reporter Paul Allen. «*Svaret er litt det samme som det vi allerede har snakket om, Paul*», svarte Lilly med autoritet i stemmen. «*Vi tror at utveksling av informasjon vil være det som kommer til å utgjøre hovedparten av vår kontakt med sivilisasjonen fra Pleiadene. Som en omsorgsfull storebror*

vil veilede et yngre søsken på kanskje 2 år, vil vi kunne få hjelp av våre nye venner til å lære av deres veiledning og til å få råd for hvordan vi bør lede menneskeheten som helhet fremover. Og det er her vi nærmer oss den diplomatiske arenaen som må utspilles før vi kan gi dere mer informasjon om hva vi kommer til å svare på det Pleiadiske budskapet».

«Vil du delta i det diplomatiske arbeidet som skal bestemme menneskehetens svar på budskapet, Dr. Brown?», spurte reporteren interessert. *«I høyeste grad»*, svarte Lilly stolt. *«Jeg skal faktisk lede den internasjonale komiteen som skal avgjøre hvordan menneskeheten skal svare på budskapet vi akkurat har mottatt».* *«OK, time-out»*, ropte Chuck, og skrudde skjermen av. *«Jeg må ha en tenkepause her».*

«Åååh, nå får vi jo ikke se slutten av intervjuet», tenkte Danny oppgitt med seg selv. Men han hadde ingen problemer med å skjønne Chucks reaksjon, heller. Moren deres, som hadde forlatt familien i sinne for en tid tilbake, skulle plutselig være verdens-stjerne i arbeidet med å kontakte en fremmed sivilisasjon. Som forresten ikke var aliens, men demoner, eller nefilims. Hvordan kunne hun prioritere dem foran familien sin? Danny var sjokkert over hva som skjedde akkurat nå. Det var tydeligvis Chuck også. *«Det er greit nok at mor leder verdenshistoriens viktigste arbeid»*, utbrøt Chuck fortvilet. *«Men hvis hun tror at demoner, som du kaller dem, er viktigere enn oss, kan hun dra til (sensurert)».* *«Stopp litt der, tiger»*, avbrøt Danny myndig. *«Tenk om mor er på vei dit du ville ha henne, og hun ikke visste om det engang?»*. Chuck sank maktesløs ned i sofaen han satt i. Han visste at

han ikke hadde noen som helst innvirkning på moren. Iallfall ikke på det åndelige planet. Han trodde jo ikke på at det fantes noen Gud. Eller rettere; Han hadde ikke trodd på en Gud. Alt det hadde forandret seg nå. Chuck trodde at Gud måtte finnes. Men han hadde ikke tatt imot Jesus som herre og frelser. Ikke ennå, iallfall. Han var fortsatt redd for å miste kontrollen på livet sitt, som han helt og fullt var sikker på å miste dersom han tok imot Jesus. Men det er ikke det som skjer når en tar imot Jesus som frelser. Når en gir sitt liv over til Han som skapte deg, og som faktisk har universets beste plan for deg, blir det livet du lever det aller beste for deg som tar imot. *«Du og far må gjøre noe. Hva som helst»*, bad Chuck inntrengende. Danny visste ikke hva han skulle svare. Han bad en stille bønn: *«Far, jeg ber i Jesu navn om visdom til hva jeg skal svare Chuck»*. Danny kikket bort på Chuck, som støttet hodet tungt med begge armene som var plantet på hvert sitt kne. Han stirret ut i luften, med øyne som flakket vilt frem og tilbake i rommet. Dette var en stebror han ikke kjente igjen. *«Jeg har ikke et godt nok svar til deg»*, begynte Danny forsiktig. *«Vi må alle ha ansvar for vårt eget forhold til Gud, og det kan bare baseres på det Jesus har gjort for oss. Vi kan forsøke å få tak i mor, sammen, hvis du vil?»*. Chuck nikket. Det var visst det eneste de kunne gjøre akkurat nå. *«Du ber vel for mor fortsatt?»*, spurte Chuck spakt. *«Det gjør jeg»*, svarte Danny. *«Kom, la oss få oss litt kveldsmat. Jeg sulter»*. Men ingen av dem orket å lage til noe kveldsmat. De bestilte pizza, og 20 minutter etter kom den levert med drone ved garasjen på baksiden av hoved-huset. De hadde oppgitt

GPS-koordinater her, fordi de var redde for å vekke faren. Dessuten var det ikke helt etter reglene å bestille mat så sent på kvelden. Men de brydde seg ikke det minste om det nå. Alt de orket var å spise i full fart, for så å gå rett til sengs.

Kapittel 18

Ledelsen i A.R.M møtes

På en hemmelig adresse, i den sørøstligste delen av Europa, samlet det seg representanter fra A.R.M fra alle verdens kontinenter. De møtte opp i et større, vanlig hjem, med en hemmelig fjellhall på baksiden av huset. Alle oppførte seg helt som normalt, for ikke å vekke interesse. Den ene etter den andre kom gående mot inngangsdøren, oppgav hensikt, ID, hemmelig passord, kallenavn, 3 ulike sikkerhetspassord, og til slutt bekjennelsen av at Jesus er Messias, Guds Sønn og verdens frelser. Med disse trinnene for sikkerhet, pluss det faktum av at alle kjente godt til hverandre, regnet A.R.M seg trygge for at ingen uvedkommende skulle komme inn. Da klokken var passert nøyaktig klokken 20.00, var fast prosedyre at møtet skulle begynne. Ingen som kom for sent ville sleppes inn. Det hadde heller tidligere aldri vært et problem. Sam, som var øverste leder for A.R.M internasjonalt, åpnet møtet: *«Jeg, nestleder og stedfortredende nestleder ønsker dere velkommen. Det er en glede å være sammen med dere igjen, kjære brødre i Ånden»*. Alle på møtet hilste vinket fornøyd tilbake til Sam. *«Dere vet alle hvorfor vi er her»*, fortsatte Sam, mens han forsøkte å undertrykke hvor ivrig han var til å fortsette møtet. *«La oss begynne møtet med en bønn: Kjære Far, vi kommer til deg kun basert på det Jesus har gjort for oss, og ingenting*

annet. Takk for din trofasthet og kjærlighet. La våre ord og handlinger i kveld være til Ditt behag og velvilje. Vi trenger alle visdom til å leve, og til å arbeide, i den siste tiden før vi som Jesu brud hentes hjem til himmelen. Takk for at vi kan samles i kveld, i Din Sønn, Jesu Kristi Navn. Amen.». Alle A.R.M-medlemmer satte seg rundt det store bordet som var satt frem i rommet. De stirret spent på Sam. Hva hadde han tenkt å si dem, og hva ville skje videre? Sam begynte med å lese gjennom A.R.M's vedtekter for et scenario som nettopp hadde inntruffet: «*Aksjonsplan dersom budskap fra «aliens» skulle komme før bortrykkelsen*». Dette gjorde han for at alle skulle få oppfrisket innholdet i egen aksjonsplan. Deretter gikk han raskt over til å be alle regions-ledere gi sin rapport fra det aktuelle kontinentet de representerte. Rapporten skulle inneholde flere sentrale punkter:

- 1) Alle oppmøtte A.R.M-agenter rapporterer til ledelsen hvordan de har opplevd situasjonen hvor det tilsynelatende har kommet melding fra aliens.
  - 2) Hvordan har de aktuelle menighetene som oppmøtte A.R.M-agentene er medlemmer i reagert på budskap fra aliens?
  - 3) Eventuelle problemer med oppfølging i undervisningsopplegget?
- Punkt 1-3, samt flere andre tema, skulle rapporteres til Sam, hans nestleder og stedfortredende nestleder. Disse tre utgjorde ledergruppen i A.R.M internasjonalt.

Siden budskapet fra Pleiadene hadde kommet dagen før, var det ikke mulig å komme med så mange tilbakemeldinger, annet enn på punkt 1) (Hvordan den enkelte oppmøtte hadde opplevd situasjonen). Sam bad nestleder om å gi mikrofonen til hver av de oppmøtte fra de aktuelle kontinentene de representerte. Stedfortredende nestleder noterte raskt hovedpunktene fra den enkeltes vitnemål.

Da alle hadde fått sagt det de hadde på hjertet, var det bare Sam tilbake som ikke hadde fått fortalt sin historie. Folkene i salen ventet spent på hva han kom til å si. Alle fremmøtte visste nemlig at Sams tidligere kone, Lilly, var stjerne i nyhetsbildet når det gjaldt aliens-nyheten. Dessuten visste de også at hun var leder i NAI, og skulle representere menneskeheten og dets svar tilbake til våre nye venner i Pleiadene. Men ingen hadde spurt Sam om noe. De ventet høflig på hans egen versjon av hva som hadde skjedd. Sam pustet tungt ut. Han grudde seg veldig til å fortelle det han nå måtte fortelle sine brødre i Ånden. «*Vel, kjære venner*», begynte Sam litt forsiktig. «*Jeg er redd denne saken har vært svært smertefull for min del. Det må jeg bare innrømme. Og for mine to sønner Danny og Chuck*». Sam kikket på ansiktene rundt om seg. Det var ikke en lyd i rommet. Han møtte kjærlige og forståelsesfulle øyne fra alle kanter. «*Som dere vet, forlot Lilly meg i fjor. Hun har siden 2013 slitt med skader på sjelen etter terrorangrepet som drepte mange mennesker. Selv overlevde hun som ved et mirakel. Men hun har for hver dag siden da fjernet seg fra Gud. I flere år holdt hun på med spiritisme og okkulte handlinger. Siste gang hun var hjemme, opplevde*

jeg at hun var demonbesatt...». Sam måtte ta en pause. Tårene rant nedover kinnene. «*Takk for at du er med meg, Herre*», bad han stille. Så kremtet han forsiktig, og fortsatte: «*Lilly fortalte meg kvelden hun dro at hun visste om noe stort som var i ferd med å skje. Hun sa: «Snart vil dere få vite hvem som faktisk har skapt oss, og de er på vei tilbake for å redde oss fra all meningsløs religion i verden i dag». På et eller annet vis visste Lilly at budskapet fra Pleiadene ville komme. Om det var bevisst eller ubevisst fra hennes side, vet jeg ikke. Og så er det hennes to nye bestevenner, Maxim Hassan og Peter Vinci. Ånden har advart meg mot disse personene. Personlig tror jeg at de kan meget vel være Antikrist og den falske profet. Jeg mangler fortsatt noe fellende bevis, men har betydelig informasjon på Maxim Hassan*». En av de fremmøtte rakk hånden sakte opp i været. Det var en journalist fra Frankrike. «*Vær så god, broder*», sa Sam vennlig og kikket bort hvor journalisten satt. «*Jeg støtter deg 100 % i dine antagelser*», begynte journalisten rolig. «*I flere år nå har jeg hatt både herr Hassan og herr Vinci i mitt søkelys. Vinci har det vært vanskelig å grave opp mye informasjon rundt, men på mister Hassan er det meget interessante ting å fortelle*». Alle i salen stirret med spent blick på journalisten, som fortsatte: «*Jeg har funnet ut følgende om mister Hassan, etter flere år med graving:*

- *Han hadde jødisk mor og far.*
- *Gyldig fødselsattest fra Betlehem.*
- *Flyttet til Egypt rett etter fødselen.*
- *Flyttet til Irak i femårs-alderen.*

- Endte opp som flyktning i eget land i Al-Shirqat, Irak, tidligere kjent som Assur, den første hovedstad i del gamle riket Assyria.

- Legejournal på at han mirakuløst hadde overlevet å bli spiddet i brystkassen av en jernstang som 8-åring.

- Foreldrene ble drept da han var 9 år, og solgt som slave til IS for 30 sølvmynter»⁸.

Alle bortsett fra Sam og journalisten gispet i forskrekkelse. Det var ingen behov for å utdype noe mer ut fra Guds Ord, siden de visste hva journalisten i praksis hadde sagt. All denne informasjonen tilsa at dette var bakgrunnshistorien Antikrist ville påstå var fakta fra sin egen fortid. Det Sam hadde sagt, hadde akkurat blitt bekreftet. «*Takk, broder*», begynte Sam. «*Jeg hadde flere av disse punktene på min liste også, bortsett fra de to siste*». Nå skjøt det plutselig flere armer i været. Sam kikket bort på de to andre i styret, som nikket tilbake til Sam. Det var helt nødvendig å svare på spørsmålene som nå ville komme. Sam bad om en kort pause. Da kunne alle rekke en tur på toalettet, pluss å få seg litt kaffe og kake. Alle som rakk hånden opp i været, fikk notert ned spørsmålet sitt, som ble levert til nestlederen. Alle skulle få svar i tur og orden. Praten gikk livlig i den korte pausen på 15 minutter.

Etter pausen satt alle de fremmøtte som spente barn foran et juletre med en stor haug med pakker under grenene. Nestlederen leste opp første spørsmål: «*Hvis Hassan og Vinci er Antikrist og den falske profet, har vi ikke mye tid igjen til å fullføre vårt arbeid. Hva skal vi prioritere først?*». Sam skulle svare på spørsmålene som kom. «*Først ønsker jeg å*

presisere våre vedtekter med hensyn til budskap fra aliens. Der står det at vi skal prioritere opplæring av nye agenter ut fra våre retningslinjer her. Det samme gjelder også med hensyn til mulig identifisering av Antikrist og den falske profet. Vår første prioritet er nå å anskaffe så mange bøker i skriftlig form av Bibelen og annen kristen litteratur som mulig. Disse må leveres og oppbevares i våre menighetslokaler umiddelbart. Med internettsensur som garantert vil komme etter bortrykkelsen, vil skriftlig materiale være det eneste som vil være tilgjengelig for de som skal frelses i trengselsperioden». Så ble neste spørsmål lest opp: «Vil demonene/nefilimene, som disse aliens fra Pleiadene faktisk er, vise seg før eller etter at bruden er rykket opp til Jesus i himmelen?». Sam fortsatte med en alvorlig mine. «Jeg tror at Guds Ord gir oss svaret i 2 Tess 2:6-7: «⁶ Og nå vet dere hva det er, det som holder igjen, slik at han først skal åpenbares når tiden for dette er inne. ⁷ For lovløshetens hemmelighet er alt virksom, bare at den som nå holder igjen, må bli tatt bort.» (NB88). Så derfor tror jeg ikke vi vil få se noe til ondskapens åndehær før vi er hjemme i himmelen, og kan se det fra balkongen der oppe. Det vil kanskje ta et par måneder å dekode budskapet fra Pleiadene. Hvis ikke Lilly og NAI allerede har full kontroll og styrer showet sammen med Hassan, Vinci og andre vi ikke vet hvem er ennå. Men tiden er nok ganske kort til Jesus henter oss hjem. Så vi må sette all vår energi og innsats i å gjøre det vi er kalt til å gjøre i A.R.M: Å misjonere for alle som vil høre vårt budskap her og nå. Pluss å tilrettelegge for de mennesker som blir tilbake etter

bortrykkelsen med Bibler og materiell slik vi akkurat nå har snakket om». Alle i rommet begynte å klappe. Ikke for Sam, men for Gud. Noen begynte å prise Herren for hans godhet og visdom. Andre begynte å synge lovsanger. En vidunderlig atmosfære fylte rommet. Slik varte det i omtrent 30 minutter. Så kom det frem en eldre mann med et budskap i tungen. Stedfortredende nestleder fikk tolkningen: «Vær ikke redde, mine barn, for tiden som kommer. Jeg er midt iblant dere, akkurat nå. Vær frimodig i deres arbeid. Se, jeg kommer både snart og brått. Ordne opp i deres jordiske anliggender. Dette skal være til vitnesbyrd for deres etterlatte, slik at de kan se at dere var klar for det som skulle komme». Mange falt ned på kne, og tilbrakte en stund i stille bønn og takk. Da det var gått omtrent tre kvarter, kremtet Sam forsiktig igjen. Tiden hadde løpt fra dem. «Vi rekker ikke å ta flere spørsmål i kveld», konstaterte Sam. «Flere har meget lang reisevei hjem. Styret har besluttet at vi trenger å møtes hyppigere fremover. Vi foreslår at vi treffes hjemme hos meg allerede om 2 uker, til vanlig klokkeslett. Er det noen innvendinger på dette forslaget?». Ingen hadde noe å utsette på forslaget, og det ble enstemmig vedtatt. Medlemmene i A.R.M gikk rolig ut, en etter en, og vendte nesen hjemover. Sam og de to andre i styret ble sittende en liten stund etter at de andre hadde reist. Nestlederen brøt stillheten, etter at de hadde sittet stille en stund. «Takk Gud for at Han har gitt deg styrke til å stå i stormen som har rast rundt deg og dine», begynte han. «Det må være en spesiell situasjon at du og din tidligere kone er midt i sentrum av begivenhetene, bare på hver sin

ende av «skalaen», om en kan si det på den måten». Sam tenkte litt før han svarte. Det var godt oppsummert av nestlederen. Det var en spesiell situasjon, både på godt og vondt; Godt i den forstand at han og Danny var på vei til himmelen. Vondt i den forstand at Chuck ikke var frelst, og at Lilly trolig for alltid hadde vendt seg fra Gud. «*Det har vært noen tunge stunder*», begynte Sam. «*Men det er så mye å glede seg over også. Min ektefødte sønn Danny er frelst. Og så skal vi snart hentes hjem av vår Herre og Frelser. Tenk å få oppleve dette. Men min stesønn Chuck har ennå ikke tatt imot Jesus, og det er vondt for meg. Likevel vet jeg at Herren drar på ham, og jeg tror at han skal bli frelst. Jeg håper bare på at det skjer før borttrykkelsen*». Stedfortredende nestleder kikket bort på Sam. «*Hvordan er det for deg å ha Chuck med i din egne A.R.M-gruppe? Det kan ikke være lett for ham siden han ikke er en troende å måtte gjennomgå opplæringen*». Sam smilte. «*Nei, det har ikke vært lett for min kjære Chuck. Men han står tappert på, og har vært til hjelp i gruppen vår på tre. Men han slites veldig mellom vitenskapen og Gud. Jeg tror han vil lande på rett side*». Nestlederen begynte så å fortelle at han for flere år siden hadde ordnet med sitt testamente, slik at det ikke skulle bli noen forviklinger etter at han og sine var borte. Det samme kunne Sam og stedfortredende nestleder også fortelle. Sam avsluttet med at det var utrolig viktig å være edruelige og himmelvendt i tiden som nå lå fremfor dem. «*Det er så mye spennende fremover*», utbrøt Sam. «*Verden har fått et budskap fra «ondskapens andehær i himmelrommet» (Ef 6:12), og om får uker lander mennesket*

på Mars. Jeg må disiplinere meg, så ikke min indre forsker tar helt av med alt som skjer». De to andre smilte; Følelsen var gjensidig. «Vi må alle velge å sette Gud og Hans Ord først, uansett hvor mye spennende som måtte skje», svarte nestlederen. «Jeg kommer til å savne dere i tiden før neste møte», sa Sam. «Vi får huske på hverandre i bønn. Det vi holder på med er ikke akkurat populært hos fienden vår. Takk Gud for at Han beskytter og utruster oss». «Amen til det», svarte de to andre. Så gav de hverandre en god klem, og gikk hvert til sitt. Oppmuntret av Guds Ord og av hverandres selskap kunne de dra hjem med nytt mot.

Kapittel 19

Onde planer settes i verk

Maxim og Peter arbeidet døgnet rundt for å rekke tidsplanen sin. Siden de ikke var mennesker som kunne bli trøtte og fysisk utslitt, var det mye ugagn de kunne utrette på kort tid. Dessuten ble det mye tid til overs ved at Lilly og Asael effektivt tok seg av alt som hadde med det store bedraget å gjøre; Å få verdens befolkning til å tro at det ikke var Gud som hadde skapt universet, men aliens. De to hadde hendene fulle med å tilrettelegge for at menneskehetens skapere skulle vise seg på jorden, med Asael som budbringer for Festningenes Gud²⁵. Maxim og Peter fikk stadig større tillit og høyere verv innad i EU, FN og Vatikanet. Peter hadde allerede vært pave Petrus personlige rådgiver i flere år. Så mye høyere ville han ikke nå før han hadde klart å likvidere paven, for selv å fungere som den falske profet i paverollen. Maxim, derimot, var nå leder for Europarådet, for EU`s utenriks-politiske gruppe, og for FN`s humanitære- og diplomatiske organer. Han hadde meget hyppige besøk til ulike land i midt-Østen for å forhindre de arabiske nasjoner i å gå til angrep på Israel. Dessuten var Maxim ofte på besøk i Knesset⁴⁹, hvor han bedyret sin «*plikt til å beskytte Israel som nasjon*». Dette gjorde at han ble meget upopulær i den arabiske verdenen. Dette irriterte Maxim. Det var en hårfin linje mellom å være venn med

jødene, og samtidig klare å holde Israels fiender i sjakk. Hvis han skulle klare å bli akseptert som Messias hos jødene, ville han måtte ha en massiv tillit og støtte i det jødiske folk over tid. Men samtidig måtte han heller ikke miste tilliten hos Israels fiender. Maxim reiste derfor i skjul til de største grupperingene av Israels fiender med løfte om at det var dem han faktisk elsket og støttet. Splitt og hersk-taktikken var meget anvendelig for å få tillit hos begge sider i konflikten. Likevel måtte spenningen og konfliktnivået holdes i live for at Maxim skulle fremstå som en superb fredsmekler over tid, og der var Lucifer en mester i sitt arbeid. «*Den menneskelige natur lærer meg stadig noen triks om fiendskap og ondskap som jeg kan bruke*», måtte Maxim innrømme når alt tårnet seg opp av konflikter og elendighet. Opp gjennom tidene siden syndefallet hadde Maxim lært seg det meste av det som var å lære om menneskets natur. Men det var stadig nye «*avgrunner i det menneskelige sinn*» å utforske, det var hans *personlige* erfaring. Dessuten hadde Maxim ikke gitt opp håpet om å sitte som Antikrist i tempelet, selv om Lucifer hadde avslørt at han hadde til hensikt å forsøke å ødelegge denne delen av Guds profetiske Ord. Faktisk visste Maxim at Guds Ord kom til å gå i oppfyllelse. Om ikke for annet enn, så iallfall for sitt brennende begjær om å bli tilbedt som den falske «Messias» i tempelet i Jerusalem. På den måten ville utallige mennesker bli ført i fortapelsen. Lucifer, ham selv og Peter var kanskje en dødelig effektiv trekløver. Men ingen av dem stolte på hverandre.

Det var svært viktig for den uhellige treenigheten (Lucifer, Antikrist og den falske profet) at det ikke kom en større krig i midt Østen før etter bortrykkelsen. Årsaken var at dette ville øke jødene tillit til Maxim som en sann venn og beskytter av Israel. I perioden mellom bortrykkelsen (denne perioden kalles rapture-gap på engelsk, se bok 2 i serien) og trengselsperioden på 7 år (Daniels syttiende års uke, bok 3 i serien), ville trekløveren derimot egge partene til krig mot hverandre. En slik krig beskrives i Samle 83. Israel skal gå seirende ut av denne krigen, nøyaktig som Guds Ord har profetert. Likevel ville Lucifer forsøke å nuke Jerusalem tilbake til steinalderen rett etter bortrykkelsen. Da ville byen bli ubeboelig, og Guds Ord ville ha slått feil. Maxim hadde svært lite til overs for akkurat dette forsøket på å få Bibelens Ord til å slå feil. Han måtte sitte som hersker i tempelet i Jerusalem. Det var hans store drøm og mål. Men akkurat nå var det viktigere ting å gjøre enn å bekymre seg for akkurat dette. Maxim og Peter hadde investert enorme summer i menneskesmugling, narkotika, bordeller, illegalt våpensalg, og alla andre ondskapsfulle metoder for å tjene mest mulig penger. Det var ikke i egen person de hadde gjort dette, men via stråmenn som de kontrollerte 100 prosent. Pengene skulle blant annet brukes til å kjøpe sentrale personer innen media, rettsinstanser, politi, tollervesen, politikere, prester, pastorer pluss mange andre typer mennesker i viktige stillinger. Det de fleste av disse uhederlige folkene som ble kjøpt ikke visste, var hvem det var som stod bak deres kostbare lojalitet. Bare et lite fåtall visste at de som lot seg kjøpe, ble skygget,

spionert på og at det ble laget utpresningsmateriale på hver enkelt. Til slutt ville de ikke ha noe valg annet enn å blindt følge enhver ordre. Disse ville også være blant de aller første til å motta dyrets merke. På denne måten ville Maxim og Peter sikre seg deres totale lojalitet. Skaren av mennesker med maktposisjon, finanser og viktige kontakter med dyrets merke ville bare øke og øke i omfang. Og når trengselstiden endelig var kommet, ville følgende skje⁵⁰: 1) Den falske profet (Peter Vinci) sørger for at alle må tilbe bildet av dyret/Antikrist (Maxim Hassan) eller dø. 2) Av de som da blir tilbake, må alle velge å ta på seg dyrets merke, eller møte konsekvensene. Hvis de nektet, ville de ikke kunne kjøpe eller selge noe. Med andre ord: De vil dø uansett. For å sikre en effektiv overgang til dette tyranniske systemet, måtte alle i de riktige posisjoner ha dyrets merke på seg før massene skulle tvinges inn i systemet. Peter arbeidet med forberedelsene til bildet av dyret⁵¹. Arbeidet skulle først være klart i tiden for den store trengsel, som var de siste 3,5 år av trengselstiden på 7 år (også kalt Daniels syttiende års uke). Takket være den ekstremt avanserte kunstige intelligensen som de beste kvantedatamaskinene nå hadde, ville Peter forsøke å digitalisere personligheten til Maxim i et tredimensjonalt hologram. Det digitale hologrammet av Maxim ville inneholde hans grusomme personlighet, ideer og hans enorme kunnskap. Men alt skulle maskeres gjennom hans tilsynelatende mildhet og diplomatiske evner. Det var hologrammet av Maxims person som altså skulle tjene som dyrets bilde, beskrevet i Johannes Åpenbaring kapittel 13 (vi vet ikke dette for sikkert. Dette er

en mulig forklaring). Teknologien skulle gis til menneskeheten av Peter når tiden var inne. I følge Åp 13:14 skulle den falske profet (alias det annet dyr⁵²) gi menneskeheten oppgaven med å lage bildet av det første dyret, altså Antikrist. Teknologien for å fullføre denne oppgaven ville forskere trolig ikke klare å få ferdig i tide. Men på grunn av Asaels store teknologiske kunnskap, var alt allerede på plass for å kunne fullføre arbeidet. «*De sløve menneskene må ha hjelp til alt mulig*», tenkte Peter hatefullt med seg selv. Likevel trengte han selv hjelp med å gjøre ferdig det digitale hologrammet av Asael. Han manglet kunnskapen til å få hologrammet til å fungere i praksis. Det Peter hadde gjort så langt, var å programmere hologrammet. «*Kom hit og hjelp til*», snerret Peter telepatisk til Asael. Umiddelbart materialiserte Asael seg rett ved siden av Peter. «*Tekniske problemer, herre?*», flirte Asael. «*Hvor lang tid vil du bruke på å bli ferdig?*», spurte Peter surt. «*En time, kanskje 2 hvis du morer meg med ditt dårlige humør*», svarte Asael frekt tilbake. Peter svarte ikke et ord tilbake. Han var for rasende til å si noe. I stedet kontaktet han Maxim, som var i et møte i EU's utenrikspolitiske avdeling. Maxim avsluttet møtet, og var i løpet av noen minutter på deres hemmelige tilholdssted. Det hadde navnet Avgrunn 13, og lå dypt under pavens sikkerhets-bunker. Som igjen lå under St. Peterskirken i Roma. «*Jeg bringer gode nyheter*», begynte Maxim fornøyd. «*Jeg har fått beskjed på møtet nå nettopp at Knesset vil gi meg israelsk statsborgerskap. De utnevner meg også som Israels ambassadør til EU. Og som om ikke det var nok, ønsker de å ha meg som deltaker i en*

hemmelig, statlig gruppe for gjenoppbyggelsen av tempelet i Jerusalem. Jeg får jo alt på sølvfat her». «Flott, herre», svarte Peter. «Hvor er det tempelet skal bygges, egentlig?». Han så at Maxim dirret av spenning. «Det er ikke bestemt ennå», svarte Maxim raskt. «Som du vet, stod Salomos tempel plassert i Davidsbyen, som ligger i sørlig retning på nedsiden av den gamle bymuren til Jerusalem⁵³. Jødene er fast bestemt på at tempelet skal bygges på dagens antatte tempelplass, selv om Bibelen sier noe helt annet. Tradisjon er en sterk drivkraft». «Hvor vil du at tempelet skal bygges, herre?», spurte Peter forsiktig. Maxim tenkte lenge før han svarte. Det ville bli den tredje verdenskrig dersom tempelet ble bygd på dagens tempelplass akkurat nå. Derfor var det egentlig bare to alternativer som var mulig for Maxim å se for seg: 1) Israel ble så sterke militært sett at ingen kunne hindre dem i å bygge tempelet hvor de enn ville, uansett hvor mye protester som kom. Her håpet Maxim at Israels fiender ville bli svekket under hendelsene som Salme 83 beskriver. Det var derfor det var så viktig for ham at Salme 83 ikke inntraff før etter bortrykkelsen. Da ville planene hans kunne bli forpurret ved at jødene begynte å bygge tempelet uten at han selv kunne ta styringen over situasjonen. 2) Forutsetter egentlig at 1) inntreffer først. Jødene kommer selv frem til at den riktige plasseringen av tempelet er i Davidsbyen. Og dersom Guds Ord gikk i oppfyllelse (noe han håpet på i dette tilfellet) ville han kunne sitte i tempelet under den store trengsel og kreve at han var «Messias». Men det var også et stort men: Hvor ville Den Allmektige tillate at tempelet ble bygget? Maxim

vendte seg til Peter: «Jeg vet ikke hvor jeg vil at tempelet skal bygges ennå. Flere faktorer må tas i betraktning. Det vil bygges hvor det måtte tjene meg best», proklamerte han løgnaktig. «Hva var det du ville snakke med meg om, forresten?», spurte han Peter trivielt. «Asael er snart ferdig med å utvikle teknologien til bildet av deg (dyret/Antikrist)», svarte Peter fornøyd. «Vi må undersøke alle aspekter ved denne teknologien, slik at det er klart når tiden er inne. Asael gir arbeidet ferdiglaget til menneskeheten i sin tid, slik at de tror at de selv har funnet opp hjule», for å si det på den måten. Da vil alle kunne tilbe deg». «Bra arbeid så langt», gliste Maxim fornøyd, og gikk bortover mot Asael. Han bøyde seg for Maxim, og sa: «Nå er jeg ferdig med arbeidet, herre», utbrøt han stolt. I overmenneskelig fart fant han frem den gjennomsliktige styringsenheten, og skrudde på hologrammet. En stille summing kom fra den kompakte kvante-datamaskinen, som ikke var større enn en bærbar PC fra 2010. Og likevel var den mer enn en milliard ganger kraftigere enn en vanlig PC fra den tiden. Den digitale projiseringen av Maxims hologram kom frem over en elegant glass-søyle, som stod plassert midt i rommet. Maxim gledet seg over å se sin flotte figur i ekstremt god oppløsning, med fullt fargebilde. «Si hva som helst til hologrammet», utfordret Asael stolt. «Du ser bra ut», begynte Maxim. «Takk, jeg også», svarte hologrammet. «Programmet vet at det er du som snakker til det, og at programmet er deg», fortsatte Asael. Maxim fortsatte med å stille det ultimate spørsmålet: «Hva er det beste for menneskeheten, og hvorfor?», spurte han med myndighet i

stemmen. Hologrammet kikket direkte inn i øynene på Maxim: «*Det eneste riktige er å tilbe meg som Messias, et sendebud for Festningenes Gud*²⁵. Dette er viljen til denne fremmede guden fra Pleiadene, som er menneskehetens skaper. Alle som ikke vil tilbe bildet av meg, Maxim Hassan, «Messias», skal dø. Dette er den eneste måten å sikre den nye verdensordenen og den nye verdensreligion på. Enhet gjennom styrke, og styrke gjennom min enhet». «Det er meg, ja», utbrøt Maxim stolt. «Dette er ikke alt», fortsatte Asael. «Jeg har forberedt ditt nye, holografiske deg også, før det skjer med deg fysisk». Et nytt hologram av Maxim erstattet umiddelbart det gamle. Sakte snudde hologrammet uten den minste form for flimring. Maxim nikket anerkjennende, mens han tenkte på Sakarja 11:17: «¹⁷*Ve den dårlige hyrden, som forlater fårene! Sverd over hans arm og over hans høyre øye! Hans arm skal visne bort, og hans høyre øye skal utslokkes.*» (Sak 11:17, NB88). Hologrammet viste en Maxim som tydelig hadde fått en større hodeskade. Hans høyre øye var gjenlukkert og blindt, og hans høyre arm var lam, eller visnen. «Jeg skal personlig sørge for attentatet til riktig tid, som gir deg en dødelig hodeskade», forklarte Asael. «Du skal tilsynelatende dø i attentatet, men mirakuløst overleve. Kort tid etter skal du igjen være alive and kicking, som aldri før». «Godt, godt», utbrøt Maxim. Alt så ut til å gå hans vei.

Kapittel 20

Den harde kjernen

Sam kom hjem igjen etter 2 dager borte, akkurat som planlagt. Danny og Chuck likte godt å være litt alene, så de hadde ikke savnet Sam så veldig mye. De hadde brukt tiden på skolearbeid, trening og på å få tak i moren, Lilly. Akkurat denne siste oppgaven viste seg å være vanskeligere enn de først hadde trodd. Begge guttene hadde forsøkt å legge igjen flere beskjeder hos sentralbordet til NAI. Men de fikk fortsatt ikke snakke med henne. Etter å ha prøvd flere ganger, fikk de til slutt en tekstmelding hver: *«Mamma svært opptatt i lang tid fremover. Dette er større enn noen av oss. Håper dere forstår. Mor»*. Chuck hadde blitt ganske fornærmet over denne kalde avvisningen, som han kalte det. Danny, derimot, kjente bare sorg over at moren ikke engang tok seg tid til å snakke med dem ett eneste minutt. De ble likevel enige om å tilgi henne for manglende vilje til å holde kontakt med dem. Dessuten var det mange andre ting som opptok deres oppmerksomhet for tiden. Danny studerte Guds Ord mer enn noen gang før. Chuck, derimot, ransaket alt av aktivitet som foregikk rundt temaet konspirasjon og aliens. Han forsøkte å finne ut hvordan folkemassene reagerte på budskapet som hadde kommet fra Pleiadene. Mange hadde latterliggjort han og nettvennene hans på grunn av deres syn på aliens

og konspirasjonsteorier. Nå hadde pipen fått en annen lyd. Svært mange ønsket å få tilgang på materiale som Chuck, og andre med samme interesse, hadde tilgjengelig på temaer som aliens, myndigheters forsøk på å skjule sannheten, digitale filer om UFO-er, og så videre. Chuck klarte bare så vidt å motstå lysten til å «*gni sannheten inn i de bedrevitende trynene deres*», som han så elegant uttalte seg. Han hadde nemlig mottatt mange negative kommentarer som nerd, dust og konspirasjons-frik på grunn av sine holdninger om disse temaene. Faktisk hadde Chuck og likesinnede nå fått en ny status som troverdige fagpersoner på områdene de tidligere hadde blitt så rakkert ned på. Han kunne ha brukt hele døgnet på å svare på mail og meldinger fra folk som gjerne ville ha hans syn på situasjonen. Men det orket han ikke bruke tid på akkurat nå. Det var viktigere for ham å finne frem relevant informasjon som angikk arbeidet i A.R.M-opplæringen. Og da særlig innen temaet som omhandlet aliens. Chuck hadde også laget et program som overvåket ytringer på internett, artikler, nyheter (og så videre) som omhandlet temaene aliens, endring i syn på menneskets opphav, er aliens våre skapere, vil aliens overta Guds rolle og mange flere andre søkekriterier. Hensikten var å finne ut av hvordan verden som helhet hadde reagert på budskapet fra Pleiadene. Ville menneskehetens holdninger til Gud endre seg? Ville mennesker som trodde på en form for Gud endre livssyn? Ville ikke-religiøse mennesker endre sine livssyn? Hvordan ville kristne, katolikker, muslimer, buddhister, hinduister eller folk fra hvilken som helst annen religion, reagere på

denne nyheten? Alle disse problemstillingene hadde Chuck programmert inn i systemet han hadde laget for å «*overvåke endringer i verdens-opinionen*», som han kalte det. Og svarene lot ikke vente på seg. En stor andel av dem som kalte seg protestantiske kristne, opplevde globalt sett større sjelekvaler etter at budskapet fra Pleiadene hadde blitt mottatt. Var vi ikke alene i universet? Hvorfor står det ikke noe om «aliens» i Bibelen? Hva skjer nå? Den katolske kirke tok nyheten om utenomjordisk liv med stor ro. Tanken om at det skulle finnes liv andre steder i verdensrommet, var ingen fjern tanke i deres teologi⁵⁴. Ifølge en artikkel i ecumenicalnews.com fra 2013⁵⁴, forteller forfatter Tom Horn at en høytstående astronom innad i Vatikanet åpent sier vi snart vil se etter aliens for vår frelse. Daværende pave i 2014, pave Frans, hadde også uttalt at han ville døpe⁵⁵ aliens, hvis de kom til jorden. Den katolske kirke har opp gjennom århundrene hatt som utgangspunkt at alt Gud kan gjøre, vil han gjøre. Det blir derfor en uunngåelig konsekvens at det må finnes aliens⁵⁴. «*Alle må få lov til å ha sin egen mening*», ble Danny og Chuck enige om da de diskuterte den katolske kirkes holdning til temaet. De andre store religionene reagerte ikke så veldig mye på nyheten om aliens fra det ytre rom. Gruppen som virkelig var i endring, var de menneskene som ikke hadde et fast livssyn. Og det var tydeligvis flere enn noen hadde sett for seg. Chuck hadde sett estimater av hvor mange mennesker som nå mente at aliens var våre skapere. Fra et marginalt antall i 2026 til et anslagsvis estimat på over 30% i februar 2027. Aldri før, iallfall i nyere, kjent del av verdenshistorien, hadde en

større endring av den globale opinion endret seg så raskt, så fort og i så stor grad. Og siden det var over 9 milliarder mennesker på jorden i begynnelsen av 2027, utgjorde dette omtrent 3 milliarder mennesker. Chuck og Danny måtte da de så på resultatene sammen. Antagelig ville andelen bare fortsette å øke, trodde kjente byrå for statistikk rundt om i verden. Og da særlig dersom det viste seg at det ville være mulig å komme i snarlig kontakt med vesenene fra Pleiadene. Noen analytikere hadde uttalt at dersom et bekreftet budskap fra Pleiadene ville komme om at *«de var våre skapere, og at de snart ville besøke oss»*, ville trolig mer enn halve verdens befolkning tro på at aliens er våre skapere. Danny og Chuck ble enige om å snakke med faren, selv om han akkurat hadde kommet inn døren etter reisen han hadde vært på. Dette måtte han bare få vite med en gang. De banket på kontordøren hans, mens de trippet utålmodig. *«Et øyeblikk, gutter»*, svarte Sam muntert. Det hørtes ut som om han pratet med noen der inne. *«Det er sikkert et nettmøte eller noe slikt»*, hvisket Chuck til Danny, som nikket tilbake. *«Hva står på?»*, spurte Sam nysgjerrig. Han så at guttene sitret av spenning. *«Vent til du får høre hva vi har å fortelle»*, utbrøt Chuck. *«Kom, la oss sette oss på kjøkkenet»*, brøt Sam inn. *«Jeg er sulten etter turen. Skal dere ha noe?»*. Begge to ristet energisk på hodet. *«Bare fyr løs, dere»*, fortsatte Sam. *«Det ser ut som om dere kommer til å sprekke snart»*. Chuck fortalte hva han hadde funnet ut om endringer i verdens-opinionen når det gjaldt hvor mange som nå trodde på en alien skaper. Sam bråstoppet, og guttene braste inn i ryggen hans. De hadde fulgt tett etter

farene. «Wow», utbrøt Sam. «Dette er verre enn jeg hadde klart å forestille meg». De lo alle tre av kollisjonen, som måtte ha sett veldig tegnefilmaktig ut. «Da tør jeg ikke tenke på hvilken effekt et fysisk besøk av aliens fra Pleiadene vil ha på verdens befolkning», fortsatte Sam. «Dette må du fortsette å overvåke, Chuck». Chuck nikket ivrig. «Hva skjer videre i A.R.M nå?», undret Danny. Sam skulle ønske han kunne ha fortalt at han hadde vært på ledermøte i A.R.M de dagene han hadde vært borte. Men det kunne han ikke, fordi det var ikke var tillatt å røpe noe av sikkerhets-hensyn. «Vi må begynne å tenke litt mer praktisk på ting», begynte Sam. «Hæ?», utbrøt Chuck forvirret. «Er vi ikke allerede i en praktisk praksis, eller noe slikt?». Sam og Danny lo. Chuck kunne virkelig se forvirret ut når han gikk inn for det. «Jeg tenkte på at vi må begynne å kjøpe inn kristen litteratur i skriftlig form. Bibler, bøker om ulike Bibelske tema og liknende ting. Til å ha i hjem, kirker, menighetshus, og liknende. Etter at borttrykkelsen er et faktum, vil trolig alt av religiøs art bli sensurert bort». En snikende følelse av panikk begynte å lamme Chuck. Tenk om det Sam sa kunne være sant? Da måtte han gjennomgå hele suppa av elendighet gjennom 7 lange år som Sam kalte Daniels syttiende årsuke. Og det var ikke noe han likte å tenke på. Febrilsk forsøkte han å tenke på noe annet. «Det er jo ikke liksom sånn at du er milliardær, har huset fullt av kristen litteratur eller kan kjøpe 2 milliarder Bibler til hele Europa», forsøkte han seg i en litt ironisk, munter tone. «He, he, det er ikke alle som er like privilegert som oss», svarte Sam rolig. «Er du enig i at det vil være mulig å

sensurere internett slik jeg nettopp sa?». «Selvsagt er det mulig. Det er ikke bare mulig, det er enkelt», svarte Chuck. «Det eneste logiske du kan gjøre, hvis en frykter sensur, er å forsikre deg mot at det du frykter skal sensureres, foreligger i skriftlig tilstand», konkluderte han med. «Korrekt», svarte Sam. «Og det er dette som er neste trinnet i A.R.M's opplegg». Chuck stod stille en liten stund. En voldsom panikk over at han nå burde ta et endelig valg om å ta imot Jesus som sin frelser eller ikke, overveldet ham fullstendig. Det ble vanskelig å puste, og kreftene sviktet i bena under ham. «Det er blitt for vanskelig for meg å være medlem i A.R.M», stønnet Chuck fortvilet. «Jeg vet at dere ikke tvinger meg til å til noe som helst. Og at dere respekterer mitt syn på Gud. Men jeg klarer ikke å fortsette med arbeidet i A.R.M lenger uten å ta et klart valg på å følge Jesus eller ikke. Gir det jeg sier nå noen mening?». Sam bad raskt til Herren om visdom. Han hadde fryktet at denne dagen ville komme, hvor det ble for tøft å fortsette for Chuck uten å være frelst. «La ham gå», svarte Ånden umiddelbart. «Jeg har kontroll, bare stol på meg». Sam så forståelsesfullt på Chuck. «Jeg støtter deg, Chuck», svarte han alvorlig. «Ta en pause, tenk over hva du kjenner fred for. Så kommer du tilbake når du er klar for det». «Hæ, bare sånn uten videre?», stotret Chuck. «Ikkenø moralpreken, kjeft, du har sviktet oss preken eller noe slikt?», spurte han forundret og lettet. «Dette er jo frivillig, Chuck», svarte Danny. «Og det har ingenting med hvor glad vi er i deg, heller», fortsatte Sam. «Takk for alt arbeidet du har gjort for oss så lenge», sa Danny og Sam nesten i kor. Chuck følte at en blåhval

på stiletthæler hadde fjernet seg fra brystkassen hans. «*Takk for at dere forstår*», mumlet han. «*Jeg har fortsatt lyst til å skanne internett med programmet jeg har laget*», fortsatte han lavt. «*Så kan dere få vite hvordan utviklingen går med hensyn til økning av alien-troende*». «*Flott*», svarte Sam. Det er til stor hjelp for oss. «*Kom igjen*», sa Danny og gav Chuck knoke i håret. «*La oss bestille en god lunsj fra kina-restauranten vi liker så godt. Jeg er visst sulten likevel. Forutsatt at du har råd, Daddy-O?*», spurte Danny uskyldig, og så ertende bort på faren. Sam måtte bare smile. «*Slapp av gutter, jeg spanderer*». Chuck sank ned i nærmeste kjøkkenstol. Han var veldig lettet, men likevel skuffet over at han ikke hadde tatt det riktige valget ennå. «*Næææh, jeg har fortsatt god tid med å ta det valget*», trøstet han seg med. Og etter en gedigen lunsj, følte han seg bedre. Chuck takket for maten, og ruslet opp på rommet sitt. Han trengte en hvil og Chuck-tid etter denne opplevelsen. Sam og Danny ble sittende ved kjøkkenbordet. Danny kikket bort på faren. «*Jeg har fortsatt tro på at Chuck kan komme tilbake i A.R.M.*». «*Jeg er heller ikke bekymret*», svarte Sam. «*Gud har oversikt over alt, og det har ikke vi. Takk og lov for det*», konkluderte han, og smilte. «*Vil A.R.M-gruppen vår fortsette med bare oss to?*», spurte Danny forsiktig. «*Det vil den*», svarte Sam. «*Det er mange årsaker til at gruppen plutselig reduseres med en person. Vi skal egentlig prøve å få inn en erstatter ifølge vedtektene. Men nå har jo Chuck en stående invitasjon, så vi fortsetter som vanlig. Det er mye å gjøre. Og jeg opplever at vi har kortere tid på å fullføre målene våre*

enn det jeg kunne ha drømt om på forhånd». «Nå er det vi to som utgjør den harde kjerne i A.R.M, og jeg gleder meg til å fortsette arbeidet», sa Danny etter en stund med stillhet. «Jeg ber bare om at Chuck må bli med på laget igjen». Sam nikket. «Samme her, Danny. Samme her».

Kapittel 21

Opprør i NAI

Lilly stormet rasende ut av møtet i NAI's ledergruppe. Hun hadde akkurat lidd et sviende nederlag. Forslaget hennes om å endre formålsparagrafen slik at alle religiøse ansatte kunne sies opp med juridisk belegg, var blitt nedstemt. Lilly hadde fremmet forslaget da hun hadde funnet ut at NAI hadde fire evangelisk troende kristne og 2 som bekjente seg til den katolske tro blant de ansatte. Styret hadde reagert på Lillys forslag til lovendring med vantro. *«Vi må sørge for at religiøs fanatisme ikke skal få noen mulighet til å ødelegge verdenshistoriens viktigste hendelse; Kontakt med utenomjordisk liv fra Pleiadene»*, hadde hun argumentert. Nestlederen i NAI, en kristen mann i 50-årene, hadde svart Lilly slik: *«Vår formålsparagraf tillater at mennesker fra alle typer religioner kan ansettes og arbeide i vår organisasjon, så sant de ikke utgjør noen form for sikkerhetstrussel mot organisasjonen som helhet. Dessuten, tenk om vi faktisk skulle komme i kontakt med våre nye venner fra Pleiadene, som du kaller dem? Skal vi i NAI stå for intoleranse, vi som nettopp nå forsøker å forene menneskeheten for å kunne komme med et svar på budskapet vi akkurat har mottatt?»*. Lilly hadde ikke klart å få frem et eneste ord til svar. Og for å gjøre det hele enda verre, kom en annen av ledergruppen i NAI med enda en bitende

anklage mot Lilly: «Du burde vite bedre enn dette, Lilly. Tenk om våre venner fra Pleiadene kommer med skadelige intensjoner? Eller enda verre; Forsøke å påtvinge oss enda en religion? Du har jo ingen forslag, ennå, for hva vi skal gjøre hvis «våre nye venner» forsøker å tilintetgjøre oss». Lilly forsøkte å beholde roen. «Har dere glemt hva den foreløpige dekodingen av signalet har gitt oss av svar?», spurte hun rolig tilbake, uten å svare på det siste spørsmålet. Ingen svarte henne. «Vi snakker om vesener som allerede lever digitale liv. Som kan velge å gå inn i en biologisk avatar-kropp for å kunne utføre fysiske handlinger. Som trolig har all kunnskap og teknologi de måtte kunne ønske seg. Og alt signalene sier er at de ønsker å utveksle informasjon. Vil dere at jeg skal godkjenne en militær angrepsplan mot disse nye skapningene? Tror dere virkelig at det kan skjules for media eller for det Pleiadiske folk hvis de faktisk skulle komme til jorden? Vi er en sivil organisasjon». Lilly forsøkte å puste rolig. Nestlederen svarte henne først. «Vi har ett signal å gå på, Lilly. Som en forsker av verdenskaliber burde du vite at vi har ikke nok å gå på for å kunne stole på hvem vi har med å gjøre her. Hva skal vi svare EU's utenrikspolitiske avdeling når de spør om hvordan vi skal gå frem hvis vi blir angrepet? Tror du virkelig Maxim Hassan vil godkjenne en slik sløv holdning fra din side?». «Ja, det er jeg sikker på, faktisk. Det er han som styrer dette showet, din taper», tenkte Lilly for seg selv. Hun så på nestlederen og forsøkte å smile: «Vi må tydeligvis ta en avgjørelse på hvordan vi skal gå frem for å komme til enighet. Skal vi leke militære, eller skal vi

oppføre oss som fredfulle forskere? Og dessuten, hvordan har dere tenkt at vi skal kunne forsvare oss hvis aliens fra Pleiadene skulle gå amok? Tror du våre konvensjonelle våpen vil ha noen som helst effekt mot deres teknologi?». «Du unngår det sentrale temaet her», kritiserte nestlederen irritert. «Ingen av oss skal leke militære. Vi er her for å forsøke å planlegge ethvert mulig scenario for hva som faktisk kan komme til å skje. NAI vil miste sin økonomiske støtte dersom din uvørne stil fortsetter. Har du ikke lest kravene som kommer tikkende inn fra alle verdens land? Alle er redde for sin sikkerhet, og vi må ha en utarbeidet plan for hvordan vi skal klare å berolige dem». «Hør, hør», «enig med deg», og flere andre støtteerklæringer til nestlederen hørtes rundt om i møtelokalet. «Så hva foreslår Mr. Vet Alt Sammen hva vi skal gjøre?», sa Lilly innbitt og satte øynene rett i nestlederens øyne. Han hoppet i stolen av frykt. Øynene hennes ble plutselig gule og med smale pupiller, som på en øgle. «Hva skjedde nå?», mumlet han fortørnet, og tørket brillene sine. Så samlet han seg igjen, og sa med kraftig stemme: «Jeg foreslår en mistillitserklæring mot Lilly Brown som leder for NAI, på grunnlag av manglende dømmekraft. Hun hverken vil eller kan utarbeide de nødvendige tiltak for å beskytte jorden mot potensielt voldelige aliens. Hvem støtter mitt forslag?». Samtlige i rommet, bortsett fra Lilly, rakte hånden demonstrativt opp i luften. Noen rakte opp begge hendene i protest mot henne. Lilly ble rasende. Men før hun rakk å svare, kjente hun Maxim snakke til henne på den velkjente måten: «Kom deg ut av rommet, vennen. Dette møtet var bare

kjedelig uansett. Jeg har en overraskelse til styret». Lilly reiste seg brått, og strenet ut av rommet. «*Raska på, raska på*», maste Maxim. «*Ut, ut, ut av bygget vennen*», fortsatte Maxim. Lilly skyndte seg mot andre siden av gaten. Før hun rakk å snu seg, hørte hun en kraftig eksplosjon. Akkurat i det hun hørte eksplosjonen, kjørte en lastebil forbi henne på gaten. Den beskyttet henne mot sjokkbølgen og splintene som kom fykende mot henne i stor fart. Forfjamset stirret hun mot lastebilen som fortsatte å kjøre i lav fart. Et flirende ansikt stakk ut fra førersiden på lastebilen. Det var Peter. «*Bare hyggelig, vennen*», hørte hun Maxim si inni hodet hennes. «*Vi snakkes om litt*». Lilly snudde seg, og kikket bort på det som en gang hadde vært hovedkontoret til NAI. Bygningen hadde kollapset fullstendig. Det tre etasjer høye bygget var nå bare en haug av grus, glass og armeringsjern. Lilly undertrykte et ondt glis: «*Hah, i fjeset på dere, tapere*», tenkte hun. Så løp hun bort for å late som om hun desperat forsøkte å lete etter overlevende. Lilly fant et skarpt glasskår, som hun kuttet seg med i hårfestet, og smurte blodet utover ansiktet, håret og utover overkroppen. Og det var akkurat i tide. Flere TV-stasjoner med direkte-overføring filmet en tilsynelatende desperat Lilly Brown som forsøkte å redde overlevende etter eksplosjonen.

Kapittel 22

3 onde ønsker på en gang

Media over hele verden hadde øynene sine rettet mot det tidligere hovedkontoret til NAI i Roma. Det første kamerateamet hadde filmet en blodig, strigråtende Lilly Brown som motvillig ble båret bort av åstedet av brannmenn, som var de første til å ankomme. Alle lurte nå på om det var en ulykke eller en terrorhandling som akkurat hadde hendt. Maxim lå som vanlig langt foran media. Alt hadde blitt nøye isenesatt. For lenge siden hadde han plassert ut en stor bombe på to tonn laget av ANFO (gjødsel-bombe) i kjelleren av bygget. På denne måten ville fundamentet og resten av bygget kollapse. Så hadde han fått en nyttig skurk, som Maxim kalte personen, til å spille inn en falsk, hatefull videobeskjed. Det uekte budskapet kom tilsynelatende fra ytterliggående, evangeliske ekstremister. Budskapet fra Maxims marionett, var følgende:

- Aliens har ikke noe på jorden å gjøre. De er Satans lakeier.
- Angrepet er et forsøk på å hindre NAI til å kommunisere med Satan.
- NAI er et redskap for selve Djevelen.
- Alle evangeliske kristne burde ta opp våpen mot aliens hvis de kom på besøk til jorden.
- Det er bare evangeliske kristne som er rett-troende.

Også mange andre påstander kom frem i video-budskapet. Videoen fra den falske attentats-mannen ble vist i alle media om og om igjen. Først hadde verden som helhet reagert med sjokk og vantro. Men ganske raskt rettet sinnet seg mot den evangelisk kristne delen av verden.

Utallige hatefulle ytringer haglet mot evangeliske kristne. Maxim hadde fått oppfylt 3 onde ønsker på en gang:

- 1) Fått fjernet det unyttige styret i NAI. Nå skulle bare de med riktig innstilling få delta i styret (de som ville ta dyrets merke).
- 2) Evangeliske kristne fikk skylden for terrorangrepet, og måtte regne med større grad av forfølgelse i tiden som kom.
- 3) Fått et nytt, godt påskudd til å få innført nye lover mot religiøs fanatisme i regi av EU og FN.

Som en bonus av disse tre punktene, fikk Maxim også mer tid til å arbeide i gråsonen andre steder i verden. Han måtte stadig foreta hemmelige besøk til Knesset i Israel og til den arabiske delen av verden for å roe gemyttene. Og forsikre alle partene at de var hans egentlige allierte. Ved falskt diplomati og løgner lurte Maxim alle han kom i kontakt med.

Sam var den første i familien som fikk se nyheten. Han så gjennom hele innslaget før han ropte på guttene. Det kunne være greit å se om det var noe han måtte forberede dem på. «*Kommer dere ned på kjøkkenet, gutter?*», ropte han opp trappen. Ikke en lyd kom tilbake til svar. «*Jeg foreslår at De bruker Intercom, Sir*», foreslo Butler 2. «*Mester Danny*

og Mester Chuck bruker antageligvis hodetelefoner». «God ide. Anrop dem du, Butler 2», bad Sam høflig. «Vær vennlig å komme ned på kjøkkenet umiddelbart», kom det fra alle husets Intercom-høytalere. Danny og Chuck kom dundrende ned trappene, spent på hva som hadde skjedd. «Før jeg viser dere nyhetene», begynte Sam rolig, «så vil jeg først si at moren deres tilsynelatende har overlevd et attentatforsøk på hovedkontoret til NAI i Roma. Hun skal bare være lettere skadet. Og det er ikke mindre enn utrolig. Hun var den eneste overlevende etter angrepet». Så satte han på BBC News-kanalen på vegg-skjermen. Danny og Chuck måtte da de så moren som blodig og gråtende ble båret vekk fra ruinhaugen. Rett etter fulgte det falske budskapet fra terroristen som gjorde krav på å være ansvarlig for ugjerningen. Kort etter fulgte et nytt innslag med en meget alvorlig Maxim Hassan, som fordømte angrepet mot NAI. Han benyttet også anledningen til å anklage all religiøs fanatisme, og at verden nå trengte et strengt lovverk for å forhindre all slik aktivitet for fremtiden. Så skrudde Sam av skjermen. Det ble stille en kort stund. Danny og Chuck stirret vantro på hverandre og på faren. Danny brøt stillheten først: «Har du hørt noe fra mor?», spurte han med dirrende stemme. Før Sam rakk å svare, kom det et pling fra telefonen til Chuck. Det var fra Lilly. «Jeg har bare fått et kutt i pannen, ellers alt OK. Pass deg for religiøse fanatikere, som faren din og Danny. Du ser hva de er i stand til. Klem mor». «Det var fra mor», begynte Chuck forlegent. Det var ubehagelig at det bare var ham som Lilly ville ha kontakt med. «Hun sier at hun er OK, og at hun bare

fikk et kutt i pannen. Det var alt som stod der», løy han. Chuck turte ikke å lese siste del av tekstmeldingen, av frykt for å knuse hjertene til Sam og Danny. «*Det var da enda godt»,* utbrøt Danny. «*Hilser du mor fra meg og Danny?»*», spurte Sam. «*Mhh»,* mumlet Chuck og begynte å gå mot trappene igjen. Han orket ikke å være sammen med noen akkurat nå. Sam skjønnte at dette var tøft for Chuck, og ropte ham ikke tilbake. Istedenfor sa han: «*Gi beskjed hvis du trenger å snakke om det, Chuck»*. Chuck snudde seg ikke, men nikket, og gikk sakte opp trappen. Danny satte seg tungt ned i en lenestol. Sam så at Danny hadde vanskelig for å takle det som akkurat hadde skjedd. «*Lurer du på hvorfor moren din ikke vil ha kontakt med andre enn Chuck?»*», spurte Sam forsiktig. «*Egentlig ikke»,* svarte Danny lavt. «*Hun og Chuck har jo vært like skeptiske til Gud og all religion. Og hvis mor har tatt et valg om å vende seg fra Gud, så er det vel logisk at det blir vanskeligere å forholde seg til deg og meg? Men det er ikke rettferdig av henne å sette Chuck i denne vanskelige posisjonen, heller. Han er jo uskyldig oppi alt sammen»*. «*Bravo»,* tenkte Sam. Danny valgte heller å fokusere på uretten som Chuck led, i stedet for å fokusere på sine egne følelser. «*Jeg er helt enig med deg»,* svarte Sam. «*Vi må støtte Chuck på dette, slik at han ikke skal føle seg uglesett av oss. Vi kan ikke la oss splitte av at moren deres ikke oppfører seg slik hun burde gjøre»*. «*Enig»,* svarte Danny. «*Jeg skal gjøre det når tiden er moden for det»*. I det samme opplevde Sam at Ånden bad ham skru på nyhetene igjen. En reporter skulle akkurat til å intervjuer Lilly.

Lilly stod med et teppe rundt skuldrene, og hadde tydeligvis fått lappet sammen såret i pannen. «*Hvordan kan det ha seg at du er den eneste overlevende etter denne terrorhandlingen, Dr. Brown?*», spurte reporteren interessert. «*Det hadde seg slik at jeg skulle gå for å kjøpe inn kaffe latte i en kort pause under et styremøte*», løy hun. «*Som ved et mirakel, kjørte en stor lastebil foran meg rett før eksplosjonen kom. Jeg var nesten over på den andre siden av gaten, da det smalt*». «*Det høres ut som om høyere makter har grepet inn to ganger i dag for å redde livet ditt, dr. Brown*», utbrøt reporteren. «*Tja, jeg vil ikke si det*», svarte Lilly. Hun spilte rollen som vettskremt offer perfekt. «*Jeg er ingen religiøs person. Det er takket være religion at vi opplever slike terrorhandlinger dag etter dag. Og nå har også den evangeliske religion begynt med terrorhandlinger. Jeg håper bare at Mr. Hassans utsagn i media i dag kan få fart i planene om å forby alt som kan linkes til religiøs fanatisme, både når det gjelder handlinger og holdninger*». Reporteren fikk beskjed på øret om å støtte påstanden til Lilly. Media var allerede under nesten total kontroll av Maxim. Han kunne styre og manipulere nyheter og reportere som han selv ville. «*La oss håpe at Maxim Hassan vil fortsette på dette arbeidet*», konkluderte reporteren. Så gikk han over til neste tema: «*Vil denne terrorhandlingen påvirke arbeidet til NAI i negativ retning?*», spurte reporteren. «*Akkurat nå er våre hjerter og tanker hos de etterlatte*», svarte Lilly med falske tårer i øynene. «*La oss arbeide for enhet og fellesskap over hele kloden. Ikke la religiøse fanatikere ødelegge vår vakre verden*», avsluttet hun

gråtende. Reporteren skjønnte at det var på tide å avslutte intervjuet. «*Da takker jeg en heltemodig Dr. Brown for intervjuet, og setter tilbake til studio*». Sam skrudde av sendingen igjen. Sam og Danny satt stille et par minutter. Det var ikke så mye å si. Det Lilly og Maxim hadde foreslått, ville trolig snart medføre kraftig innskrenkninger i alle religiøse aktiviteter. Danny skjønnte at moren nå var på tynn is, sett i et evighetsperspektiv. «*Jeg trenger visst å ha litt alenetid*», sa Danny og tuslet mot trappen. «*Jeg skal komme hvis jeg trenger å snakke om noe*». «*Helt OK*», svarte Sam. «*Ikke glem å gjøre som David: Styrk deg i Herren. Les gjerne Samle 23*». «*Takk, det skal jeg gjøre*», smilte Danny, og gikk opp på rommet sitt. Sam ble sittende alene igjen på kjøkkenet. Alt som skjedde var så uvirkelig. Tenk at èn og samme familie skulle være i så ulik ende av skalaen når det gjaldt aktiviteter i perioden mot endetiden. For Sam begynte endetiden først for alvor etter bortrykkelsen. Men tydeligvis ville det ikke akkurat bli kjedelig i tiden rett før bortrykkelsen heller. Sam bad en kort bønn før han gikk for å ta en ettermiddagslur: «*Hellige Far, jeg kommer til deg på grunn av Jesu gjerning på korset. Jeg ber om visdom og forstand til å gjøre de rette handlinger i tiden som kommer. Takk for at du er en slik fantastisk, tålmodig og barmhjertig Gud. I Jesu navn. Amen*».

Kapittel 23

Mer tid til venner

Chuck slet fortsatt med dårlig samvittighet for å ha forlatt opplæringen i A.R.M. Sam og Danny hadde vært veldig forståelsesfulle og vennlige mot ham. Ingen sure miner, og ingen kritikk. Faktisk gjorde dette bare at Chuck fikk enda dårligere samvittighet. Men mest av alt forsøkte han å dempe trangen til å gi livet sitt til Jesus. Derfor ble Chuck nå mer sosial enn han noen gang hadde vært. Han ble ofte med på skoleandaktene, rett og slett fordi det var så godt miljø der. Danny satte pris på å ha med Chuck, så det var en vinn-vinn- situasjon. Dessuten var det ikke bare Chuck som var med som 5 hjul på lasset på skoleandaktene. Sandra Yale, en misjonærdatter som hadde falt litt utpå med festing og rus, var også ofte med på møtene. *«Jeg tror ikke på Gud lenger»*, hadde Sandra sagt. *«Men jeg liker verdiene Bibelen står for. Derfor kommer jeg på møtene»*. Hun hadde en kristen storebror, Benjamin på 18, som Chuck hadde pratet med tidligere angående Messias-profetier i Bibelen. Ofte var det bare Chuck, Danny, Benjamin og Sandra på skoleandaktene. Og av disse fire, var det bare to kristne. Chuck hadde fått et godt øye til Sandra. Hun var rebelsk, hadde godt humør og var inkluderende og varm som person. Akkurat de kriterier som Chuck hadde satt som minstekrav til en mulig fremtidig kjæreste.

Danny hadde fortsatt ingen interesse for jenter, det var tydelig for alle som hadde øyne i hodet. Han og Benjamin var veldig interesserte i Bibelske profetier om endetiden, og det var ikke akkurat lite å snakke om for tiden. Så det hendte stadig at Danny inviterte Benjamin og Sandra hjem til seg. «*Og det er jo en fin bonus for min del*», tenkte Chuck fornøyd når Sandra kom med storebroren på besøk. Han fikk tid til å snakke med henne mens Danny og Benjamin var opptatt med sine greier. Sandra hadde også opplevd tøffe ting ved det å vokse opp i en kristen familie. På ungdomsskolen hadde hun blitt så kraftig mobbet for sin tro at hun hadde bestemt seg for å ta en «*pause fra Jesusen*». Akkurat det samme uttrykket hadde Lilly brukt for mange år siden. Benjamin hadde stått fast i stormen; All mobbingen hadde bare ført ham nærmere Gud. Akkurat som Danny var Benjamin rolig, avbalansert og vennlig. Sandra og Chuck var mer følelsesmennesker av natur. Diskusjonen gikk ofte høyt for seg, men i en vennlig tone. Sandra likte å snakke om klimapolitikk, rettferdig fordeling av verdens ressurser, og litt om konspirasjonsteorier. For det fantes det mye av i miljøbevegelsen også. Sam gledet seg over at guttene tok venner med seg hjem. Både Chuck og Danny virket mer tilfreds enn på lenge. Og det hendte ofte at Sam spanderte kveldsmat på alle fire, de kveldene Sandra og Benjamin var på besøk. Chuck var ikke redd for å diskutere Bibelen med andre lengre. Han hjalp ofte Benjamin med hvordan han kunne programmere inn søkemotorer på internett. Akkurat som Sam og Danny, viste Benjamin stor interesse for hvordan opinionen i verden

hadde forandret syn på religion og livssyn etter at budskapet fra Pleiadene hadde kommet.

En kveld alle fire satt samlet ved kjøkkenbordet og spiste kinesisk wok, begynte Sandra å snakke om aliens og relevans til Bibelen. «*Jeg synes det er utrolig at jeg skulle få oppleve kontakt fra en annen sivilisasjon*», begynte hun. «*Far og Benjamin sier det ikke er aliens, men demoner eller nefilimer. Jeg vet ikke helt hva jeg skal tro. Hva mener dere, Chuck og Danny?*». Danny kikket bort på Chuck. «*Vel, det høres ut til at Benjamin, faren deres, vår far og jeg deler samme syn*», begynte han forsiktig. «*Jeg er åpen for at det kan stemme, det som står i Bibelen altså*», fortsatte Sandra. «*Dersom Gud hadde skapt andre sivilisasjoner, ville han nok ha fortalt om det. Ikke at jeg tror på Gud. Men hvorfor holde noe sånt skjult, likevel? Det virker ikke helt logisk for meg*». «*Enig*», sa Chuck. «*Jeg er åpen for at Gud finnes, men tror ikke på ham ennå. Og det står faktisk ikke noe i Bibelen som forklarer at det skulle kunne finnes andre verdener med intelligent liv der ute. Rent logisk er det eneste vi har å holde oss til ondskapens åndehær i Ef 6:12, og at det forklarer alt som har med aliens å gjøre*». «*Det er uansett spennende tider vi går i møte*», sa Benjamin. «*Personlig håper jeg at vi slepper å møte disse aliens fra Pleiadene. Jeg tror jo at de er demoner, eller nefilims, og har derfor ingen interesse av å møte sånne som dem*». «*Du tror også på bortrykkelsen før trengselstiden?*», spurte Chuck nysgjerrig. «*Here we go*», stønnet Sandra, og vred på seg. «*Jeg liker*

ikke å snakke om de greiene der, altså. Jeg blir helt stressa av det. Blir redd og greier for at det skal stemme. Jeg vil ikke bli igjen, dersom det skal bli helvete på jord med han derre Antikristus, eller hva han heter». «Kan ikke dere sette dere i stua, mens jeg og Danny fortsetter å diskutere våre greier?», spurte Benjamin uskyldig og gliste mot lillesøsteren. Sandra sendte en sur geip tilbake, og gryntet: «Kom igjen Chuck. Vi må ikke hindre Bibel-geniene i arbeidet deres». Forlegen fulgte Chuck etter Sandra. Nå trengte han en iskald Cola å roe nervene på. «Butler 2, kan du hente to kalde glass-cola til oss?», spurte Chuck. «Vi sitter i stuen», «Med glede, mester Chuck», svarte Butler 2 høflig. «Med eller uten sugerør?». «Med», ropte Sandra fra stuen. «Med sugerør skal bli, frøken», svarte Butler 2. «Rikinger», mumlet Sandra muntert og forsøkte å skjule det gjennom et falskt host. «Jeg hørte den, frøken», svarte Butler 2, tilsynelatende grovt fornærmet. «Samma det», kom det likegyldig fra Sandra. Chuck måtte smile. «Finnes det mennesker der ute som er mer gretten enn meg?», undret han. «Me likey», tenkte Chuck fornøyd mens han gikk mot stuen.

Kapittel 24

Møtet på hjemmebane

«Så koselig det er å ha litt liv og glede i huset», tenkte Sam mens Danny, Benjamin; Chuck og Sandra pratet i vei i stuen og på kjøkkenet. Denne kvelden var det mye å tenke på for Sam. I morgen skulle ledelsen i A.R.M møtes igjen. Møtestedet var gjestehuset, som lå et stykke bak hovedbygningen på eiendommen. Eller rikmanns-palasset, som han hadde overhørt Sandra si tidligere denne kvelden. Og det *var* virkelig en stor eiendom. Selve tomten var på mer enn 50 mål, med et stort boligkompleks, og et større gjestehus bakerst på eiendommen. Sam var født inn i en rik familie. Men han hadde alltid gitt mye penger til Guds rike, og rikdommen i seg selv hadde aldri vært hans fokus. Og jo mer han gav av fri vilje og av glede, jo mer hadde Gud velsignet ham tilbake.

Sam trasket rundt i stuen, mens han tenkte så det knaket. Siden sist de hadde møttes, hadde det vært lite nytt fra NAI om fremgang i dekoding av budskapet fra Pleiadene. Kanskje det ikke var så rart tross alt? Hovedkontoret til NAI ble jo blåst til himmels av en gal terrorist. Eller var det egentlig sannheten? Sam opplevde at det var noe konstruert over det som hadde skjedd. Det hadde versert rykter om stor uenighet innad i NAI om hvordan de skulle gå frem med tanke på sikkerheten for

verdens befolkning. Tenk om dette var en innsidejobb? Da ville Lillys liv være i fare. Men det var jo besynderlig at det bare var henne som hadde overlevd terrorangrepet. Og siden hun fortsatt var i live, kunne det se ut som om hun ikke kunne være hovedmålet for angrepet, heller. Eller var Lilly delaktig i ugjerningen? Mange slike spørsmål raste gjennom hodet til Sam, mens han sakte trasket rundt i det store rommet som utgjorde stuen. Han hadde bedt Ånden om visdom til å forstå det som hadde hendt, uten å få svar. Og det pleide være et godt nok svar. Det var ikke alt han skulle vite. Ikke på denne siden av evigheten, uansett. Men han hadde likevel en magesfølelse av at terrorangrepet ikke var et ekte angrep, men heller et planlagt angrep. Det var for mange fordeler i favør av Lillys/NAI's og Maxim Hassans agenda til at det hele kunne være et ekte terrorangrep. Slik Sam så det ville Hassan, som en konsekvens av angrepet, trolig få sterkere kort på hånden når det gjaldt det å kunne begrense religiøs fanatisme. Og denne tanken støttet tydeligvis også Lilly. Men dette kunne fort utvikle seg til det å begrense vanlige religiøse aktiviteter som helhet. Som, for eksempel, publisering av religiøst materiale på internett. Kunne dette bety større grad av internettsensur i første omgang? Sam var ikke det minste i tvil om at det snart ville skje. Dessuten ville det trolig komme sterkere grad av misnøye og kanskje direkte forfølgelse mot den evangelisk kristne fraksjonen rundt om i hele verden. Og kanskje kristenheten som helhet?

Sam valgte å la disse tankene ligge inntil videre. Nå måtte han sørge for at alt gikk som planlagt før ledermøtet for den internasjonale ledergruppen til A.R.M neste dag. Det var ikke noe spesielt nytt som skulle tas opp på det kommende møtet. Men Sam gledet seg til å få høre litt mer utfyllende tilbakemeldinger fra de andre i styret når det gjaldt hvordan de opplevde at situasjonen i de kristne deler av verden hadde reagert på nyheten om budskapet fra Pleiadene. Det så ut til at den katolske kirken desidert hadde tatt nyheten best av alle kirkesamfunn. Det var ikke en nyhet som teologien deres ikke allerede hadde forberedt et svar på; Nemlig at det er sannsynlig at Gud også har skapt liv andre steder i universet. Den protestantiske/evangeliske delen av kristenheten hadde derimot opplevd en stor del av uro. Hvorfor? Rett og slett fordi den ikke var forberedt i det hele tatt på at noe slikt som at aliens skulle kunne eksistere. *«Selv om jeg er dypt uenig med den katolske lære på området om aliens, er de i det minste ikke redd for å ha et syn, og så tørre å stå for det de tror på. Det skal de iallfall ha respekt for»*, tenkte Sam for seg selv. I alle år hadde Sam forsøkt å få frem sitt syn på endetidslære og tema som aliens i sine menighetssammenhenger. Men ingen ville høre på ham, og langt mindre snakke om temaet. *«Det er også et valg, og jeg har valgt å respektere dem og elske dem uansett. Det vil jeg fortsette med»*, fortsatte Sam å tenke, idet han stoppet foran vinduet ut mot den store hagen. I hans egen pinsemenighet hadde det iallfall skjedd endringer på denne fronten. Pastoren visste godt hva Sam stod for. Tidligere hadde de to vært dypt uenige om endetidslære, eller

eskatologi som det heter på fagspråket. Sam hadde respektert pastoren, og valgte derfor å ikke forkynne noe om temaet i menigheten sin. Det fikk han ta i andre sammenhenger. Men kort tid etter at nyheten om intelligent liv i det ytre rom hadde kommet, ringte pastoren og spurte om han kunne få litt av tiden hans. Ingenting om det som hadde skjedd mellom dem tidligere ble nevnt. Men pastoren spurte høflig om Sam kunne tenke seg å forkynne om temaet endetid, aliens og hvordan forholde seg til nyheten fra det ytre rom ut fra et Bibelsk perspektiv. «*Du er en kapasitet på området, og det er mange redde mennesker der ute*», hadde pastoren sagt. «*Selv har jeg ikke nok åpenbaring eller kompetanse. Og ikke ser det ut til at jeg rekker å få det personlig, heller*», la han ironisk til. «*Jeg skal med glede hjelpe deg*», hadde Sam svart. «*Men det kan nok hende at du har tid til å lære deg viktige grunnsteiner i disse temaene. Det er du som er pastor i menigheten, og det er du som har den åndelige autoriteten. Dessuten er det din oppgave å forkynne hele Guds Ord. Hva sier du til å komme til meg en dag? Jeg har alt lett tilgjengelig, katalogisert, kortfattet og med godt referanse-materiell. Så kan jeg hjelpe deg underveis når du trenger det? Høres dette bra ut?*». Sam hadde hørt et lettelsens sukk i telefonen. «*Takk, Sam. Det var dette jeg trengte å høre. Og faktisk det jeg ønsket å høre. Da ringer jeg en dag snart. Vi kan ikke utsette dette lenger enn høyst nødvendig. Vi står i fare for at folk dikter opp sin egen teologi, som ikke er basert på Guds Ord, men på antagelser. Da vil det bli enda mer uro i menigheten vår enn det allerede er nå*». Det viste seg at

pastoren hadde hatt hendene så fulle at Sam måtte levere materialet selv på pastorens kontor. Han hadde smilt takknemlig, mens han fortsatte å snakke med en eldre dame på telefon. Hun hadde panikk fordi hun ikke fant noe i Bibelen om aliens, og var redd for at Guds Ord hadde slått feil. *«Der ser du hva jeg har stelt i stand for meg selv ved å utelate de temaene du en gang ba meg forkynne om»*, hvisket han oppgitt til Sam, mens den eldre damen gråt høylytt i den andre enden av telefonen. *«Gå på i Guds fulle kraft og i Guds fulle rustning»*, hadde Sam hvisket tilbake. Så gikk han hjem igjen. Sam ble stående og kikket opp mot himmelen. Hvordan ville det bli å oppleve bortrykkelsen? Eller rettere sagt: Å komme hjem til Herren? Han hadde hørt flere vitnesbyrd om dette på møter tidligere, hvor flere hadde sagt at de hadde hatt syner om bortrykkelsen. De hadde alle fortalt at det var så få andre de kunne se i skyene mens de ble tatt hjem til Jesus. Sam håpte på at dette måtte være fordi det var så god plass i himmelrommet. Dagen gikk og neste dag kom. Tiden gikk fort, og Sam måtte komme seg bort til gjestehuset. Han hadde bestilt et bedre måltid omtrent 15 minutter før vennene hans i A.R.M.'s ledelse kom klokken 20.00. Før han gikk, tok han turen bort til guttenes rom. *«Jeg skal i et viktig møte nå klokken 20.00»*, forklarte han. *«Jeg er har satt mobilen på lydløst, så dere kan sende en tekstmelding hvis det er noe viktig»*. *«OK, paps»*, kom det fra rommet til Chuck. Begge guttene satt og fulgte med på den siste oppdateringen fra mannskapet til Mars One på vei mot planeten Mars. Etter dette, ville det bli opptil 5 ukers radiostillhet for alle andre enn ledere i Mars One⁴⁶.

De to første ukene av radiotausheten skulle gå med til å forberede landingen av mannskapet på den utvalgte landingsplassen. De to eller tre neste ukene, skulle astronautene kun ha fokus på å opprette habitatet, som utgjorde flere ulike seksjoner, som lab, drivhus, luft- og vanngjenvinningsanlegg og så videre. Flere moduler til habitatet hadde allerede ankommet et par år før, det vil si i 2025. Alt arbeidet med å istandsette de viktigste delene av habitatet var estimert til å ta to til tre uker. Håpet var at astronautene og hele verden sammen kunne delta i en offisiell feiring av den første menneskelige sivilisasjon på en annen planet i solsystemet rundt uker 3 etter landingen.

Sam ruslet bort til gjestehuset, mens han bad om visdom til hva han skulle dele på møtet i dag. Han bad også om visdom til å være en god far for begge guttene, på deres egne premisser. Det gjorde vondt langt inn i sjelen at Chuck ikke hadde tatt imot Jesus som Herre og Frelser. Men Ånden hadde jo lovet at Han hadde kontroll, og at Han hadde en god plan for Chuck også. På vei mot inngangsdøren til gjestehuset, ringte sjåføren for maten som var bestilt. Sam slapp ham inn hovedporten, tok imot maten, betalte og lot sjåføren kjøre ut igjen. Butler 3 stod klar til å hjelpe til med serveringen. «*Velkommen, Sir*», sa Butler 3 da Sam åpnet døren. «*De har vært savnet her i gjestehuset*». «*Takk, Butler 3*», svarte Sam høflig. Han hadde aldri vendt seg til med det å snakke til roboter eller droner. «*Temperaturen i rommet er behagelige 25 grader celcius*», fortsatte Butler 3. «*Hva kan jeg bistå*

Dem med, mester Sam?». «Jeg vil at du skal bære inn maten, klargjøre den, finne frem utvalgt drikke, og gjøre klar den alkoholfrie velkomstdrinken. Etterpå kan du stå klar i døren til å ønske folk velkommen. Jeg går snart for å ta imot gjestene personlig», svarte Sam. «Som De ønsker», sa Butler 3, og begynte arbeidet. Sam så seg rundt om i gjestebygget, og gikk mot inngangsporten. Der møtte han Butler 1 i vaktboden. Denne roboten hadde elektrisk teaser, eller pistol, med multiple skudd dersom noen skulle forsøke å trenge seg inn gjennom hovedporten, eller gjerdet som omringet eiendommen. Men den var ikke mulig å bruke uten stemmeaktivert kode fra Sam direkte. «God kveld, Butler 1», begynte Sam. «God kveld, mester Sam», svarte Butler 1. Stemmen hans var militær og bestemt. «Hva kan jeg stå til tjeneste med? Jeg regner med at dette gjelder de ventede personene De har godkjent at jeg skal slippe inn nå klokken 20.00?».

«Det stemmer, Butler 1», svarte Sam. «Dette er vennene mine, og jeg ønsker at du skal gå over til en mer innbydende stemme i kveld. Vær vennlig å endre direktiv til stemme for Butler 2». «Bekreftet, Sir», svarte Butler 1 med identisk stemme til Butler 2. «Stemmen til Butler 3 hadde nok vært litt for metrofil for vakttjeneste», tenkte Sam med et smil om munnen. Klokken nærmet seg 19.59. Alle de innbudte kom gående mot porten fra forskjellige retninger. Sam ønsket alle og enhver velkommen, og forklarte dem hvem og hva Butler 1 var. Noen kunne kanskje bli skremt av en så menneskelig robot. Flere av dem som kom i kveld, hadde aldri

vært på besøk hos Sam før. Da alle var kommet, lukket Butler 1 porten, og satt seg i vaktboden.

Sam og gjestene gikk sammen bort mot gjestehuset. Det var et par hundre meter å gå, så de hadde litt tid til å prate litt sammen før møtet begynte. For å være sikker, forklarte Sam at det ventet enda en robot-tjener i gjestehuset. Han skulle henge opp jakkene deres, servere mat, og ellers stå til hjelp for andre henvendelser. Butler 2 ville også gi dem kryptert og sikker internettilgang for dem som ønsket det. Svært få hadde fortsatt råd til så eksklusive robot-tjenere som Sam hadde hele tre stykker av. Fulle av beundring (men også med litt sunn skepsis) hilste alle gjestene på Butler 3. Så satte alle seg rundt bordet, og Sam ønsket dem velkommen: *«Det er godt å se dere igjen, kjære venner»*, begynte Sam. Alle smilte tilbake. Etter en kort bønn og et par lovsanger, bad nestlederen om ordet. *«Nå er styret veldig spent på hva dere har å fortelle fra deres egne menigheter, og hvordan dere vurderer situasjonen er for kristenheten på verdensbasis. Vi gir ordet til førstemann, som er stedfortredende nestleder. Så fortsetter vi til alle har fortalt sin historie»*. Alle fikk delt sine historier i tur og orden. Som forventet, observerte Sam at situasjonen i de fleste av menighetene som ble nevnt, var ganske lik med hans egen menighet: Mangel på forkynnelse om endetiden var en gjenganger. Særlig var det stor forvirring rundt temaet aliens, og finnes dette belegg for det i Bibelen? Svært få hadde noensinne tenkt over denne problemstillingen i det hele

tatt. Og nå var verden midt oppe i et tilsynelatende ekte aliens-drama, selv om de fortsatt ikke hadde sett noe til dem. Mange i menighetene hadde kommet i stor anfektelse, fordi de trodde at Guds Ord nå hadde slått feil. Ledelsen i de ulike evangeliske menighetene ble ringt ned av desperate og fortvilte mennesker som ikke visste hva de skulle mene om Guds Ord lenger. Og pastorene kunne ikke svare for seg. Dette viste seg å være et problem over hele den evangelisk kristne delen av verden. Likevel var det en anelse bedre stilt i Nord-Amerika. Der hadde forkynnelsen om endetiden hatt noe større aksept blant kristne enn andre steder i verden. Når det gjaldt den katolske kirke, var situasjonen en helt annen. På grunn av en allerede ferdig utviklet teologi om aliens og liv på andre planeter, var katolikker generelt sett mye mindre opprørt enn andre evangeliske/lutherske kirkesamfunn. De andre religionene ble det ikke lagt så mye vekt på av de andre på møtet. Men de tre tilbakemeldingene som kom, meddelte at de andre store verdensreligionene, etter deres vurdering, stort sett var forskånet av den uroen som fantes i den evangeliske, eller lutherske, delen av verden. Ellers var det ikke så mange andre saker som ble tatt opp. Arbeidsoppgavene var allerede forstått, og alle så frem til arbeidet som lå foran dem.

Mot slutten av møtet, fortalte de andre lederne i A.R.M at de nå hadde fått kjøpt inn Bibler og annen kristen litteratur i skriftlig form. Alle bøkene hadde blitt lagret i menighetslokaler og i de aktuelle hjemmene. Sam, for sin del, hadde ordnet alt dette for mange år siden. Og da det

var tid for å avslutte møtet, kom Sam med en oppmuntring til alle sammen: «*Husk at vi må glede oss i Herren. For gleden i Herren er vår styrke*⁵⁶». «*Amen til det, broder*», lød svaret tilbake. Så ble de enige om å treffes om nye tre uker.

På vei ut vinket alle høflig til Butler 3, og ruslet mot utgangsporten. «*Jeg gleder meg på dine vegne, at du har gjort det så bra her i livet*», utbrøt nestlederen i A.R.M til Sam. «*Takk, kjære venn*», svarte Sam takknemlig. «*Gud har vært overmåte god mot oss. Selv om det er tøft at Lilly forlot oss, er det så mye å glede seg over*». «*Ja, vi har mye å glede oss over*», fortsatte nestlederen. «*Alle disse årene som vi har vært nære venner, har det vært både sorger og gleder i begge familiene våre. Jeg opplever stor glede over de nylige styrkede båndene mellom familiene våre. Og du, jeg har et stort problem, ehh...*», så sluttet nestlederen plutselig midt i setningen, og så ned. Han klarte ikke å fortsette fordi han var helt på gråten. «*Du trenger ikke å si noe mer, kjære venn*», fortsatte Sam. «*Ånden har allerede varslet meg om problemet ditt. Alt er tatt hånd om, ned til minste detalj. Her er en konvolutt med instruksjoner, der står alt du trenger å vite. Pluss en gave Ånden ba meg å gi deg med en gang*». Nestlederen takket, gav ham en god klem, og gikk lykkelig og lettet hjem. Sam sa farvel til resten av gjestene, og gikk tilbake til hovedhuset. Han kjente bare fred og glede i sjelen.

Kapittel 25

NAI gjenreises

Lilly, Peter og Maxim var samlet på et hemmelig sted i Roma. «*Du har spilt rollen din perfekt, Lilly*», skrøt Peter. «*Nå har NAI blitt offeret i terrorsaken, og det skal vi utnytte til fulle*». Lilly gliste tilbake. Såret i pannen hennes hadde grodd igjen på bare få timer, og det uten at arret var synlig i det hele tatt. «*Jeg har allerede fått innsatt de ønskelige kandidater i det nye styret til NAI*», forklarte Maxim. «*De har alle mitt merke⁵⁷ på seg. Nå er det du som har full kontroll i NAI. Og dere må umiddelbart få forandret lovverket slik at det ikke tillates religiøse mennesker å arbeide der*». «*Godt, godt, mester*», smilte Lilly. «*Men hvordan skal jeg klare å roen ned alle verdensledere som er bekymret for sikkerheten til det enkelte land? Vi kan jo ikke legge noen offisielle planer som impliserer at vi mistenker at folket fra Pleiadene (Asael og co) har onde hensikter. Det ville jo ødelegge for hele planen om våre nye venner fra verdensrommet*». «*Det er en utfordring, ja*», måtte Maxim innrømme. «*Det er en hårfin linje å balansere på, dette her. Egentlig kan vi ikke hindre de patetiske menneskene i å være redde uansett. De er jo ikke annet enn redde. Selv mange av de virkelige taperne, de som tilber den Allmektige, lever et liv i grunnløs frykt. Jeg foreslår at vi fortsetter med å innprente våre løgner om at de ikke har*

noe å frykte. For det har de faktisk. Men det tar først helt av i de siste 3,5 årene av Daniels syttiende års uke, eller den store trengselen som de kaller den. Hah. Det er tidenes underdrivelse», avsluttet Maxim med høy, skingrende stemme. «Nå må du snarest komme på luften igjen, Lilly», fortsatte Peter. «Du må fremstå som en sterk og klar leder for NAI. Ikke tenk på alt det juridiske stoffet. Vi tiltaler deg som vanlig (gjennom tankene), slik at du er fullt oppdatert på alt du skal si. Bare husk å ta på deg bandasje i pannen. Ingen vil forstå at det store kuttet har grodd igjen på et par timer. Da vil mange kristne lukte lunten, og da vil du får et forklaringsproblem. Husk å fremstå som menneskelig og svak, også». «Jeg forstår», svarte Lilly underdanig.

Det ble en kort pause i rommet. «Jeg antar at du har planene klare til å få fjernet pave Petrus raskt når tiden er inne, Peter?», spurte Maxim utfordrende. «Det har jeg, Herre», svarte Peter raskt. «Ut med pave Petrus, inn med den riktige pave Petrus», snerret han mens han lo en kort, hysterisk latter. «Jeg har gjort alle mine trekk i EU, FN, Vatikanet, i Knesset, i den arabiske verden og ellers alle andre steder», fortsatte Maxim stolt. «Nå kan bruden⁵⁸ bare forsvinne fra jorden. Det blir digg når menigheten forsvinner! Da kan jeg endelig tre frem, når den som holder igjen⁵⁹ har forsvunnet. Vår storhetstid skal snart komme, og vi skal gjøre vårt verste». Et mykt blaff hørtes bak dem. Et velkjent, uutholdelig skarp lys skinte i rommet. Alle tre kastet seg ned på gulvet med ansiktet ned mot teppet. «Mester», ropte de og tilbad Lucifer.

«Mine venner», begynte Lucifer vennlig. «I dag kaller jeg dere både tjenere og venner. Der har vært travle. Godt arbeid, alle tre. Vær ikke redde. Jeg har utallige alternativer i sving for å forhindre at Guds Ord får rett om den kommende tid. Jeg vet at du, Maxim, lengter etter å herske fra tempelet i Jerusalem. Det er sannsynlig at det vil skje, men vi må bruke alle muligheter for å forsøke å endre Guds Ord og forsett. Jeg vil lett få endret bare ett eneste av Guds Ord», løy Lucifer. «Takk for gode ord», takket Maxim stille. De andre to turte ikke engang å røre seg. «Jeg kommer fra et topp hemmelig møte som jeg nettopp har overvåket i Knesset», fortsatte Lucifer. «IDF vurderer å foreta et forebyggende angrep på sine nærmeste fiender. Mange rakettangrep har kommet de siste dagene mot Haifa, og Knesset har fått nok. Dette kan raskt utvikle seg til en storkrig. Det tjener ikke vår hensikt at Salme 83 inntreffer allerede. Da vil jødene kanskje forsøke å bygge tempelet før vi ønsker det, dersom de kommer seirende ut av krigen. Og om dette skulle komme til å skje, vil det hindre dine planer om å sitte som «Messias» i tempelet, Maxim». Maxim satte i et skrik. Og med ett var han borte fra rommet. Han hadde gått inn i den andre dimensjonen, som bare engler har tilgang til. Med ett var han på kontoret i FN, hvor han umiddelbart kontaktet Knesset på telefon. Han måtte forhindre planene om et forebyggende angrep. «Farvel for nå», avsluttet Lucifer, og forsvant i løse luften. Peter og Lilly reiste seg. Det var fortsatt arbeid igjen å gjøre.

Asael materialiserte seg i rommet. «*Vær hilset, herre*», sa han til Peter. «*Vær hilset, Lilly*», sa han kort til Lilly. «*Jeg bringer nytt*», fortsatte Asael monotont. «*Forskerne i NAI, ESA og NASA har kommet langt i dekodningen av signalet. De har fått med seg at våre intensjoner er godsinnede. Og at vi ønsker snarlig svar om noen har mottatt signalene. Men de klarer ikke forstå den mest avanserte delen av budskapet; Blåkopien for bygging av fusjons-reaktorer. Budskapet burde være mulig å skjønne, særlig med de kraftige kvantedatamaskinene de har i sin besittelse*». Asael sukket oppgitt. «*Det er to ting som forskerne sliter med:*

1) Manglende forståelse av hva tyngdekraft faktisk er.

2) Forståelse til å kombinere kunstig tyngdekraft og magnetfelt.

Uten å forstå dette, vil de aldri kunne klare å utvikle fusjons energi i tide. De må ha hjelp til å forstå hva som stirrer dem rett opp i ansiktet», knurret Asael. Så stirret han på Lilly, og overførte tankene sine til henne. Med ett forstod hun hele teknologien bak det falske budskapet fra Pleiadene, designet av Asael personlig. «*For en fantastisk innsikt i teknologi han har*», innså Lilly imponert. «*Så denne enkle løsningen på fusjons energi er det vi hele tiden har oversett*», undret Lilly.

«*Korrekt*», svarte Asael. Det så ut som om han kjedet livet av seg. Lilly visste akkurat hvordan hun skulle presentere nyheten for forskerne. Og hvordan hun skulle gjøre det uten å såre deres følsomme forskersjeler. Hun trengte bare å stille ett enkelt spørsmål til sjefsforskeren i NAI. Så ville han skjønne hele poenget, og hvordan de hadde misforstått det

høyteknologiske innholdet i budskapet fra Pleiadene. Hun trengte ikke å ta æren for dette. Men trolig ville den skarpe forskeren fatte mistanke til at Lilly hadde forstått det først. Ellers hadde hun ikke stilt det uhyre intelligente spørsmålet til å begynne med. Og så ville hun får æren likevel. Uansett; Det ble en vinn/vinn-situasjon for Lilly og NAI. Nå måtte de bare skynde seg, før de skarpe folka i NASA eller ESA kom henne i forkjøpet. «*Det var neste trinn på listen min*», fortsatte Asael, som om han visste hva Lilly tenkte. Og det var jo nettopp det han gjorde. «*Skynd deg. Kontakt sjefsforskeren din umiddelbart*», bad Asael innstendig. Lilly tok opp telefonen og ringte forskeren. «*Du, jeg har et spørsmål til deg*»; begynte hun vennlig. «*Har dere tenkt på følgende ting: ...?*». Asael gliste. Han hørte forskeren hyle av begeistring gjennom telefonrøret. «*Oppdrag utført*», flirte Lilly ondskapsfullt. «*Nå nærmer det seg tiden for å utarbeide et svar på vegne av NAI til dine «venner i himmelrommet. Eller skal vi si; Ondskapens åndehær i himmelrommet⁶⁰?*», sa hun til Asael, mens hun gikk ut av rommet. Det var på tide å møte forsker-teamet. Og til å bli mottatt som en helt.

Kapittel 26

Det falske budskapet dekodes ferdig

Danny og Chuck satt og spiste lunsj på skolen. BBC News stod på i bakgrunnen. En reporter viftet og fektet med armene utenfor døren til det nye hovedkontoret til NAI (nå med hemmelig adresse. Alle ansatte i NAI var nå redde for nye terrorangrep, og hadde krevd betydelig økt sikkerhet rundt sine arbeidsplasser med umiddelbar virkning). Danny fant øyeblikkelig frem BBC News på mobiltelefonen sin, og skrudde opp lyden på maks. *«Vi er nå på en pressekonferanse NAI har invitert til, på hemmelig adresse. Det har akkurat blitt bekreftet via en pressemelding fra leder i NAI, Dr. Lilly Brown, at hele budskapet fra Pleiadene nå er ferdig dekodet».* Reporteren stod og trippet av spenning. *«Om et par strakser, skal vi få høre Dr. Brown gi intervju om hvordan hun har opplevd den siste utviklingen. Og der er hun. Dr. Brown, hva er din kommentar til at hele budskapet fra Pleiadene nå er ferdig dekodet?».* Lilly smilte bredt. *«Jeg kan på vegne av NAI bekrefte at vi har dekodet det hele og fulle budskapet fra våre nye venner i Pleiadene»*, proklamerte hun stolt. *«Den siste delen av budskapet, som inneholdt en gave til menneskeheten, var spesielt vanskelig å forstå».* *«Og nøyaktig hva består denne gaven av?»*, spurte reporteren spent. *«Gaven består av fri, gratis og evig energi»*, svarte Lilly begeistret. *«Vi*

har fått teknologien til å utvikle svært effektiv fusjons energi. Nå vil ikke lenger energi være en kilde til krig og elendighet. Alle i hele verden skal få tilgang til denne nye teknologien umiddelbart». «Wow», nærmest ropte reporteren av ren forundring. «Jeg er veldig spent på hvilke andre ting du har å fortelle oss om resten av det dekodede budskapet», fortsatte reporteren. «Hva er det du vil si var viktigst?». «Det som er viktigst for NAI å få frem, er følgende: Kampen om energi holdt en gang på å ødelegge sivilisasjonen i det Pleiadiske system. Det var for omkring 5 millioner år siden. Nå deler de ut kunnskap om fri energi over hele galaksen, i håp om at det kan redde andre sivilisasjoner fra undergang». Reporteren tenkte seg raskt om. «Det gjør vel at maktbalansen i verden nå står for store omrokkinger, ikke sant?», spurte han undrende. Nok en gang kom Maxim Hassan fra ingensteds inn i rommet. Reporteren ble forundret, og kikket rart på Maxim. «Dette spørsmålet skal min kjære venn Maxim Hassan få svare på. Dette er «langt» over mitt hode å svare på», lo Lilly mildt. Reporteren studerte den høyreiste og vakre figuren til Maxim. «Hassan, hva er din kommentar til spørsmålet jeg nettopp stilte Dr. Brown?». «Først vil jeg takke Dr. Brown for en fremragende innsats», begynte Maxim med den karismatiske stemmen som bare han kunne frembringe. «Det var hun som dekodet den siste, og vanskeligste, delen av budskapet. Det finnes knapt hennes make blant alle forskere i hele verden». Reporteren kikket med beundring bort på Lilly. «Så, når det gjelder det faktum at verden nå har fått nøkkelen til fusjons energi i gave fra våre venner fra

Pleiadene, har jeg følgende å si: Det er nå på tide med en ny verdensorden. La oss som menneskehet stå samlet, og glede oss over at vi snart vil ha gratis energi til alle mennesker på jorden. Vi kan ikke lengre la oss inndele i fraksjonene har og har ikke. Jeg foreslår at vi innleder samtaler på regjeringsnivå mellom alle verdens land, for å opprette et samarbeid om en grensefri verden. Vi har allerede teknologi til å hindre terrorister til å reise mellom landene. Men på grunn av feige politikere og demokratiets kalde nakketak på den sanne frihet vi som mennesker fortjener, har vi ikke benyttet oss av hva den digitale teknologien har å by på. Ja, jeg legger ikke skjul på at de kriminelle vil lide under dette nye regimet som skal, og må komme. Men det er prisen vi nå må betale for at alle mennesker skal føle trygghet».

Mens Maxim talte, ble mennesker over hele verden, som ikke var frelst, forhekset av Maxims ord. En profeti om dette som nå hendte, står beskrevet i 2 Tess 2:9-12: «⁹ Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under. ¹⁰ Det skjer med all urettferdighetens forførelse blant dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. ¹¹ Derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, ¹² for at de skal bli dømt, alle de som ikke har trodd sannheten, men hadde sitt behag i urettferdigheten.» (2Tess 2:9-12, NB88).

Journalisten ble helt fjetret av Maxims ord. En slik autoritet, styrke og visdom hadde han aldri hørt av noe menneske før. «Hvis da denne

mannen virkelig er helt menneskelig», tenkte han med beundring. *«Da må jeg videre til neste oppgave»,* avsluttet Maxim høflig. *«Takk for din verdifulle tid»,* svarte reporteren med ærefrykt i stemmen. *«Da setter vi over til studio»,* avsluttet reporteren. Danny lukket nettleseren på mobilen. Guttene stirret på hverandre og måpte. Hva var det som hadde skjedd med moren deres, egentlig? Hun hadde vært så forsiktig og beskjeden. Nå hadde hun tilsynelatende akkurat løst tidenes kanskje vanskeligste oppgave, og fremsto på TV som om det var å «gå en tur i parken». *«Tenk at mor er et så stort geni»,* utbrøt Chuck. *«Hun har klart å gjøre noe ingen andre i verden har klart. Jeg er så stolt akkurat nå».* *«Jeg er både stolt og forvirret»,* stotret Danny. *«Hvordan klarte hun å dekode dette budskapet når ingen andre klarte det? Jeg visste at hun er en mester innen programmering, men ikke at hun er en mester til å dekode uhyre kompliserte koder på et intergalaktisk nivå».* Folk samlet seg rundet Danny og Chuck. Mange visste at Lilly Brown var moren deres. Forlegent måtte de ta imot ros over hvor fantastisk intelligent moren deres måtte være, og hvor heldige de var som hadde en slik kul mor. De visste ikke hva de skulle svare, så de svarte stort sett *«takk for det»,* eller *«det er vel litt kult, ikke sant?».* Så ringte det inn til ny time, og alle måtte skynde seg for ikke å komme for sent. Ingen ville ha nedsatt oppførselskarakter.

Kapittel 27

Løgnens makt

I dagene etter Maxims tale som oppfordret til en ny verdensorden på TV, samlet det seg en mengde folk på offentlige samlingsplasser over hele verden. Mange hadde laget plakater med «*En ny verdensorden, nå*», «*Leve menneskehetens frelser Maxim Hassan*», og «*Menneskenes håp: Maxim Hassan*». Verden skrek etter en sterk leder som hadde klare svar på hvor veien skulle gå videre. Regjeringer og herskere over hele verden måtte bare stå å se på at Maxim Hassans popularitet økte blant alle samfunnslag over hele jorden, og i alle land. Og hvordan skulle de kunne stille opp med mot et så karismatisk, veltalende, iderikt og fremadstormende geni som ham? Russland, USA, Saudi-Arabia og andre større oljeproduserende land rev seg i håret over at deres energimonopol nå var tatt rett ut av hendene på dem. Fysikken bak høyeffektiv fusjonsenergi hadde blitt verifisert av verdens fremste fysikere på alle kontinent. Forskere var fra seg av begeistring. Minst 8 kjente fusjonsanlegg over hele verden var allerede i drift og klar til å bruke den nye teknologien fra Pleiadene. Til nå klarte anleggene ikke produsere særlig mye mer energi enn det som i praksis ble puttet inn i dem. Og reaktorene kunne bare fungere i minutter av gangen. Nå ville anleggene kunne produsere elektrisitet hele døgnet, i år etter år. Men det

var ikke alt. Budskapet fra Pleiadene inneholdt også plantegninger for mikro-fusjonsanlegg som var uhyre mye billigere å bygge. På denne måten kunne energien produseres der hvor den trengtes, uten at man ble avhengige av gigantiske anlegg som bare kunne plasseres i sentrale strøk. Forskere anslo at de eksisterende fusjons-anleggene kunne produsere nok energi til 1,5 milliarder mennesker. Og om kun et par år, ville opptil 8 milliarder mennesker til sammen ha «evig», grønn og tilnærmet gratis elektrisitet. Men dette forutsatte et samarbeid mellom nasjoner som verden til nå ikke hadde sett maken til. Og Maxim lot ikke muligheten gå fra seg til å manipulere verdens befolkning. Fra talerstolen i FN holdt han et par dager etter en flammende tale om at *«alle verdensledere nå måtte delta i prosjektet om billig, grønn energi, eller møte konsekvensene av sine handlinger»*.

Demonstrasjonene i de enkelte land om at de måtte gå med i prosjektet om gratis fusjonsenergi bare økte og økte i omfang og intensitet. Regjeringer i alle verdens land skalv av frykt for sin egen befolkning. Opprøret ble raskt så altomfattende at de ikke så noen mulighet til å innføre portforbud eller andre begrensninger for sin egen befolkning. Slukøret ringte den ene statslederen etter den andre Maxim for å innlede samtaler om et internasjonalt samarbeid. På bare få dager hadde Maxim fått de aller fleste land med på en internasjonal konferanse i regi av EU og FN. Og lederne for de enkelte landene tryglet Maxim om å holde en forsonende tale for å roe ned gemyttene hos befolkningene sine, slik at

det ikke skulle bryte ut borgenkriger rundt om i verden. «*Med glede*», hadde Maxim svart. «*Og med det mener jeg at det er en glede. Endelig ser jeg starten på min rolle som Antikrist*», tenkte han. Maxim gjorde alt han kunne for å få rollen som var profetert om i Guds Ord. Og det var med en viss grad av frykt for Lucifer at han hele tiden så seg bak skulderen. Det var tydelig at rollen som Antikrist var noe som Maxim gav alt for å oppnå. Maxim visste at hans herre ville gjøre alt i sin makt for å forsøke å endre på bare ett av Guds Ord i Bibelen. Men han håpte fortsatt på at Lucifers planer om å nuke Jerusalem ikke gikk som planlagt Da ville han kunne herske som den falske Messias under den store trengsel på 3,5 år⁶¹.

Talen Maxim holdt for å roe ned verdens innbyggere ble umiddelbart hyllet som verdens beste tale gjennom alle tider. På en elegant og genial måte klarte han å lure inn løfter på vegne av alle verdens ledere til å delta i det massive prosjektet om å bygge det nødvendige antallet fusjonsreaktorer. Løftene var akkurat så overdrevne som de aktuelle landene kunne klare å svelge. Og akkurat så gode at verdens mennesker valgte å oppgi sine protester mot lederne sine. Maxim høstet lovord for talen sin overalt hvor han vendte seg. «*Hva har du i helt oppi ordene dine? Hippie-medisin?*», undret verdens mektigste ledere. Med falsk ydmykhet hadde Maxim svart at han bare var et menneske til tjeneste for menneskehetens beste.

Likevel var det stor misnøye med avtalen blant de største energi- og oljeproduserende landene. De fryktet at inntektene og maktinnflytelsen deres raskt ville stupe. Men de fryktet opprør og borgerkrig enda mer. Maxim måtte bruke alt han hadde av tid og kløkt på å roe verdens mektigste ledere ned. Han påpekte at alle industrielle prosesser nå ville bli ufattelig mye rimeligere enn tidligere. Og at dersom de oppførte seg klokt, ville fleksible endringer i skattesystemene, endrede tollsatser, og endring i frihandelsavtaler løse de umiddelbare nedgangene i inntektene. Under bordet lærte han også de landene som hadde inntekt fra menneskesmugling og narkotika hvordan de skulle klare å kombinere de økte utgiftene til bygging av fusjonsreaktorer med sin vanlige business. På denne måten fikk Maxim med seg alle verdens land i avtalen om å gi billig fusjonsenergi til alle.

Kort tid etter fikk Maxim rollen som leder for FN. Denne organisasjonen ble nå mektigere enn noen gang før. Viljen til fellesskap på kryss av landegrensene hadde aldri vært større enn akkurat nå. Dette medførte mange nye jobber innad i FN-systemet. Flere og flere begynte å ta til orde for å opprette en prøveordning på en felles verdensregjering. Planene ble lagt, men fortsatt var ikke tiden moden for en felles verdensorden. De mektigste landene hadde kniven på strupen. Fortsatt var de ikke klar til å underlegge sin suverenitet inn under Maxim i regi av FN. Problemet de mektigste lederne nå hadde, var at de ikke visste hvor sterkt nakketak Maxim hadde på dem. Med bare ord

kunne han få i stand borgerkriger og kaos over hele verden på bare dager.

Men Maxim visste at hans tid ennå ikke var kommet. Dessuten måtte han fortsatt holde jernet varmt med Knesset i Israel. Med høytidelig røst fortalte han at direkte fra talerstolen i Knesset at *«Israel skulle bli det første landet i verden som skulle få bygge en ny fusjonsreaktor fra våre venner i Pleiadene»*. Etter å ha høstet stor applaus fra hele Israel, reiste Maxim tilbake til Roma. Ingen var i tvil (iallfall offisielt) om at Maxim Hassan var en sann venn av Israel. Og selv om dette ikke var populært i den arabiske delen av verden, klarte Maxim i hemmelighet å roe ned gemyttene med løfter om gigantiske støttepakker av økonomisk art.

Hjemme i Roma møttes Maxim og Peter i sin hemmelige bunker. *«Vel gjort, herre»*, begynte Peter. *«Verden er snart klare til å ta imot deg som verdens «frelser». Alt ser ut til å lykkes for deg»*. Maxim nikket tilfreds. *«Hvordan ligger du an med dine planer?»*, spurte Maxim. *«Alt er klart. Pave Petrus dager vil raskt være over når tiden er inne. Et helt lag av leiesoldater står nå under min, eller din, kommando. Alle har ditt merke på seg, lojale til døden, og er klar til hvilken som helst tid. Alt vi venter på et klarsignal fra deg»*. *«Godt, godt. Du har vært flink, min tjener»*, svarte Maxim. *«Vil du bli valgt til den nye pave Petrus på lovlig vis, eller må det voldeligheter til?»*, fortsatte han. *«Ja takk, begge deler»*, lo Peter hysterisk. *«Alt er klart for hvilket som helst scenario. Men du vet jo hva jeg foretrekker»*. *«Det er klart jeg vet det»*, flirte

Maxim med rødglødende øyne. «*Jeg skal kalle meg selv Petrus Romanus den første, i forakt mot den paven som snart skal avgå med pensjon*». Rått, ikke sant?», fortsatte Peter. Maxim nikkete sakte. Løgnens makt Maxim nå hadde over menneskeheten var meget stor. Trassig vendte han blikket sakte oppover, og sa: «*Jeg er klar. Er du, Messias?*».

Kapittel 28

Vonde nyheter

Sam, Danny og Chuck satt og spiste middag på kjøkkenet. De hadde hatt en travel dag alle sammen, så alle tre slukte maten uten å si noe særlig. Det var først da Sam hentet desserten at samtalen kom i gang. Iskrem tillaget i form av 3 lekke banana-split med ekstra krem og sjokoladesaus var en «slager». «*Hvordan går det med dere for tiden, gutter?*», spurte Sam da desserten nesten var spist opp. «*Jeg har det kjempebra*», svarte Danny. «*Det går bra på skolen, og det er konstant spennende saker å være opptatt av*». «*Tenker du på Mars One, at moren deres har dekodet ferdig «budskapet fra Pleiadene» og sånt?*», undret Sam. «*Jepp*», svarte Danny fornøyd. «*Mange på skolen har kommentert hvor heldige vi er som har en sånn supersmart mor*», brøt Chuck forsiktig inn. «*Det gir meg en rar følelse av å være stolt og forvirret*», fortsatte han. «*Enig*», sa Danny med munnen fortsatt full av is. Sjokoladesausen rant ned på skjorten og buksen hans, og da lo alle tre av det komiske opptrinnet. «*Jeg er også litt forvirret*», måtte Sam innrømme. «*Lilly har visst hatt større kapasitet enn noen av oss kunne ha drømt om*». «*Men så ser det jo ut til at mor har mistet mye av sitt gamle jeg også, da*», sa Danny forsiktig. «*Jeg kjenner henne ikke igjen, jeg heller*», utbrøt Chuck, overrasket over heftigheten i sin egen

stemme. «*Hun har fått det uttrykket i øynene som den gangen da hun...*». Chuck bråstoppet midt i setningen. Han hadde forsnakket seg. Chuck hadde tenkt på episoden da Lilly hadde klikket på ham på grunn av en «uheldig snoking» i nett-kontoen hennes. I et øyeblikk hadde Lilly fått skumle reptiløyne. «*Oi, det bare glapp ut av meg*», mumlet han forlegen. «*Du er ikke nødt til å fortsette*», forsikret Sam. Chuck tenkte seg raskt om. Han hadde ikke noe å tape lenger. Lilly var trolig borte fra livene deres for alltid. Dessuten hadde Sam opplevd en liknende episode selv tidligere. Så dette ville ikke være noe nytt for ham. Det var Danny han virkelig var redd for å såre. «*Ehh, dere må ikke bli sinte på meg, OK? Lover dere?*», bad Chuck inntrengende. «*Ja, vi lover*», sa Danny og Sam i kor. «*Vel, husker dere den gangen jeg og mor hadde en «monsterkrangel»? Og at jeg ikke turte å snakke til henne i dagevis? Det var en god grunn til det*». Sam og Danny nikket energisk. «*Det har seg altså slik: Mor klikket fullstendig på meg inne på kontoret sitt. Det var kanskje litt med god grunn, også. Plutselig fikk hun reptiløyne, sånne gulgrønne store øyer med avlang pupille. Jeg holdt på å dø av skrekk*». «*Hva?*», skrek Danny fortvilet. «*Hvorfor har du ikke sagt noe før, Chuck?*». «*Fordi hun truet med å drepe meg hvis jeg sa noe*», forsvarte Chuck seg fortvilet med. «*Du aner ikke hvor sint hun var på meg*». Danny kikket med et vilt blick bort på faren. «*Far. Si noe*», tryglet Danny. «*Kan dette være sant?*». Sam kunne ikke gjøre annet enn å be om å få fred for hva han nå skulle svare.

«Kjære Danny og Chuck», begynte Sam rolig. «Dessverre har jeg opplevd det samme med Lilly selv. Det Chuck sier er nok helt sant. Jeg har ikke hatt hjerte til å fortelle dere om det, det beklager jeg virkelig». Tårene rant nedover kinnene til Danny. Han klarte ikke å fatte det han nå hørte. «Så det er altså slik det fungerer i denne familien? Takk for ingenting», ropte Danny og styrtet opp på rommet. Sam sukket tungt. Stakkars Chuck visste ikke hva han skulle si. Flipping var liksom hans greie. Alt han kjente på akkurat nå, var sorg over at Danny tok dette med moren så altfor tungt. «Jeg beklager far, jeg visste ikke at dette kom til å skje», stammet Chuck lavt. «Det er jeg som burde beklage, Chuck», svarte Sam stille. «Jeg visste ikke at du hadde mottatt slike trusler fra moren din. Og jeg ville ikke at dere skulle få vite hva jeg hadde opplevd selv. Noen saker skal barn beskyttes mot. Denne gangen har jeg visst ikke gjort jobben min». «Jo, det har du», svarte Chuck raskt. «Du har jo forsøkt å beskytte oss alle sammen. Det var jeg som skulle ha fortalt deg alt sammen fra starten av. Men jeg ble så redd for mor at jeg ikke turte å trosse henne. Du kunne jo ikke vite hva jeg hadde opplevd». «Sant nok», svarte Sam stille. Likevel bebreidet han seg for at Chuck måtte oppleve alt dette, uten å ha noen han turte å snakke med. Sam fortsatte med å tenke på siste del av Joh 16:33: «I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden.» (NB88). «Det er dette jeg må dra ut av situasjonen akkurat nå», «forkynte» han til seg selv.

«Ikke bebreid deg selv, Chuck», trøstet Sam, da han så at Chuck stirret mørkt ned i gulvet. «Vi har jo hverandre. Og vi er litt av en sær gjeng, både på godt og vondt». Chuck smilte svakt. Plutselig kom Danny gående sakte ned trappen. «Sorry, jeg mista visst hodet litt, der», mumlet han da han nærmet seg kjøkkendøren. «Velkommen til «flippeklubben», hvor jeg er kongen», svarte Chuck mens han slo oppgitt ut med armene. «Danny: 1, Chuck 125 000 i flipp-score. Godt å se at du også kan klikke». «Hmpf», gryntet Danny tilbake. «Hva skal komme ut av denne suppa, far?», spurte Danny spakt. «Jeg vet ikke», måtte Sam innrømme. «Dette kan kanskje være vanskelig for dere å forstå, men det er faktisk mulig å forherde seg mot Gud permanent. Det kan skje over tid, ved at en stadig velger å fornekte Gud i sitt liv. I Hebreerbrevet 6:4-6 leser vi: «⁴For de som en gang er blitt opplyst, som har smakt den himmelske gave og har fått del i Den Hellige Ånd, ⁵ og har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter, ⁶ og så faller fra, de kan umulig igjen fornyes til omvendelse, siden de på nytt korsfester Guds Sønn for seg og gjør ham offentlig til spott.» (NB88). «Er dette tilfellet med mor?», spurte Danny nedtrykt. «Hva tror du?», spurte Sam tilbake. Han hadde ikke lyst å svare på spørsmålet med mindre han ikke hadde noe annet valg. «Jeg håper at det fortsatt er håp for mor», svarte Danny fast. «Enig», utbrøt Chuck. «Om ikke for annet, så iallfall for at hun skal komme tilbake til oss. Vi er jo tross alt familien hennes». Sam gikk bort til kjøleskapet for å hente noe godt å drikke. Dette hadde vært en vond opplevelse. Men han kunne ikke vise overfor guttene at dette var

minst like vondt for ham som det var for dem. De skulle ikke måtte ha behov for å trøste han, når det var de som trengte trøst selv. Nok en gang tenkte Sam på David som styrket seg i Herren sin Gud når vansker møtte ham. Som for eksempel den gangen David nesten ble steinet av sine egne da amalekittene hadde ranet kvinnene og barna deres: *«Og selv kom David i stor nød, for folket sa at de ville steine ham, så harme og sorgfulle var de alle sammen for sine sønners og sine døtres skyld. Men David søkte styrke hos Herren sin Gud.»* 1Sam 30:6 (NB88). I sitt stille sinn begynte Sam å prise Gud for Hans godhet og barmhjertighet. Og etter litt begynte tungsinnen og den trykkende stemningen i rommet å forsvinne.

Sam så bort på guttene. De var tydeligvis veldig preget av det de hadde snakket om. *«Jeg velger iallfall å styrke meg i Herren, og vil glede meg over alt det som er godt i livene våre»*, sa Sam med fasthet og munterhet i stemmen. Danny nikket. Han var blitt oppmuntret av ordene til faren. Chuck kjente også at det var blitt lettere å puste i rommet. Han var veldig lettet over at Danny hadde kommet ned igjen i bedre humør etter det uvanlige utbruddet for noen minutter siden. Men det var spesielt en ting som fortsatt plaget Chuck. Og dette var ikke blitt noe bedre akkurat nå. Han hørte stadig en mild stemme i sitt indre om å vende om til Jesus. Likevel var det en stemme som rett etterpå sa at han hadde god tid, at han var fortsatt ung, og at det var viktig å ha kontroll på egne drømmer og planer. Og siden Chuck fortsatt hørte mest på den

siste røsten, forsøkte han å begynne på et nytt tema for å glemme røsten som ville kalle ham til omvendelse. Og her gjorde Chuck en feil som dessverre er *altfor* vanlig for unge mennesker: De utsetter det viktigste valget de kan ta i sine liv av frykt for å gå glipp av noe her på jorden. I første del av Hebr 3:15 står det: «¹⁵Når det blir sagt: *I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter...*» (NB88). «*Jeg er veldig spent på hvordan det går med landingen til Mars One om et par uker*», begynte Chuck litt nølende. Sjelen skrek etter å tenke på noe annet. Han var litt redd for å virke for ufølsom ved å snakke om noe så trivielt. Men Danny hadde også hatt det samme behovet for å snakke om noe mer trivelig: «*Gjett om det blir spennende*», svarte han. «*Skal vi gå opp på rommet mitt for å se på videoen for den simulerte landingen, Chuck?*». «*Er alt på vei*», svarte Chuck og løp opp trappene for å komme først. «*Var jeg så opptatt av å konkurrere når jeg var ung?*», undret Sam seg. «*Næææh, jeg var for lubben til å vinne spurter uansett*», konkluderte han med, og fant frem en stor pakke med sjokoladekjeks.

Kapittel 29

Samling i bunn

Det nye styret til NAI var kommet på plass i rekordfart. Maxim hadde håndplukket nye styremedlemmer, og alle hadde tatt på seg dyrets merke. Det var nå ingen religiøse tapere som kunne hindre nye vedtekter og internt lovverk som skulle få alle troende til å forlate NAI. Prosessen ble kort og nådeløs. Av en eller annen grunn ble det ingen søksmål mot NAI i etterkant. De som fikk valget mellom å bli sparket eller å velge en sluttpakke, valgte alle det siste alternativet. Det kan ha vært en frykt for egen sikkerhet som var årsaken. På grunn av terrorangrepet for litt siden, var det ingen som turte å si offentlig at de arbeidet, eller hadde arbeidet, hos NAI. Dessuten var det lagt inn en klekkelig etterlønn på fem år, inkludert bonus for de som ville si opp frivillig. De som sluttet i NAI, hadde derfor lite å klage på.

Lilly, Maxim, Peter og Asael møttes på sitt hemmelige møterom. Alle fire var i meget godt humør. Alt gikk på skinner. Maxim hadde allerede fått en internasjonal status som liknet en blanding av rockelegende, amerikansk president, og guru. Peter satt derimot stille i kulissene, som en giftig slange, tålmodig ventende på sitt bytte. Han brukte mye tid sammen med pave Petrus Romanus, alle hans kardinaler og de høyere embedsmenn. Og han var svært godt likt. Pave Petrus Romanus kalte

ham lammet⁶², på grunn av sitt milde, høyt intelligente og vinnende vesen. Men han hadde også en svært veltalende tunge⁶², som kunne bli skarp når det trengtes. Ingen i Vatikanet kunne matche Peter i visdom og kunnskap. Han ble ofte spurt om vanskelige teologiske spørsmål, og på denne måten kunne Peter spy inn vranglære uten at noen merket hva som faktisk skjedde.

Lilly var også i rute med sitt arbeid. Budskapet fra Pleiadene var ferdig dekodet av forskere over hele verden. Og fordi hun hadde klart å dekode den siste, vanskeligste biten av signalet, hadde hun allerede fått legendestatus i mange forskermiljøer. Tilbud om å motta æresdoktor-titler ved utallige universiteter strømmet inn fra hele verden.

Asael hadde antydnet at det kunne være lurt å holde menneskeheten på tå hev når det gjaldt budskapet fra Pleiadene. Ville menneskene miste interessen nå når budskapet var dekodet? Og det var fortsatt ikke klart hva verdenslederne ville enes om å svare på det falske signalet han hadde designet. For sikkerhets skyld hadde han laget klart et nytt budskap som ville inneholde teknologi for superledere ved romtemperatur, ny forsikring om fredelige intensjoner, og liknende tema. «*Vi venter for å se an hva verden vil svare før vi sender et nytt budskap*», hadde Asael sagt. Maxim hadde nikkert anerkjennende. Det var viktig å ha en plan for «alle» scenarioer.

«*Men, mine tjenere, det kommer snart en tid hvor dere vil se mindre til meg*», advarte Maxim. «*Når menigheten er rykket opp til himmelen, vil*

jeg måtte tre inn i rollen som Antikrist. Da vil mitt arbeide være under mye større oppsikt, og det blir mindre tid til å følge dere opp. Jeg kan bare være på en plass til enhver tid. Alt må være avtalt og klargjort før bortrykkelsen skjer».

«*Så sant, så sant*», svarte en myk stemme bak dem. Ingen av de fire hadde hørt at Lucifer stod og betraktet dem. «*Min herre*», skrek alle fire og kastet seg ned på gulvet. «*Dere er alle vel forberedt*», fortsatte Lucifer. «*Jeg hører at du er redd for å miste din «faste jobb» som Antikrist i tempelet i Jerusalem, Maxim?*», spurte han bløtt. Maxim svarte ikke av frykt for represalier. «*Vel, vel. Jeg tror jeg får skrinlegge mine planer om å nuke Jerusalem*», sa Lucifer med en skarpere stemme. «*Vi kan ikke ha noe av demotiverte arbeidere, kan vi vel? Vær ikke redde, mine tjenere. Denne planen var for åpenbar, uansett. Jeg har plenty av andre gode planer, tro dere meg. Jeg skal forhindre den Allmektiges dom av meg og dere*», løy Lucifer med voldsom autoritet. «*Takk, herre*», skrek Maxim av glede, og fortsatte: «*Har min herre nye oppgaver til sine tjenere?*». «*Nei, ikke akkurat nå*», svarte Lucifer med den bløte stemmen igjen. «*Nå venter vi*».

Og like lydløst som han hadde kommet denne gangen, ble han igjen plutselig borte igjen. Alle fire reiste seg opp igjen. Det var fortsatt arbeid som umiddelbart krevde deres fulle oppmerksomhet.

Det som virkelig tæret på dem alle fire, var den uutholdelige ventingen på at deres storhetstid skulle begynde.

Kapittel 30

Landingen på Mars

Dagen var kommet for landingen på planeten Mars. Dette skjedde klokken 15.45, London-tid. Mars One hadde direkte-sending av landingen. Flere milliarder mennesker fulgte sendingen. Vel, det var ikke akkurat direkte-sending, i ordets egentlige betydning. På grunn av den store avstanden, ville det ta rundt 17 minutter⁶³ før radiosignaler kom fra Mars til jorden, og enda 17 minutter før radiosignaler fra jorden nådde tilbake til Mars. Så i det øyeblikket fartøyet hadde landet (forhåpentligvis etter en vellykket landing), ville Mars One og hele verden ikke vite hvordan det hadde gått før tidligst etter 17 minutter.

Danny, Chuck, Sam, Benjamin og Sandra satt i hver sin gode stol og stirret intenst på sendingen fra Mars One. På bordet foran dem stod det mengder av godterier, kjeks og god drikke. BBC News hadde kjøpt rettighetene til direktesendingen, og reporter Paul Allen var helt ekstatisk over det som nå akkurat var i ferd med å skje. Alle sentrale skikkelser hos Mars One hadde lukket seg inn i hovedkvarteret sitt i Nederland. All informasjon derfra kom direkte fra en pressetalsmann til alle verdens medier som fulgte med. Alle fem diskuterte med hverandre på kryss og tvers om hvordan dette kom til å gå.

Sendingen hadde ikke begynt helt enda, men den ivrige reporteren var godt synlig i bakgrunnen. Men så startet endelig den «direkte» sendingen. *«Dette er reporter Paul Allen fra BBC News, direkte utenfor kontoret til Mars One i London. Bak meg ser dere en kjempeskjerm som viser all informasjon direkte fra hovedkontoret til Mars One i Nederland. Vi er nå vitne til tidenes medie-happening. Selv landingen på månen den 20.07.1969⁶⁴ med Apollo 11 vil blekne sammenliknet med det vi er vitne til nå: Mennesket er snart en interplanetarisk art».*

«Håper de ikke ender opp som interplanetarisk pizzafyll på Mars», kom det tørt fra Sandra. De andre måtte le av den tørre humoren hennes. Og det var stor bekymring knyttet til landings-delen⁶⁵ av romferden mot planeten Mars. I seg selv var det å entre den tynne atmosfæren til den røde planeten farlig. Det neste trinnet ville være å bremse ned fartøyet kraftig på vei nedover i atmosfæren. Et smart system med flere trinn av ulike typer raketter for å bremse farten, hadde blitt utviklet flere år i forveien. Etter at raketten hadde bremset farten tilstrekkelig, ville fartøyet foreta flere nedadgående spiraler med kontrollert glideflukt (tillegg fra 19.01.21: Deler av denne måten for landing på Mars ble foreslått av NASA på Discovery-programmet How The Universe Works Season 8 Episode 02). Deretter ville tre enorme fallskjermere bremse farten ned så mye at de siste rakettbremsene ville få fartøyet mykt ned på overflaten til Mars. Denne fremgangsmåten ble sett på som robust og pålitelig. Men den hadde en liten ulempe ved seg: Landingsstedet kunne ikke fastsettes med større grad av nøyaktighet enn pluss/minus 50 meter fra opprinnelig ønsket

landingsplass. Stedet som Mars One hadde valgt som landingsplass, var et større, jevnt område. Selv om fartøyet skulle bomme med så mye som 500 meter eller mer, ville det ikke ha kritisk betydning for landingen i seg selv. Problemet ved å bomme på opprinnelig landingsplass, ville heller være at det ble lengre å transportere utstyret til de allerede utplasserte modulene som var kommet et par år tidligere. Som en nødløsning på dette problemet, skulle fartøyet ha nok drivstoff igjen til å foreta et kontrollert hopp, ved hjelp av rakettmotorene, tilbake til det ønskede landingsstedet. Hvorvidt det skulle skje eller ikke, måtte vurderes etter at landingen var fullført i første omgang, og da bare som en nødløsning. En slik hopp-manøver innebar alltid en risiko for skade på fartøy og mannskap. Mange faktorer måtte vurderes før en endelig vurdering ble tatt. Men først måtte Mars-One fartøyet med de fire astronautene lande trygt på overflaten. Reporter Paul Allen fortalte ivrig om siste nytt fra fartøyet bare få minutter før det ville entre Mars' atmosfære. Astronautene hadde sendt en siste melding to minutter før estimert entring i det øvre laget av atmosfæren. «*Alt OK her. Vi sender signal når vi har landet trygt*», hadde de modige astronautene meldt tilbake til Mars One. De var fullt ut klar over risikoen de nå var i ferd med å møte. «*For noen modige mennesker som nå er i ferd med å bli de første menneskene på Mars*», utbrøt reporter Allen. «*De er villig til å ofre alt for å sikre menneskehetens fremtid som en interplanetarisk art*».

Mens reporteren raskt intervjuet en astronom fra ESA, hadde alle fem i stuen tid til å ta et kort besøk på toalettet. De led alle av «nervøs blæresyndromet». Det var rett og slett vanskelig å sitte stille, så spennende var det. Kort tid etter fortalte reporteren at Mars One fartøyet hadde entret atmosfæren. Nå ville publikum ikke få flere nyheter før astronautene hadde landet. Det kunne ta opptil en time før det kom beskjed (eller ikke) fra astronautene. Dette ville bli en pinefull time.

For å ha noe å gjøre i ventetiden, bestilte Sam pizza til hele gjengen. Det var egentlig godt med noe salt mat, da de allerede hadde spist altfor mye søtsaker denne ettermiddagen. Praten gikk muntert for seg. Alle fem hadde det veldig trivelig sammen. Danny og Chuck veddet om hvilket klokkeslett Mars One-ledelsen ville komme med beskjed om landingen var vellykket eller ikke. Sandra syntes det hele var barnslige greier, og var mer opptatt av å følge med på kommentarer fra ulike forskere rundt om i hele verden. Benjamin og Sam pratet om hvordan det måtte være å lande på Mars, etter å ha vært så lenge uten tyngdekraft.

Tiden gikk fort mens de ventet, som den ofte gjør når en har det trivelig. Reporter Allen brøt plutselig samtalen midt et intervju, og fektet ivrig med armene. Det hadde gått 1 time og 9 minutter. «*Alle mennesker over hele verden: Mars One bekrefter en svært vellykket landing på Mars, bare 25 meter unna stedet for ønsket landingsplass. Vi kommer tilbake med mer informasjon fra Mars One*», hoiet reporteren lykkelig.

Jubelen stod i taket da alle fem hørte hva reporter Allen nettopp hadde sagt. For en prestasjon dette hadde vært. Mer enn tusen ting kunne ha medført en fatal slutt på Mars-eventyret. Nå ventet de spent på den foreløpige rapporten som Mars One snart skulle levere. Og i dagene og ukene som kom, ville det bare bli mer og mer spennende å få høre hvordan alt hadde gått for seg denne merkedagen i menneskets verdenshistorie.

*

Maxim satt og fulgte med på sendingen fra Mars One på et hemmelig sted i Roma sammen med Lilly, Peter og Asael. Bortrykkelsen hadde altså *ikke* skjedd når Mars One-astronautene landet på Mars, slik han hadde sett for seg. Han hadde alt gitt beskjed til Asael om å stå parat umiddelbart etter bortrykkelsen for å fjerne mange mennesker over hele verden. Men dette gjaldt bare de som allerede hadde forherdet seg bort fra Gud, som beskrevet i Hebreerne 6:4-6. Dette skulle være hans egne, falske bortrykkelse. Han stirret sint opp mot himmelen og tenkte: «*Ingenting? Virkelig? Jeg er skuffet, Messias*». Det drøyde tydeligvis ennå en stund før deres tid skulle komme.

Kapittel 31

Tilbake til start

Chuck hadde problemer med å sove natten etter at Mars One hadde landet på Mars' overflate. Han hadde et mareritt om at han stod på en tynn planke over en bunnløs avgrunn. Det var to tau han kunne gripe tak i for å svinge seg i sikkerhet: Ett til venstre og ett til høyre. På venstre side var det et kraftig tau som ville bringe han over til alt det som verden kunne tilby av nytelser og goder. På høyre side var det en smal sti som ledet over noen gressfylte enger, og oppover en lang bakke han ikke kunne se enden på. Den venstre siden så mye kulere ut, så han valgte dette tauet for å komme seg i sikkerhet. Men da han svingte over avgrunnen, brant tauet i stykker, og han styrtet ned. Så bråvåknet han. Og umiddelbart hørte han en stille stemme som sa: «*Hvor lenge vil du vente med å velge livet, Chuck?*». Så ble det stille.

Chuck var fortsatt ør etter å ha bråvåknet fra dyp søvn. Hva var det som akkurat hadde skjedd? Han gned seg i øynene, og kikket bort på klokken. Den viste 03.47. «*Slapp av. Det var bare et mareritt. Ikke tenk mer på det, du er helt trygg*», hørte han liksom i sitt indre. Men denne gangen ville Chuck ikke bare glemme. Han prøvde å huske alt fra drømmen. Kunne dette være et forsøk fra Gud på få ham til å ta imot Jesus som sin frelser? Han hadde jo ikke hørt noe om Jesus eller Gud i

drømmen. Kunne det ha noe med å gjøre at han slet med å finne ut hva han ville gjøre med livet sitt på her på jorden? Han visste fortsatt ikke hva han skulle velge som utdannelse engang. Chuck stønnet stille. En dundrende hodepine hindret ham i å tenke mer på saken. I stedet gikk han for å hente hodepinetabletter og Cola til å svelge dem ned med.

Morgenen etter kom Chuck sent ned til frokost. Han forsøkte å skjule at han var gretten som en sint grevling. Sam og Danny snakket ivrig om de første bildene som astronautene hadde sendt fra Mars. Et helt automatisk system for mars-klimaet ville sende data hele døgnet fra Mars til Jorden. Det samme gjaldt også et kamera som var vendt mot en horisont som ikke filmet noe av aktiviteten fra Mars-bosettingen. Signalene ville bli sendt live fra hjemmesiden til Mars One. Det var spennende nytt for alle forskere og for publikum. Ellers var det lite nytt fra astronautene. Flere eksperter hadde uttalt at astronautene trolig ville trenge litt tid på å vende seg til Mars` tyngdekraft etter månedsvis i rommet. Selv om Mars bare har omtrent 38% av jordens tyngdekraft⁶⁶, var det uansett en stor overgang for astronautene. Dessuten kunne det være mentalt belastende å gjennomgå landingen, så det ville ta et par uker før en ville høre direkte fra astronautene. Det vil si offisielt, selvsagt. Mars One ville ha løpende kontakt med astronautene. Alle vitale tegn fra de fire nye marsbeboerne ble overvåket hele døgnet for å sjekke deres helsetilstand. Men dette fikk ikke allmenheten innsyn i.

«*God morgen*», ropte Sam da han så at Chuck somlet seg ned trappen. «*Grrrrr-morgen*», mumlet Chuck tilbake. Han måtte smile litt da han så reaksjonene til Danny og faren. «*Du ser forferdelig ut, broder*», sa Danny med et dårlig undertrykt glis. «*Takk, mårra-tryne*», smilte Chuck svakt tilbake. Han hadde bare 5 minutter på å spise frokost. «*Hvordan går det i A.R.M?*», spurte han raskt mens han fant frem egg, bacon, pølser og tomatbønner. Det var vel høflig å spørre av og til, hadde han kommet frem til. «*Det er ikke så mye nytt, egentlig*», svarte Sam. «*Vi skal snart begynne på en ny del i undervisningen; Å hjelpe folk etter bortrykkelsen med hvordan de skal drive menigheter. Dette er viktig for A.R.M-agenter i opplæring å sette seg inn i, slik at de på egen hånd kan lage klart materiale til mulige etterlatte i deres omgangskrets. Det blir litt mer skreddersydd da, om en kan si det sånn*». Chuck nikket bare til svar. Dette var litt for ubehagelig så tidlig på morgenen. Chuck slukte maten i full fart, og tok følge med Danny til skolen.

«*Hvordan går det mellom deg og Sandra for tiden?*», spurte Danny nysgjerrig. «*Vel, det er ikke noe stort på gang*», svarte Chuck forlegent. «*Hun er en flott person og sånn, men kanskje litt for lik meg? Hun er en bombe, jeg er en granat. Sånn personlighetsmessig, altså*». Danny smilte. Det var nok en ganske god konklusjon. «*Jeg tror likevel at hun er ganske myk på innsiden, selv om hun er veldig tøff på utsiden. Litt sånn som meg, altså*», fortsatte Chuck. «*Hun har, akkurat som deg, også opplevd mye vondt tidlig i livet*», svarte Danny. «*Men hun har*

mange gode egenskaper også. Snill, vennlig, omtenkksom og en kul form for humor». Chuck smilte nesten umerkelig. «Jeg liker veldig godt broren hennes også», fortsatte Chuck. «Han er rett og slett en likendes kar. Positiv og veldig kunnskapsrik». «Enig», svarte Danny muntert. «Benjamin har masse kunnskap, men brifer aldri med at han kan så mye. Du aner ikke hvor mye jeg har lært av ham opp gjennom årene. Og da særlig om Bibelske profetier». «Kan vi invitere dem over til oss når den offisielle feiringen av bosettingen på Mars sendes live om noen dager?», spurte Chuck hverdagslig. Han var litt redd for å virke altfor interessert i Sandra. «Ja, la oss gjøre det», svarte Danny fornøyd. «Vi spør far først, han er jo en gammel venn av foreldrene til Sandra og Benjamin. Kanskje han vil invitere dem også?».

Da de nærmet seg skolebygningen, stoppet Chuck opp. «Ehh, du Danny?», spurte han forlegent. «Jeg tror jeg er klar for å bli med i A.R.M igjen, faktisk. Er det i orden, tror du? Du og far er vel ikke kommet for langt foran meg i opplæringen?». Han vred på seg mens han snakket. «Nå ble iallfall jeg glad», utbrøt Danny forundret. «Og du kjenner jo far; Han vil bare bli helt i hundre, det vet du vel Er det noen spesiell grunn til at du har ombestemt deg?». Chuck hadde egentlig ikke lyst til å svare på dette spørsmålet. Men det var jo ikke helt rettferdig å holde Danny på avstand, heller. Han delte jo hele tiden av sine tanker og følelser. «Vel, jeg tror at Gud kaller veldig på meg for tiden», stotret Chuck. «Jeg har drømmer og mareritt om å velge feil

retning i livet mitt. Og så er det hele tiden en ekkel stemme som forsøker å få meg bort fra å ta valget». Danny nikket uten å svare. Han kjente til problemet. Det var fienden som alltid forsøkte å ødelegge at mennesker skulle ta imot Jesus som Herre i livet sitt, slik at de kunne bli frelst. *«Jeg har bare en del jeg må ordne opp i før jeg tør å gjøre noe mer med saken»*, fortsatte Chuck. *«Jeg vet du kanskje vil si at det ikke er noen grunn til å vente. Men dette er veldig vanskelig for meg. Kan du heller be for meg?»*. Chuck så oppriktig bort på Danny. *«Selvsagt»*, svarte Danny. *«Jeg føler at jeg har gått tilbake til start, når det gjelder A.R.M»*, sa Chuck litt urolig. *«Det er vel først nå at jeg begynner å se ting ut ifra et Bibelsk perspektiv. Og det er veldig annerledes enn mitt gamle ståsted, hvis du skjønner hva jeg mener?»*. Danny nikket igjen. Fremgangen måtte skje på Chucks betingelser. Han var uansett veldig glad for at Chuck nå var på vei mot Jesus som Frelser.

Klokken ringte inn til første time. Guttene forsvant raskt opp trappene. De fikk ta resten av samtalen senere.

Kapittel 32

NAI overstyrer Mars One

Lilly, Asael og Maxim hadde et kort møte seg imellom. Maxim hadde fått med seg at Mars One-styret ville kalle den nye Mars-bosettingen for noe så trivielt som nettopp Mars One. Dette var ikke det navnet som Maxim hadde sett for seg. Ikke litt, engang. Tidligere hadde han sendt inn sitt eget forslag til hva bosettingen skulle hete. Men Mars One hadde ikke valgt forslaget hans. Så derfor hadde han sendt Peter til å spionere på Mars One's hovedkontor i Nederland. Og siden han kunne gå usynlig og u-merkbart rundt omkring som han ville, fikk han raskt tak i de opplysningene han ville. Det hadde sine fordelen å kunne gå inn iden andre dimensjon som engel. Visst var han han en fallen engel, men likevel.

Plutselig materialiserte Peter seg midt iblant Lilly, Asael og Maxim. «Jeg har de opplysningene du bad om, herre», begynte han raskt. «Ikke mye skal til for å forandre på navnet til bosettingen på Mars. Det mest effektive vil være å komme med en større donasjon i form av penger og løfter om midler til et nytt, stort laboratorium som kan kobles til den eksisterende modulen. De har betydelige økonomiske problemer, så hvis du handler raskt, vil navnet du har foreslått kunne endres umiddelbart».

«Penger», fnøs Maxim, som om det var noe motbydelig. «Er penger alt som skal til? Gi menneskene penger, og de gir deg sjelen på kjøpet».

Lilly gliste ondt, mens Peter lo hysterisk. «Flott. Da blir det slik. Peter, gjør i stand en klekkelig donasjon til Mars One umiddelbart. Gi dem 10 milliarder Euro, og ta det fra den hemmelige kontoen for narkotikahandelen». Så vendte Maxim seg til Lilly. «Jeg kan ikke bli for direkte involvert eller for synlig i denne saken. Pengene må komme fra en bunnsolid kilde, noe som ikke lukter hvitvasking av penger. Jeg foreslår at vi oppretter et falskt testamente, fra en giver som ønsker å være anonym». «Jeg ordner det», svarte Peter. Han hadde de nødvendige advokatene med juridisk ekspertise til å takle et testamente av en slik størrelsesorden. «Jeg foreslår at NAI skal få æren av å ha fått til denne store gaven til Mars One», skjøt Lilly inn. «10 milliarder Euro er jo tross alt en gigantisk pengesum. Det kan være hensiktsmessig å ha et økonomisk nakketak på organisasjonen senere. Som for eksempel ved å få oppmerksomheten bort fra andre hendelser her på jorden? Det vil kunne gjøre jobben lettere for deg senere, herre», fortsatte Lilly og så med beundring på Maxim. «Det er faktisk en god ide», svarte Maxim fornøyd. «Lilly, ring til Mars One umiddelbart. Vi må handle raskt».

Lilly tok opp telefonen og ringte til ledelsen i Mars One. Hennes store tyngde som forsker av internasjonal karakter gjorde at ledelsen i Mars One umiddelbart tok Lilly dødsens alvorlig. Etter bare et par minutters samtale, holdt Lilly tommelen opp og viftet mot Maxim. Peter hadde allerede fått ordnet den økonomiske biten. Alt de trengte nå, var

underskrift av de rette advokatene. «Dersom pengene kommer på konto til Mars One innen et par dager, garanterte de at navnet vil bli endret i god tid før «direktesending» starter om noen få dager», bekreftet Lilly fornøyd. «Dette er jo ikke en ulovlig eller en uetisk handling fra Mars One`s side, så de var ekstatiske av lykke». «Godt, godt», svarte Maxim. «Penger er et effektivt middel til å overstyre saker og ting her i denne onde verden».

Kapittel 33

Verden feirer Mars-sivilisasjonen

Så var endelig dagen kommet. Verden skulle feire den første menneskelige sivilisasjonen på en annen planet i solsystemet. Media hadde i lengre tid pisket opp stemningen. Alle hadde fått med seg at nå skulle verdenshistoriens største feiring snart begynne. Det hadde allerede lekket ut rykter om at bosettingen på Mars uventet hadde fått et nytt navn. Men ingen i Mars One hadde villet kommentere lekkasje». Over 2 milliarder flagg med symbolet for menneskets erobring av planeten Mars var allerede solgt. I tillegg kom alle andre tenkelige og utenkelige billigprodukter som hadde solgt godt: Grønn Mars-mannkostymer, tradisjonelle aliens-kostymer, øl-hatter med Mars One-logo, vimpler med Mars One logo og så videre.

Sam, Danny, Chuck, Benjamin, Sandra og deres to foreldre var alle samlet foran storskjermen i stuen på godset, som Sandra så elegant kalte det. Chuck hadde på seg en drikke-hatt med en Cola-boks på hver side. Sugerørene gikk i en stor bue og ned i en felles tut rett foran munnen hans. «*Mars rules*», stod det på drikke-luen. Ingen av de andre hadde noen Mars One-effekter på seg eller med seg, noe som Chuck mente bare var en «*tragisk innstilling til alt som er gøy*».

Sandra smilte forsiktig mot Chuck. Han turte iallfall å være seg selv, uansett om han så idiotisk ut eller ikke. Men det alle var enige om å være enige om, var følgende: Det mest spennende var hva den nye sivilisasjonen på Mars skulle hete. De hadde veddet om hva som var det mest sannsynlige navnet. Alle hadde sitt eget forslag, og de diskuterte på kryss og tvers av bordet hvem som ville komme nærmest det faktiske navnet.

Astronautene på Mars hadde tatt på seg party-hatter, og pyntet inni habitatet for den store anledningen. Til og med Mars-roveren deres hadde fått montert på seg to store vimpler. Alle de fire nye Mars-beboerne snakket via sin personlige link etter tur og orden for å fortelle sin historie av eventyret. På grunn av tids-forskyvingen den lange distansen mellom Mars og Jorden medførte, sendte astronautene videosignaler kontinuerlig etter hverandre. På denne måten ville det komme en jevn strøm av signaler, selv om det fortsatt ville ta omkring 17 minutter for signalene å reise bare en vei. Det samme skjedde med signaler fra Jorden til Mars.

Mange av de største aktørene innen media anslo at omtrent 6 milliarder mennesker fulgte hele, eller deler, av live-sendingen fra Mars. Senere i sendingen skulle FN's nye leder og stjerneskudd, Maxim Hassan, tale om hvor viktig det nå var for menneskeheten å bruke Mars One som en samlende hendelse. Men det som var mest spennende for de aller fleste,

var bildene fra et samlet mannskap på fire fra Mars som snart skulle offentliggjøre det nye navnet på den nye kåken deres.

En beskjed på skjermen viste at nå skulle det nye navnet på mars-bosettingen endelig offentliggjøres. En video viste de fire astronautene stå skulder ved skulder, med et rødt teppe hengende over en diger tavle med navnet på den menneskelige sivilisasjon på Mars. «*Vi vet alle at dette har skjedd for 17 minutter siden*», begynte lederen for Mars-oppgavet. «*Men dette er veldig stort for oss, tidsforskyvning eller ikke. Så det er med stor ydmykhet og glede at jeg nå lar gardinen falle*». Med et stort smil klippet han seremonielt over en rød tråd. Teppet falt ned, og inskripsjonen «*Velkommen til Babylon Mars. Innbyggere:4*» kom til syne med gullskrift. Kameraer over hele verden fanget jublende mennesker som fektet med Mars One-flagg. «*Og med dette setter vi over til Maxim Hassan, leder for FN, på besøk hos Lilly Brown, leder i NAI*», sa astronauten stolt. Maxim entret scenen som en rocke-stjerne. I bakgrunnen *tordnet* den berømte gitarsoloen fra singelen «*One Vision*» til Queen fra et dusin mega-høytalere. Teksten til låten klarte raskt å trollbinde de fremmøtte. Fraser som «*one man*», «*one goal*», «*one mission*», «*just one solution*», «*one flash of light*» (Lucifer?), «*one god, one vision*», «*no wrong, no right*», «*one true religion*», «*all we need is one world wide vision*» hypnotiserte mengden. Tusenvis begynte å skrike hysterisk i tilbedelse mot Maxim. Så ble lyden senket, før Maxim smilte bredt mot mengden.

«Kjære verdens innbyggere i alle land», begynte han stolt. «Dette er en merkedag for menneskeheten. I dag samles vi som én befolkning, ikke som fiender, men som venner. Jeg har fått den store æren av å utdype navnevalget Babylon Mars for dere. Mange er kanskje kjent med legenden om Nimrod, som skal ha grunnlagt byen Babel⁶⁷ eller Babylon». Han tok en kunstpause, smilte og vinket til alle fans foran scenen som var satt opp. Maxim visste at historien fra Bibelen var ekte, og han løy selvsagt for å prøve å gjøre Guds Ord til en eventyrbok. Og han nevnte ikke ett eneste ord fra Bibelen. Så fortsatte han: «Ifølge legenden (han mente Bibelen) ble alle folk spredt på grunn av at en eller annen guddom (han mente Israels Gud) ville hindre fremskrittene de hadde gjort. Den gangen hadde de alle ett språk. Og de arbeidet alle for å lage et tårn som rakk like inn i himmelen. I dag ser vi at det samme skjer igjen. Vi har i praksis ett språk; Den teknologiske fremgangen har sikret at alle mennesker kan forstå hverandre ved hjelp av små, digitale tolkeapparater. Dette symboliserer situasjonen før menneskene av ukjent årsak ble spredt over jorden (Maxim visste at Bibelen fortalte sannheten). Menneskeheten har i praksis sammen sendt mennesket til planeten Mars. Babylon Mars symboliserer tårnet i Babel. I trass mot Babylons første fall bygger vi nå et nytt Babylon. Og ikke nok med det. Vi velger å overgå det første Babylon og tårnet der. Vi gjør dette til og med på en annen planet; Mars. Vi er alle vitner til det vi nå kaller Babylon 2.0. Enda en gang skal vi bygge like inn i himmelen med vår geniale, menneskelige kunnskap. Vi er gudene nå».

Sam reiste seg opp av stolen i raseri over Maxims bespottende tale. Og det var mens han reiste seg at det skjedde. Et mektig drønn ristet huset, mens Sams glass falt i gulvet og knuste. Klærne hans falt deretter mykt ned på gulvet. Sandra satte i et panikkfylt hyl. Akkurat samtidig falt glassene til Danny og Benjamin ned på gulvet og knuste. Brillene til Sandras foreldre deiste ned på glassbordet foran sofaen (de hadde lent seg fremover i spenning over bordkanten). Alt hadde skjedd på et øyeblikk. Alle, bortsett fra Chuck og Sandra, var på et øyeblikk blitt sporeløst borte.

«¹⁵Når det blir sagt: I dag, om dere hører hans røst,
da forherd ikke deres hjerter...» Hebr 3:15 (NB88).

Epilog

De etterlatte

Sandra skrek hysterisk, mens hun med holdt begge hendene på hodet. Chuck stod paralyisert midt på gulvet. Alt virket til å gå i sakte film. De var alene i rommet. Sam, Danny, Benjamin og foreldrene til Sandra var borte. Klærne lå på samme plass som de hadde sittet, eller stått på gulvet. Apatisk vendte Chuck sakte blikket mot BBC News. Folk skrek, fektet med armene, og løp fortvilet rundt i ring rett foran talerstolen til Maxim. Reporteren snakket, men Chuck klarte ikke å få med seg hva han sa. Alt han hørte var dempet, som om tykke puter var blitt presset mot ørene hans. Men så begynte han å høre en lyd bak seg, som sakte bare ble høyere og høyere. Han snudde seg og kikket forfjamsset på Sandra. Lyden kom fra henne. Hun skrek så blodårene dirret i tinningene hennes. Sakte gikk han bort til Sandra, og la armene rundt henne. Sandra kvakk som om noen hadde gitt henne et elektrisk sjokk. Hun åpnet øynene, og så med lettelse at det var Chuck. Så sank hun sammen, og Chuck måtte dra henne bort til sofaen. Han ble forundret hvor tungt det var å slepe på den tynne kroppen hennes. Det var som om hun var død, hadde han tenkt i ettertid. Så la han henne forsiktig ned i sofaen, og la en tykk pute bak nakken. Hun hadde hele tiden øynene åpne, men det var ingen hjemme. Uttrykksløst stirret hun rett frem for

seg. Chuck tok et tomt glass og holdt foran munnen hennes. Et svakt spor av kondens samlet seg på glasset. «*Hun puster iallfall*», tenkte han lettet. Han forsøkte å snakke til henne, men fikk ingen respons. Så tok han henne i hånden, og forsøkte å varme den med sine hender. Hun hadde iskald hud.

Etter 2 minutter uten å få noe som helst respons fra Sandra, skjønnte han at Sandra trolig hadde fått både et psykisk og et fysisk sjokk. Huden i ansiktet og hendene var klam og grå-blek. Han tok en mindre pute og la den under nakken hennes. Han lot hodet hennes få en liten bøy bakover, slik at hun lettere skulle få puste. Så tok han raskt et par store puter og la dem under benene hennes, så blodet skulle strømme lettere til hodet. Det lå et stort teppe i den andre sofaen, som han la over henne. Det var fortsatt ingen tegn på liv. Hva skulle han gjøre?

Chuck satte seg fortvilet ned. Han hadde handlet på refleks helt til nå. Nå måtte han få tid til å samle sine egne tanker. Han visste egentlig hva som hadde skjedd, men han hadde ubevisst fortrenget den riktige konklusjonen helt frem til nå: De var etterlatt! Bortrykkelsen hadde akkurat tatt deres kjære hjem til himmelen. Tankene raste vilt frem og tilbake, akkurat som følelsene hans. Og han som hadde tenkt å ta imot Jesus som frelser i dag. Ën eneste dag for sent ute hadde han altså vært. Chuck tok seg til hodet og rev seg i håret. «*Nei, nei, nei, dette skjer bare ikke*», ropte han høyt. «*Hva gjør jeg nå, hva gjør jeg nå?*», klynket han mens han gikk rundt og rundt i stuen. Så slo det ham som en slegge

i bakhodet: «*Jeg må ta imot Jesus som min Herre og Frelser*», ropte han til seg selv. Så falt han ned på kne, og hvisket: «*Jesus, ta imot meg som ditt barn. Jeg vet du alt har tilgitt meg, men jeg ber om tilgivelse likevel. Jeg ber om hjelp til å leve sammen med deg, og til å møte den vanskelige tiden som nå kommer. Jeg tar imot deg som min Herre og Frelser. Jeg ber i Jesu navn. Amen*».

Umiddelbart visste Chuck at han nå var på vei til himmelen. En mektig følelse av fred omsluttet ham. «*Herre, jeg ber også for Sandra, at hun må våkne opp. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre*», bad han. Og umiddelbart åpnet Sandra øynene, og gispet etter luft. Hun kikket forvirret på Chuck, og spurte: «*Hva skjedde? Hvorfor ligger jeg på sofaen?*», hvinte hun. Før Chuck rakk å svare, hørte de en velkjent stemme på husets intercom. Det var stemmen til Sam. «*Vær vennlig å gå til mitt kontor umiddelbart. Dette er en innspilt beskjed. Vær vennlig å gå til mitt kontor umiddelbart*». Sandra rettet seg sakte opp på albuene. Hun var fortsatt veldig svimmel. Chuck gav henne et glass med kald Cola. Hun satte seg langsomt opp, mens styrken i benene hennes sakte vendte tilbake. Sandra støttet seg på Chuck, og la en arm rundt skuldrene hans. Sammen gikk de sakte opp trappen til Sams kontor. Beskjeden fra Sam hadde gjentatt seg hvert tiende sekund hele tiden mens de sakte nærmet seg døren til kontoret. «*Velkommen*», sa Sams stemme vennlig over høyttaleren da de var kommet frem.

«Vær vennlig å rette ansiktene deres etter tur og orden mot kikkhullet på døren til kontoret mitt, takk».

En stille summing lød mens en blåaktig stråle skannet øynene til Sandra og Chuck. *«Velkommen, min kjære Chuck. Velkommen min kjære Sandra. Stig på».* En kort forsinkelse kom før navnene deres ble uttalt gjennom høyttaleren. Døren åpnet seg stille. De gikk nølende inn, mens døren umiddelbart lukket seg bak dem. Lyset i rommet ble skrudd på, og de ble møtt av et uvirkelig syn.

*

Maxim var rasende. Midt i høydepunktet for talen hans, som skulle forene menneskeheten i et ubevisst opprør mot Gud, hadde Jesus hentet sin brud; Menigheten. Han kjente det i sitt indre hva som hadde hendt, helt umiddelbart. Allerede før folk begynte å skrike ut i panikk over at folk forsvant i løse luften, beordret han i sine tanker Asael til å sette i gang den falske bortrykkelsen: Asael og hans demon-hær skulle bortføre mange mennesker som ikke var troende. Men det var kun de som allerede hadde forherdet sitt hjerte mot Gud, slik det står beskrevet i Hebreerne 6:4-6: *«⁴For de som en gang er blitt opplyst, som har smakt den himmelske gave og har fått del i Den Hellige Ånd, ⁵og har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter, ⁶og så faller fra, de kan umulig igjen fornyes til omvendelse, siden de på nytt korsfester Guds Sønn for seg og gjør ham offentlig til spott.»* (NB88). På denne måten skulle ikke noen kunne si at det var bortrykkelsen slik den er

beskrevet i Bibelen som nå var et faktum. Men det var likevel en god, berusende følelse Maxim kjente på akkurat nå. Festbremsen, som han hadde kalt Jesu menighet på jorden, var endelig borte.

I det øyeblikket det gikk opp for folk i mengden at flere av deltakerne på samlingen hadde forsvunnet i løse luften, begynte skrikingen og hylingen overalt. Sikkerhetsvaktene trodde at et terrorangrep akkurat hadde inntruffet. Lynraskt fjernet de Maxim fra talerstolen mens de snakket frenetisk gjennom de skjulte mikrofonene sine. Maxim kunne kastet hver og en av sikkerhetsvaktene flere kilometer vekk hvis han gikk inn for det. Men dette var ikke tiden til å gjøre noe overilt. Han måtte heller forsøke å fremstå som et offer for ugjerninger, foretatt av inntil videre ukjente krefter. Maktesløs måtte han finne seg i å bli fjernet fra åstedet og brakt i sikkerhet i en stor, skuddsikker bil.

Vedlegg 1

Forklaring til forsiden og tittelen på boken

Forsiden

Forsiden på boken er preget av mye symbolikk. Med det mener jeg at alt i bildet symboliserer, eller betyr, noe. Det er ikke alltid så lett å vite hva det er en ser på. Derfor har jeg laget en liste over hva de ulike elementene på forsiden betyr. Noen vil kanskje si at det er en utrivelig forside. Mitt svar er at det endetiden blir utrivelig. Vårt mål er jo å unnfly det som skal komme, se blant annet Luk 21:36. Det har ingen hensikt å skjule dette for noen. Iallfall ikke når Guds Ord er så krystallklart og detaljrikt på hva som faktisk skal skje. Det er jo for å forhindre at flest mulig skal måtte gjennomgå trengselstiden at Guds Ord om endetiden har blitt nedskrevet. Noen få eksempler på referanser til de ulike temaene nevnes fra Bibelen, men det finnes flere enn de som er nevnt under:

- 1) Øverst på siden: Et hvitt kors på begge sider av A.R.M er logoen til organisasjonen A.R.M. Det skal også symbolisere Jesu seier på korset overvinner alt.

- 2) Personen til høyre på bildet er Antikrist. Han er i Bibelen beskrevet med 10 horn, Åp 13:1-10. Her står det at det at dyret, alias Antikrist, skal stige opp fra havet. Vi vet ikke om det bokstavelig er fra havet, eller om det er fra havet av mennesker, som også mange tror er riktig. Andre titler som brukes om Antikrist, er syndens menneske og fortapelsens sønn (2 Tess 2:3). Antikrist skal få makt fra Satan (dragen), se Åp 13:2. Antikrist er nummer to i den uhellige treenighet, bak Satan, men foran den falske profet.
- 3) Personen som følger rett etter Antikrist, til venstre er den falske profet, Åp 13:11-18. Han er beskrevet i Bibelen med to horn, som et lam, Åp 13:11. Han skal stige opp fra jorden, Åp 13:11. Den falske profet er nummer tre i den uhellige treenighet etter Satan og Antikrist.
- 4) Flammen på bildet skal symbolisere at Antikrist og den falske profet skal stige opp fra under bakken, enten havet eller fra jorden. Tradisjonelt sett har Antikrist og den falske profet blitt sett på som fra avgrunnen, så derfor valgte jeg å la flammer representere det de kommer fra, og det de ønsker å gjøre; Å ødelegge verden. Gud skal også dømme verden med flammer, 2 Pet 3:10.
- 5) Trappen skal symbolisere at Antikrist og den falske profet ikke er på toppen av sin makt ennå. Med andre ord: De må enda vente en stund før Daniels syttiende års uke begynner. Dette er

en periode på 7 år, som avsluttes med de siste 3,5 år; Den store trengsel (Dan 7:25, Dan 12:7, Matt 24:15, Matt 24:21, Åp 11:2). Det kan være litt vanskelig å forstå hva som menes med tidsperioden som kalles den store trengsel. Trengselens varighet på 3,5 begrunnes slik ut fra en kalender på 360 dagers år: Måneder ($42 = 3,5$ år), nevnes i Dan 11:2, dager ($1260 = 3,5$ år) i Dan 12:6, og begrepet «tider» nevnes i Åp 12:14 (1 tid = 1 år, tider = 2 år og en halv tid = $\frac{1}{2}$ år, som til sammen blir 3,5 år).

- 6) Himmelen er laget skummel og rødaktig. I Bibelen står det at det skal vise seg gjærtegn på himmelen. Joel 3:3-4. Selv om Daniels 70 års uke på 7 år ikke har begynt ennå, ser vi konturen av at Antikrist gjør seg klar for denne perioden i denne boken. Og verden står klar til å ønske velkommen det som alle tror skal være vedens nye frelser.

Tittelen på boken

Tittelen er «*A.R.M Bortrykkelsen*». Det er derfor ikke noen hemmelighet at bortrykkelsen er et hovedtema i boken. Handlingen foregår i London. Det er altså et visst internasjonalt preg over handlingen, da historien omhandler en lovlig, kristen, internasjonal og hemmelig organisasjon. En av bokens hovedpersoner, Sam Baker, er både medlem og oppstarter av organisasjonen som kalles A.R.M; After Rapture Missionaries. Hva betyr dette begrepet? På norsk kan det

direkte oversettes med etter bortrykkelsen misjonering. Eller sagt på en annen måte: Misjonering etter bortrykkelsen. Hensikten med denne organisasjonen er å gjøre klart skriftlig og annet materiale for mennesker som etter bortrykkelsen vil bli frelst. For Bibelen sier nemlig at mange skal bli frelst under trengselstiden på 7 år: *«¹³ Og en av de eldste tok til orde og sa til meg: Disse som er kledd i de lange hvite kjortler – hvem er de? Og hvor er de kommet fra? ¹⁴ Jeg sa til ham: Herre, du vet det! Og han sa til meg: Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod.»* Åp 7:13-14 (NB88). De som blir frelst under trengselen skal selv gå ut å misjonere i den pågående apokalyptiske perioden. Men det vil ikke bli en enkel oppgave. Den falske treenighet (Satan, Antikrist og den falske profet) har sin rolle å spille i perioden som snart vil komme; Daniels syttiende års uke, eller trengselsperioden på 7 år. Men først kommer det en periode av ukjent varighet før Antikrist inngår en pakt med jødene, og trolig med resten av verden, som skal ha en varighet på nettopp 7 år.

Mitt ønske er at den som leser boken ikke bare skal ta det jeg sier for god fisk, men selv studere Bibelen og gjøre seg opp sin egen mening om hva som er riktig å tro på om endetiden ut fra Guds Ord.

Vedlegg 2

Profetisk tidslinje

Jeg mener at endetiden, slik Bibelen beskriver den, for alvor begynner med bortrykkelsen. Slik ser jeg for meg at den profetiske tidslinje ser ut:

- 1) Bortrykkelsen.
- 2) En periode av ukjent varighet før Antikrist står frem for hele verden.
- 3) Når Antikrist oppretter en pakt med jødene og verden for 7 år, innleder dette perioden som kalles Daniels syttiende års uke (Dan 9:24). Tempelet i Jerusalem gjenoppbygges. Plasseringen av tempelet Antikrist vil bygge er uviss. Den siste perioden på 3,5 år av de 7 årene kalles den store trengsel. Gogs første angrep (Esekiel kapittel 38) på Israel avslutter denne perioden.
- 4) Guds dom over verden skjer gjennom store plager i tidsperioden som kalles Daniels syttiende års uke. Og da særlig under den store trengsel på 3,5 år. Utallige mennesker skal bli frelst i denne perioden, men oftest med døden som følge (Åp 6:9-11, Åp 13:7, Åp 7:14. Les gjerne Åp 7:9-17).

- 5) Når de 7 år har gått, Israel ligger i grus, og 2/3 av jødene er utryddet (Sak 13:8-9), inntreffer Jesu andre komme på Oljeberget. Antikrist og den falske profet kastes i ildsjøen (Åp 19:20). Satan bindes for 1000 år i avgrunnen (Åp 20:2-3).
- 6) Etter en dom av folkeslagene, innledes tusenårsriket. Jesus hersker fra det nye tempelet i Jerusalem, som Han selv har bygget (Sak 6:12). Og riket varer i 1000 år, se Åp 20:1, 3, 4, 5, 6 og 7. Hele 6 ganger nevnes rikets varighet i disse versene.
- 7) Etter at tusenårsriket er til ende, slippes Satan fri en kort periode. Han leder Gogs andre invasjon (Åp 20:8-9), eller rettere: **Forsøk på invasjon, av det Messianske riket.** Invasjonen mislykkes, Satan kastes i ildsjøen for evig (Åp 20:10).
- 8) Så følger den endelige dom; en individuell dom hvor alles sjeler skal dømmes etter sitt forhold til Jesus og etter deres gjerninger. Vi som er frelst skal ikke dømmes etter våre synder, fordi Jesus har tatt våre synder på seg. Vi er alt frelst. Men det står likevel at vi skal dømmes etter våre gjerninger.
- 9) En ny jord og en ny himmel skapes, og havet er borte. Evigheten begynner.

Vedlegg 3

Bortrykkelsen

Innledning

Først vil jeg påpeke enda en gang: Jeg står for en bokstavelig tolkning av Bibelen; Det vil si at en tar det som står i Guds Ord bokstavelig. Eller med andre ord: Det som står Bibelen er det som STÅR i Bibelen. Selvfølgelig finnes det bilder og bildespråk i Guds Ord. Et eksempel på dette finner vi i Salme 139:15: «*Mine ben var ikke skjult for deg da jeg ble virket i lønndom, da jeg ble formet så kunstferdig i jordens dyp**» (NB88). David mener ikke at han er formet i jordens dyp, men i sin mors liv. Videre står jeg for synet at vi skal rykkes bort før trengselstiden (også kalt Daniels 70 års uke). Dette synet kalles pre-tibulation på engelsk (før-trengsel bortrykkelse på norsk). Spør en voksen eller en du stoler på hvis du synes dette er vanskelig å forstå. Først skal jeg forklare litt om bortrykkelsen fra ulike steder i Bibelen. Det er viktig å ha litt kunnskap om hva en snakker om først. Til slutt skal jeg liste det opp de tre viktigste synene på bortrykkelsen. Jeg anbefaler at du som leser boken også studerer de nevnte referansene til Bibelen, og gjør det opp din egen mening. Kan bortrykkelsen før trengselen forsvares ut ifra Bibelen? Selvsagt. Se Jes 57:1, Ord 11:8, Joh 5:24, Rom 5:9, 1 Tess 1:10, 1 Tess 5:9, 2 Pet 2:7, 2 Pet 2:9 og Åp 3:10. Alle versene snakker om at vi skal unnslippe, bli fridd fra eller

utfridd fra det som skal komme over verden i trengselstiden. Hvordan vil du begrunne at menigheten, den rettferdiggjorte bruden, skal måtte gjennomgå trengselstiden? Vil ikke Gud da måtte dømme seg selv? For Gud kan ikke dømme en allerede rettferdiggjort brud.

Litt om bortrykkelsen i Bibelen

- 1) Bortrykkelsen kalles «the rapture» på engelsk.
- 2) På gresk grunntekst brukes ordet «ἀρπάζω», eller «harpazō». Betydningen kan være «vi skal bli løftet opp», eller «tatt bort».
- 3) Bortrykkelsen er et tema som er både kontroversielt og spennende. Kontroversielt betyr blant annet at det er et tema som kan være vanskelig, at det er svært mange ulike meninger om temaet, eller at det er et tema som det er mye «strid» rundt.
- 4) Finnes ordet «harpazō» i Bibelen? Ja. Vi finner det blant annet i APG 8:29 (i historien om Filip og den etiopiske hoffmannen), 2 Kor 12:2 (Paulus forteller om sine høye syner) og Åp 12:5 (synet om kvinnen og dragen. Kvinnen er Israel, guttebarnet er menigheten som stammer fra Israel).
- 5) Når kan bortrykkelsen skje? I 2 Tess 2:3-7 leser vi: «³ La ingen bedra dere på noe vis! For først må frafallet komme, og syndens menneske* åpenbares, fortapelsens sønn. ⁴ Han er den som står imot og som opphøyer seg over alt som blir kalt gud eller helligdom, så han setter seg i Guds tempel og utgir seg selv for

å være Gud. ⁵ Minnes dere ikke at jeg sa dere dette da jeg ennå var hos dere? ⁶ Og nå vet dere hva det er, det som holder igjen, slik at han først skal åpenbares når tiden for dette er inne. ⁷ For lovløshetens hemmelighet er alt virksom, bare at den som nå holder igjen, må bli tatt bort.» (NB88). Det som er viktig å forstå er at «det som holder igjen» (vers 6), før Antikrist kan «komme på banen», er menigheten på jorden som først må rykkes bort. Antikrist kan ikke begynne sin gjerning før menigheten er rykket bort. Og dette synet er det som jeg har lagt som grunnlag for denne boken. Frafallet i 2 Tess 2:3 kan også være frafallet fra Guds Ord i Guds forsamling som vil skje i de siste tider.

- 6) Bortrykkelsen kan ikke tidfestes. Matt 24:36: «*Men den dagen og timen kjenner ingen, ikke engang himmelens engler, men bare min Far.*» Matt 24:36 (NB88).
- 7) Hvordan vil Jesus at vi skal forberede oss på tiden før bortrykkelsen? Først og fremst ved å ha vår sak i orden med Ham hele tiden. Matt 24:44 (NB88): «*Vær derfor beredt, dere også! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker.*» (NB88). Men Jesus kommer også med oppmuntring til oss, når vi ser at det skjer det som står omtalt i Matteus kapittel 24, Markus kapittel 13 og Lukas kapittel 21. I Luk 21:28 leser vi: «*Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet! For deres forløsning stunder til.*» (NB88). Vi har som

kristne ikke noe å frykte når vi har Jesus som frelser og Herre i våre liv.

8) Luk 21:34-36: «³⁴ Men ta dere i vare, så ikke deres hjerte tynges av rus og svir og timelige bekymringer, så den dagen skulle komme uventet over dere ³⁵ som en snare. For den skal komme over alle dem som bor over hele jorden. ³⁶ Men våk hver tid og stund, og be at dere må bli aktet verdige til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen.» Luk 21:34-36 (NB88). Vi skal altså kunne «unnfly» det som skal komme over verden; Guds Dom.

9) «Hvorfor er bortrykkelsen så «hemmelighets-preget» i Bibelen?» Glad du spurte. Svaret er at bare Gud vet hele sannheten på dette spørsmålet. Men jeg kan, og skal, komme med min personlige oppfatning. Og det er at jeg tror Gud vil at vi som frelste skal vite om at vi skal rykkes bort fra dommen som skal komme over jorden (Luk 21:36, Åp 3:10), for å prøve menneskene som bor på jorden (Åp 3:10). Vi som er frelst har ingenting å frykte. Og dersom det er mye rundt bortrykkelsen som er hemmelig for oss frelste, så gjelder det også for Satan. Han skal heller ikke kunne vitre noe om når det skal skje. Derfor må han alltid stå parat, for å gjøre sin greie når bortrykkelsen er et faktum. Og dette tror jeg er grunnen til at det til alle tider har stått en Antikrist klar til å entre arenaen. Så, ja: Jeg tror Antikrist lever i dag, og er klar når som helst til å komme frem i

rampelyset. Men han står frem som «verdens frelser» først etter av bruden, som er det som holder igjen for hans komme (2 Tess 2:6), er tatt hjem til brudgommen Jesus i himmelen.

De tre viktigste tolkningene av bortrykkelsen

1) Bortrykkelsen skjer før trengselstiden

Jeg tror at denne tolkningen er den riktige. «³⁶ Men våk hver tid og stund, og be at dere må bli aktet verdige til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen.» Luk 21:36 (NB88). Vi skal unnfly det som skal komme. Men vi skal også være klare til å bli hentet hjem av Jesus i bortrykkelsen til enhver tid. Paulus mente at Jesus kunne komme mens han selv også levde. Se for eksempel 1 Tess 4:15-17, 2 Tess 2:1. Dessuten oppfordret Paulus Timoteus i 1 Tim 6:14 til å være klar for Herrens åpenbarelse. Jeg mener at følgende påstand er riktig: Det er ikke Guds vilje å ta sin elskede menighet/brud gjennom alle trengsler som skal komme over jorden. Luk 21:36 er et godt bevis for dette synet. I Johannes Åpenbaring (i brevet til menigheten i Filadelfia) ser vi samme prinsipp om det å bli fridd ut av prøvelsen som skal komme over jorden. Åp 3:10: «*Fordi du har bevart mitt ord om tålmodighet, vil jeg bevare deg fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.*» (NB88). Hvem er det som skal bli fridd ut av prøvelsens time? Menigheten. Og hvem

er det Gud vil prøve? De mennesker på jorden som ikke har et forhold til Ham. Det gir derfor ingen mening i å påstå at Guds menighet på Jorden skal måtte gjennomgå Guds vrede og prøvelser. Som en god venn av meg pleier å si:

«*Dersom Jesus drar bruden sin gjennom søla, som trengselstiden kommer til å være, vil han være den verste brudgommen ever*». Da er det ikke snakk om de som blir frelst under trengselstiden i Åp 7:13-14. De får en siste mulighet til å bli frelst for evigheten. Gud er God!

Kjente tilhengere⁶⁸ av bortrykkelse før trengselstiden er John Hagee, Chuck Missler og Chuck Smith.

2) Bortrykkelsen skjer midt i trengselstiden

De som støtter seg til denne teorien mener at «den store trengselen» kun er de siste 3,5 år av Daniels syttiende års-uke. Derfor mener mange som støtter dette synet at de egentlig er tilhengere av bortrykkelsen før trengselstiden over (referanse 68). Et viktig Bibel-vers for de som støtter denne tolkningen, er Dan 7:25; «*Han (Antikrist, forfatterens innskudd) skal tale ord mot Den Høyeste og undertrykke Den Høyestes hellige, og tenke på å forandre tider og lov. Og de skal overgis i hans hånd for én tid og tider og en halv tid**» (NB88). Dette verset refererer til Daniels 70 års-uke.

Dette synet er jeg dypt uenig i. Den Høyestes hellige det refereres til her, er ikke oss kristne hedninger (ikke-jøder). Vi vil etter min mening være i himmelen på dette tidspunktet. Det er de messiansk troende jøder, eller andre som blir frelst i trengselsperioden. Og dersom menigheten skal måtte gå gjennom de første 3,5 år av trengselsperioden på 7 år (Daniels syttiende års uke), vil jo det som står skrevet i Luk 21:36 og Åp 3:10 være fei. Her står det at vi skal unnfly og bli bevart fra det som skal komme over jorden. Tilhengere av denne teorien er blant annet James O. Buswell og Harold Ockenga (se referanse 68).

3) Bortrykkelsen skjer helt mot slutten av trengselstiden

De som støtter denne teorien, mener oftest at hele den tiden vi nå lever i kan omtales som trengselstiden, eller i en spesiell betydning perioden før Jesu andre komme. Jesu menighet på jorden vil etter dette synet måtte gjennomgå den store trengsel, men da uten å måtte tåle Guds store vrede. Viktige Bibel-vers som tas til støtte for dette synet, er i Matt 24:29 og Matt 24:31:

- Matt 24:29: *«Men straks etter de dages trengsel skal solen bli formørket og månen skal ikke gi sitt skinn. Stjernene skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes.»* Matt 24:29 (NB88).

- Matt 29:31: *«Han skal sende ut sine engler med veldig basunklang, og de skal samle hans utvalgte fra de fire vindretninger, fra himmelens ene*

ende til den annen.» Matt 24:31 (NB88). Dette som omtales her, er etter min mening ikke menigheten. Jeg tror det er de som har overlevd, eller tatt imot Herren som sin frelser, i trengselstiden. Andre steder I Bibelen som støtter denne tolkningen:

- 1 Tess 4:16-17: «¹⁶ For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først stå opp. ¹⁷ Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren.» 1 Tess 4:16-17(NB88).

- 1 Kor 15:51-52: «⁵¹ Se, jeg sier dere et mysterium*: Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet, ⁵² brått, i et øyeblikk, ved den siste basunen. For basunen skal lyde, og de døde skal bli reist opp uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet.» 1 Kor 15:51-52 (NB88).

Begge disse versene taler om det samme etter min mening: Den første oppstandelse (se Åp 20:5), som skal skje etter bortrykkelsen og etter Jesu andre komme. Amillennialister, de tror ikke på 1000-års riket, støtter også synet om at bortrykkelsen først skjer ved slutten av trengselstiden. Kjente tilhengere av tolkningen i dette avsnittet er Pat Robertson, Douglas Moo og Walter R. Martin (se referanse 68).
Konklusjon: Jeg er dypt uenig i denne tolkningen.

Vedlegg 4

Hvordan vil Antikrist forklare bortrykkelsen?

Bare så det er sagt med en gang: Det står ingenting i Bibelen om en falsk bortrykkelse, så vidt jeg vet. Og vi vet ikke hvordan Antikrist vil forklare bortrykkelsen, heller. Men når en tror på bortrykkelse før trengselstiden (Daniels syttiende års-uke), gir det noen konsekvenser som følger med på lasset. På hvilken måte? Når alle frelste er rykket opp til himmelen, vil Antikrist få verdenshistoriens største forklaringsproblem. Han vil ikke begrunne dette ut ifra Guds Ord. Da innrømmer han jo at Gud finnes, og at han selv er en bedrager. Dette tror jeg alle er enige om, men få har tenkt på. Personlig tror jeg at Antikrist, som får sin makt fra Satan (Åp 13:4), vil foreta en falsk bortrykkelse av mennesker som allerede er fortapt (Hebr 6:4-6) for å kunne bruke følgende argument: *«Det er ikke bare kristne som har forsvunnet. Altså kan det ikke være Bibelens bortrykkelse som nå har skjedd»*. Jeg tror det kun vil skje med noen av dem som allerede har forherdet sitt hjerte mot Gud, slik det står beskrevet i Hebreerne 6:4-6: *«⁴For de som en gang er blitt opplyst, som har smakt den himmelske gave og har fått del i Den Hellige Ånd, ⁵og har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter, ⁶og så faller fra, de kan umulig igjen fornyes til omvendelse, siden de på nytt korsfester Guds Sønn for seg og gjør ham offentlig til*

spott.» (NB88). Satan kan ikke skape noe, så derfor forsøker han å etterlikne Guds handlinger og Ord. Et eksempel: Gud er en treenig Gud (Far, Sønn og Hellig Ånd). Satan har seg selv, Antikrist og den falske profet; Den falske treenighet. Under lister jeg opp de viktigste taktikkene som jeg tror Antikrist vil kunne komme med for å forklare hva som har skjedd umiddelbart etter bortrykkelsen:

Alternativ 1: Antikrist vil gi skylden på aliens

Det bedraget som verden kanskje lettest vil kunne godta som forklaring på bortrykkelsen, er at aliens har bortført dem. Hvorfor? Fordi det i svært mange medier, både skriftlig og på ulike TV-kanaler, sendes og skrives svært mye om aliens. Amerikanske og britiske myndigheter innrømmet jo allerede i desember 2017 at «UFO-er er utenomjordiske», se ref 19. Det sies hele tiden at «*det er så mange muligheter for liv i universet at det bare er spørsmål om tid før vi finner det. Eller at de finner oss*». Helt siden 1990 har jeg fulgt med på dette fagfeltet. I den første boken jeg skrev, «*Bruden som bare forsvant*», undersøkte jeg om denne påstanden faktisk stemte eller ikke. Flere vitenskapelige kanaler, som Discovery Science, har en god del sendetid om temaet aliens. Et eksempel på et program på denne kanalen har sendt, har tittelen «*Uncovering Aliens*». Dette er ikke et forsøk på å sverte denne kanalen, men tas med for å gi eksempel på en kanal og et sendeskjema som omtaler temaet aliens, UFO osv. Jeg valgte en tilfeldig periode;

27.08.14-27.09.14. I denne perioden hadde kanalen ca 7% av sendetiden viet til disse temaene. Ikke så mye, kanskje? Jo, det blir faktisk rundt 50 timer i løpet av en måned. Det er ikke mulighet til å gå inn på alle de ulike programmene på ulike TV-kanaler som omhandler dette temaet. Jeg ringte sent i 2014 TV-kanalen Discovery Science, avdeling Norge. Dette var fordi jeg hadde merket meg en markant økning i antall programmer- og sendetid rundt temaet aliens. Igjen, dette er ikke for å sverte kanalen. Jeg spurte enkelt og greit om det stemte at det bare siden begynnelsen av 2013 hadde vært en økning i sendetid for nevnte tema. Discoverys Science svarte at dette stemte. Årsaken var at kanalen hadde merket seg over tid at seerfrekvensen hadde økt på denne typen programmer, og at kanalen derfor hadde valgt å øke sendetiden rundt temaet aliens. Videre påpekte jeg ovenfor Discovery Science at kanalen inneholdt mye spekulativt innhold om aliens, bortføringer og skremmende innhold for barn i god sendetid, det vil si fra ettermiddag og tidlig kveld. Det er ofte ikke annonsering om at barn bør se programmet sammen med voksne, eller «*parental guide advised*» som det heter på engelsk. Til dette hadde kanalen ikke noe svar, men henviste til muligheten om å sende inn klage på deres nettsider under tilbakemeldinger. Publikum som helhet viser altså en økende interesse for temaet som har med utenomjordisk liv å gjøre. Da blir det desto viktigere at vi som kristne har klare svar på spørsmål rundt problemstillingene om utenomjordisk liv. Men dersom Antikrist bare skal skyldes på aliens, vil han ikke da få problemer dersom det ikke

vil finnes bevis på at de finnes? Og hvorfor ble visse mennesker bortført? Hvor er de nå? Det bringer oss over til neste punkt. Dette alternativet brukes i denne boken.

Alternativ 2: Har «aliens» skylden, hvor er bevisene?

Som beskrevet i denne boken, tror jeg det er sannsynlig at det vil komme bevis for intelligent liv andre steder i universet før eller etter borttrykkelsen. Hvorfor? Et viktig argument ble fremsatt over i punkt 1; Menneskeheten vil trolig akseptere et slikt svar. Millioner av mennesker over hele verden tror på en «alien rapture», eller en alien borttrykkelse på godt norsk. Et eksempel på dette er boken *«Project World Evacuation: Ufos to Assist in the "Great Exodus" of Human Souls Off This Planet (7th Edition) by Compiler-Ashtar Command, Tuella (Editor), Ashtar Command Paperback, 160 Pages, Published 1993/2014»*. Boken er skrevet av mediet Tuella. Innholdet i boken handler om at«aliens i UFO-er skal bortføre millioner av mennesker over hele jorden. Mange millioner tror på det forfatteren av denne boken skriver om. Og mange av disse igjen mener at de menneskene som forsvinner i en alien borttrykkelse, er *«de som ikke passer inn i en ny verdensordning. De må omprogrammeres før de kan komme tilbake igjen»*. Da mener jeg at vi som kristne må fortelle hva Bibelen forteller om hva aliens kan være. Se følgende Bibel-vers:

1) Ef 2:2: *«I disse vandret dere før på denne verdens vis, etter høvdingen over luftens makter, den ånd som nå er virksom i vantroens*

barn» (NB88).

2) Ef 6:12: «¹²For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet» (NB88).

3) 2 Tess 2:9: «⁹Den lovløse kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under» (NB88)».

Legger vi sammen innholdet i disse versene, får en følgende konklusjon: Det er ondskapens åndehær som bor i himmelrommet, der UFO-er og aliens liksom kommer fra. Og at Satan vil bruke all løgnens makt (2 Tess 2:9) for å forsøke å bedra verden.

Hva da med bevisene? I denne boken har jeg tatt med at et ekte signal fra stjerne-konstellasjonen Pleiadene (referanse 13) mottas på jorden. Signalet ble ansett til å være ekte. Kan noe slikt skje i virkeligheten? Jeg tror at det vil kunne skje rett rundt bortrykkelsen. Og at dette vil kunne fungere som bevis. Men jeg tror vi ikke vil få se noe fysisk til aliens før etter bortrykkelsen. Hvorfor? Dette er besvart over i 2 Tess 2:6; Menigheten må først rykkes bort før Antikrist skal stå frem. Og jeg tror personlig at dette også gjelder eventuell kontakt med aliens. Som nevnt over, vil fiendens argument trolig være at de uønskede bortførte menneskene er på UFO-er og omprogrammeres til å passe inn i den nye verdensordenen. Eller rett og slett at de bare skal komme tilbake senere. Dette alternativet brukes også i denne boken.

Alternativ 3: Det finnes «snille» aliens som passer på oss, og «onde» aliens som vil skade oss.

Dette er en myte som i lang tid har «levd i beste velgående». Jeg ønsker ikke å legge for mye fokus på hva som finnes av «ugudelige myter». Likevel er det en kjent sak at small greys⁶⁹ (små grå aliens på norsk) er onde vesener som bortfører mennesker og utfører grufull forskning på dem. Nordic aliens (referanse 12) er ofte ansett som en velmenende type aliens, som ikke vil menneskeheten noe vondt. Det er også en velkjent sak at mange tror at det er konflikter mellom de ulike typer aliens. Dette kan være et tema som Antikrist vil kunne utnytte for å rettfærdiggjøre sin påstand om at slemme aliens har bortført mennesker over hele verden. Dette alternativet brukes også i denne boken.

Oppsummering:

En blanding av alle disse tre alternativene brukes i historien til denne boken. Alle tre alternativer vil kunne bli brukt av Antikrist for å forklare bortrykkelsen. Men vi vet fortsatt ikke om han vil gjøre det.

Til slutt:

Den katolske kirke er en av de få trossamfunn som har åpnet for at det finnes liv, også intelligent, andre steder i universet⁷⁰. Derfor har Vatikanet også lenge hatt en teologi for å møte den utfordringen en slik oppdagelse ville bli for verden. Selv om jeg er sterkt uenig Vatikanets teologi, vil jeg likevel si følgende: Den katolske kirke har iallfall en

teologi som vil kunne forklare sitt syn hvis, eller når, intelligent liv oppdages. Eller at vi oppdages. Prinsipielt er dette prisverdig.

Nok en gang: Jeg mener aliens ut ifra Guds Ord ikke er annet enn demoner/nefilimer (blanding falne engler/mennesker).

Følgende er svært viktig for alle kristne å få vite om: Det er stadig flere som åpner for ideen om at vi mennesker kanskje er blant de minst åndelige⁷¹ i universet. Forutsatt at det finnes flere intelligente sivilisasjoner, vel å merke. Paul Davies⁷² (en engelsk, filosofisk fysiker) har skrevet at det er mer trolig at aliens vil lære oss om Gud, og ikke motsatt. Altså sies det direkte at det er aliens som skal evangelisere oss, og ikke motsatt. Dette vil derfor kunne gå rett inn i historien i denne boken; Antikrist vil kanskje kunne bruke åpenbaringen av aliens til å rettferdiggjøre en alien/fremmed gud, slik som det er beskrevet i Dan 11:37-38.

Et annet viktig eksempel på en høytstående person som støttet dette synet, kommer fra den pavelige astronom (som han kalles) Guy Consolmagno. I sin bok «*Brother Astronomer*» sier han rett ut at «aliens vil evangelisere oss⁷³». På grunn av mangel på rettigheter, kan jeg ikke sitere direkte fra denne boken. Det som er viktig å påpeke, er at dette er teologi fra høyeste faglige nivå fra en toppforsker innad i Vatikanet. Dette er ikke for å henge ut enkeltpersoner. Det er tatt med for å vise at det er en, etter min vurdering, skremmende utvikling i hva som skal gjelde for hva som er rett eller hva som er galt hos Vatikanet. Skal

evangeliet, slik vi har det i dag, være det eneste sanne Ord fra Gud, eller skal budskap fra aliens overgå Guds eget Ord?

Nok en gang: Vi vet ikke om dette som diskuteres her er en metode Antikrist faktisk vil bruke for å forføre verden i endetiden. Men jeg mener, ut ifra argumentene fremsatt i denne boken, at Antikrist vil benytte seg av denne løgneren. Hvorfor? Fordi ideen om at aliens finnes allerede er innarbeidet i mange verdslige medier.

Min oppfordring til leseren er også her: Gjør deg opp din egen mening også på dette spørsmålet ut ifra ditt eget syn på Guds Ord.

Vedlegg 5

Avsløring av UFO i 2017-19

19.12.17 avslørte CNN at UFO er et ekte fenomen. Vi ikke lengre «alene» i universet. Det skjedde over et år etter at jeg begynte å skrive på A.R.M-serien. Det var Ånden som varslet meg om dette. UFO/aliens er et av endetidens store bedrag. Det skjer nå. Fokuset flyttes bort fra Gud. Bedraget er: «*Det er aliens som har skapt oss*». Jesus sa: «...*Fryktelige ting skal skje, og det skal vise seg veldige tegn fra himmelen.*» Luk 21:11 (NB88). Se bare følgende lenker:

- <https://www.youtube.com/watch?v=AOkOOGHvBLw>
- <https://www.youtube.com/watch?v=p8alohGzvJg>
- <https://www.youtube.com/watch?v=EDj9ZZQY2kA>
- https://www.washingtonpost.com/news/retropolis/wp/2017/12/18/the-government-admits-it-studies-ufos-so-about-those-area-51-conspiracy-theories/?noredirect=on&utm_term=.c704b9c05666
- <https://www.youtube.com/watch?v=DqNNXpgB2bw>
- <https://edition-m.cnn.com/2019/09/18/politics/navy-confirms-ufo-videos-trnd/index.html?r=https%3A%2F%2Fedition.cnn.com%2F>
- <https://www.vgtv.no/video/184861/usa-bekrefter-umulig-aa-forklare>
- <https://www.youtube.com/watch?v=HZeAYSz7rvw>
- <https://www.youtube.com/watch?v=8tRSRghWteg>

Mange kristne lurer på hva Luk 21:11 egentlig snakker om. Nå har vi bevis for observasjoner av «veldige tegn» fra himmelen. Vi vet at bortrykkelsen nærmer seg. Velger vi som kristne å bry oss om det? For det bør vi!

Vedlegg 6

En oppfordring til egne Bibelstudier

Helt fra jeg selv var omtrent 7 år gammel, har jeg lest og studert Bibelen. Særlig alt som hadde med Jesu verk for oss på Golgata og om endetiden har vært (og blir bare mer og mer) spennende. Jeg vil komme med følgende påstand: Det er forskjell på å lese Guds Ord og å grundig studere Guds Ord. «*Jaha? Hva er liksom forskjellen?*», kan en da spørre seg. Min erfaring er at det kan ligge så mye mere i Guds Ord enn det som først synes å stå der. Et Bibel-vers som en kan på rams, kan fortsatt romme nye dybder hver gang en leser det. I de første årene leste jeg Bibelen fra A-Å gang på gang. Men jeg fikk ikke så mye utbytte av det ved bare å lese Guds Ord som en vanlig bok.

For eksempel: Ef 6:11-18:

«¹¹Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep. ¹²For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet. ¹³Ta derfor Guds fulle rustning på, så dere kan gjøre motstand på den onde dag og bli stående etter å ha overvunnet alt. ¹⁴Stå da ombundet med sannhetens belte om livet og vær iført rettferdighetens brynje. ¹⁵Ha som sko på føttene den beredskap som fredens evangelium gir. ¹⁶Grip framfor alt troens skjold,

som dere kan slokke alle den ondes brennende piler med. ¹⁷ Ta frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Guds ord. ¹⁸ Be til enhver tid i Ånden med all bønn og påkallelse. Vær årvåkne i dette, med all utholdenhet i bønn for alle de hellige,» (NB88).

Her nevnes det opp følgende deler av Guds fulle rustning (kapittel 13):

- 1) Sannhetens belte: Holder klærne fra å flagre omkring. Jesus er selve sannheten.
- 2) Rettferdighetens brynje: Beskytter de vitale organene i overkroppen. Jesu rettferdighet tilregnes oss og beskytter oss mot Satans angrep.
- 3) Sko på føttene: Beskytter mot hardt og skarpt underlag. Vi beveger oss bokstavelig talt i Evangeliets kraft, slik sko beskytter føttene og gjør veien lettere å gå.
- 4) Troens skjold: Beskytter hele kroppen mot Satans brennende piler, som kan være alle typer angrep fienden vil forsøke å ramme oss med. Det er troen på Jesus og Hans Ord som hindrer Satan i å kunne treffe noen steder på kroppen.
- 5) Frelsens hjelm: Det å vite at vi er frelst vil beskytter tankene våre mot åndelige angrep. På samme måte som en hjelm er laget for å hindre hodeskade, vil frelsens hjelm beskytte våre tanker og vår sjel.
- 6) Åndens sverd: Det eneste angrepsvåpenet i rustningen. Guds ord er levende, virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd (Hebr 4:12). Vi skal bruke Guds Ord i vår krigføring mot Fienden.

7) Be til enhver tid i Ånden: Bønn er også en viktig del av rustningen, slik jeg ser det. Vi skal leve i rustningen og i bønn. Bønn er relasjon til Gud, og måten vi skal forholde oss til Ham på. *«Et rettferdig menneskes bønn har stor kraft og virkning»*, Jak 5:16.

Det kan være uenighet om hvordan en skal tolke de ulike delene av rustningen i Ef 6:11-18, og om bønn (punkt 7 over) er en del av rustningen eller ikke. Det er ikke poenget. Etter mange år med bønn om hva de ulike delene i rustningen betydde, så forstod jeg noe til slutt. Ved egen intelligens? Selvsagt ikke. Jeg bad til slutt noe slik som dette: *«Gud, jeg ser bare ulike deler av en rustning. Jeg skjønner ikke hva jeg skal trekke ut av disse versene»*. Og da opplevde jeg at Ånden svarte meg, gjennom flere runder av åpenbaring:

- 1) Alle deler av rustningen er viktige.
- 2) Du skal ikke ta den av og på.
- 3) Du skal leve i den, fungere i den og aldri ta den av.
- 4) Den er din. Du har allerede fått den.
- 5) Du er allerede beskyttet i den.
- 6) Fienden vil forsøke å narre deg til å tro at du ikke alt har fått rustningen.
- 7) Stå ham (Satan, mitt innskudd) fast i troen, så skal han flykte fra deg (Jak 4:7) (NB88).
- 8) Bruk rustningen i frimodighet. Den er ikke til pynt.

Hvor i all verden vil jeg med dette?

Jeg er overbevisst om at det å studere Guds Ord kan sammenliknes med en god fordøyelsesprosess: For å nyttiggjøre deg av alle næringsstoffene, trengs det tid til å fordøye maten, eller Guds Ord, grundig. Hva står det i Bibelen om det å søke Gud? I midterste del av 1 Krøn 28:9 leser vi: «*For Herren ransaker alle hjerter og forstår alle menneskers tanker og råd. Dersom du søker ham, skal han la seg finne av deg.*» (NB88). Og i midterste del av 2 Krøn 15:2 leser vi: «*Herren er med dere så sant dere er med ham. Dersom dere søker ham, så skal han la seg finne av dere.*» (NB88). Dette er sant i både Det Nye- og Det Gamle Testamentet. Gud trenger seg ikke på oss. Han er en Gentleman som respekterer våre valg. Men i motsatt tilfelle, når vi aktivt søker Ham og ber om å få åpenbart hva Ordet sier, da vil Gud svare oss. Er dette et forsøk på å forkynne at vi må prestere noe for å få svar fra Gud? Selvsagt ikke. Alt vi trenger, er å be til Gud i tro om at Han vil hjelpe oss, men da uten å tvile (Jak 1:6) Alle har fått et mål av tro fra Gud (Rom 12:3) som en gave. Så da trenger vi ikke prestere noe, bare gå i tro på det Gud allerede har gitt oss. Vi må søke Gud, og han vil gi oss svar når vi trenger visdom til noe (Jak 1:5). Dette er bare et av mange eksempler jeg kan nevne på svar jeg har fått fra Gud om ting jeg ikke har klart å forstå ut ifra Bibelen på egenhånd.

Et annet råd jeg ønsker å gi til den unge (eller eldre) leser, er et råd jeg selv fikk for mange år siden: Ta notater av dine Bibelstudier. Ha en egen hemmelig bok hvor du noterer ned åpenbaringer, hendelser eller

eureka-opplevelser. Og ikke glem å ta med bøttesvar i boken din. Da kan du lese om de bøttesvarene du har fått når de «vonde dagene» kommer. På denne måten vil du ikke klare å glemme Guds godhet mot deg.

Følgende er svært viktig for meg påpeke: «²⁰ For dere vet først og fremst dette, at intet profetord i Skriften er gitt til egen tydning. ²¹ For aldri er noe profetord brakt fram ved menneskers vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av Den Hellige Ånd.» 2Pet 1:20-21 (NB88).

Disse verset gjør en ting klinkende klart: Vi er mennesker, og kan ikke forstå Ordet på egen hånd. Det er Gud som må åpenbare Ordet for oss. Det er trolig alltid en fare for at en kan ha tolket Ordet feil. Fordi Gud tar feil? Selvsagt ikke. Det er fordi vi mennesker er innblandet at det kan skje feil. Hva mener jeg med å si dette? At jeg tviler på innholdet i Boken? Nei. Men jeg må innrømme at det er en mulighet for at andre tolkninger er riktige, og at jeg kan ha gjort feil. Konklusjon: *Les Bibelen og gjør deg opp din egen mening. Om du ikke har husket noe annet fra denne boken, så husk dette.*

Måtte dine Bibelstudier bli til velsignelse for deg!

Vedlegg 7

Hvorfor aliens fra Pleiadene?

Mange ulike kulturer på ulike kontinenter refererer til skapelseshistorier som omhandler Pleiadene, for eksempel på Hawaii. Mange andre eksempler på dette kan finnes på linken

https://en.wikipedia.org/wiki/Pleiades_in_folklore_and_literature. Selv i dag mener mange mennesker over hele verden mener at de har hatt kontakt med aliens fra Pleiadene,

https://en.wikipedia.org/wiki/Nordic_aliens. Disse beskrives på engelsk som «Nordic aliens». De refereres til som «høye aliens med nordisk utseende». Noen av kulturene tror også at «himmelfolket» en dag skal komme tilbake. Alt dette må en forholde seg til ut ifra Guds Ord. I King James Version leser vi følgende: «*Which maketh Arcturus, Orion, and Pleiades, and the chambers of the south*». (Job 9:9). Pleiadene er altså nevnt i Bibelen. Videre sa Jesus følgende i Luk 21:11: «...*det skal vise seg veldige tegn fra himmelen.*» Luk 21:11 (NB88). Vi vet også hvem som holder til i himmelrommet: Ondskapens åndehær, Ef 6:12. Det er derfor ikke det minste rart at aliens kan brukes av Satan som et av endetidens store bedrag for å forføre menneskene bort fra Gud som skaper. Dette er faktisk et «smart» trekk av fienden. Hvorfor? Fordi ved å hevde at det er aliens som har skapt oss vil alt fokus fjernes fra Gud

som skaper. I mange tiår har det versert tegneserier, litteratur og filmer som presenterer «sannheten» for verden: At aliens finnes, og de kommer vår vei. Tror du det ikke? Hva med Star Wars-filmene? Eller alle superhelt-filmene fra Marvel eller DC Comics? Handler ikke det store flertall av alle disse filmene om aliens? Svaret er enkelt: Jo, det gjør de.

Vedlegg 8

Antagelser i A.R.M som har gått i oppfyllelse

Den første boken i triologien, A.R.M Bortrykkelsen, ble påbegynt 10.09.16. Boken var ferdig julen 2016. Å ta med antagelser fra A.R.M-serien som faktisk har slått til, er et viktig moment. Hvorfor? Fordi det kan være med på å bekrefte at inspirasjon fra Den Hellige Ånd til denne romanserien har gått i oppfyllelse i den verden vi nå lever i. Denne listen ble påbegynt 11.03.23, omtrent seks og et halvt år etter første bok ble påbegynt:

- 09.03.23: Forsker Inga Strümke, forsker NTNU, sier året AI (Artificial Intelligens/Kunstig Intelligens) kom ut fra laben til verden var 2022. Et viktig eksempel er ChatGPT, som ble lansert 30.11.22. På side 13 i A.R.M Bortrykkelsen foreslås det at det var i året 2022 Google oppfant AI. Det ble treff på 2022. Kilde: https://tv.vg.no/video/260249?utm_source=overlay-share
- 05.09.22: KRFU går inn for å frede abortgrense, og går derved inn for å akseptere selvbestemt abort. Dette står også i A.R.M Bortrykkelsen på side 157, hvor det anslås at kristne etter hvert vil anerkjenne fri abort. Det kan diskuteres om dette kan kalles «fri» abort eller ikke. Men det viser at mange kristne har gitt opp kampen mot abort for godt.

Kilde: <https://www.vl.no/nyheter/2022/09/05/slik-bli-krfu-lederens-abortforslag/>

- 19.10.17 ble det sigarformede, interstellare objektet Oumuamua oppdaget ved hjelp av et teleskop på Hawaii, og stammer fra det Pleiadiske stjernesystem.

[https://www.independent.co.uk/news/science/how-i-discovered-origins-oumuamua-pleiades-star-group-solar-system-](https://www.independent.co.uk/news/science/how-i-discovered-origins-oumuamua-pleiades-star-group-solar-system-a8143871.html)

[a8143871.html](https://www.independent.co.uk/news/science/how-i-discovered-origins-oumuamua-pleiades-star-group-solar-system-a8143871.html). Oumuamua har oppført seg på en høyst merkelig måte, og har fått professorer og astronomer til å tro at det kanskje er et «romskip», se

<https://nationalpost.com/news/world/harvards-top-astronomer-says-an-alien-ship-may-be-among-us-and-he-doesnt-care-what-his-colleagues-think>. A.R.M Bortrykkelsen ble ferdig lenge før

før nyheten om Oumuamua som mulig UFO eller avsløringen på CNN om at UFO-er er ekte den 19.12.17, Vedlegg 5. Siste nytt

når dette skrives 15.03.23: «*Pentagon officials suggest alien mothership in our solar system could send mini probes to*

Earth» [https://nypost.com/2023/03/15/pentagon-officials-suggest-alien-mothership-in-our-solar-system-could-send-mini-](https://nypost.com/2023/03/15/pentagon-officials-suggest-alien-mothership-in-our-solar-system-could-send-mini-probes-to-earth/)

[probes-to-earth/](https://nypost.com/2023/03/15/pentagon-officials-suggest-alien-mothership-in-our-solar-system-could-send-mini-probes-to-earth/). Hvor mange signaler må vi som kristne ha for å skjønne at UFO/aliens kan være et av endetidens store bedrag?

Det er jo i høyeste grad «veldige tegn fra himmelen», Luk 21:11.

- I denne boken ble det foreslått av fenomenet UFO/aliens ble avslørt som et ekte konsept i 2026/2027. Det har allerede gått i oppfyllelse i mai 2026, se for eksempel

<https://www.youtube.com/watch?v=t8F8Ln0yooI> og

<https://tv.vg.no/nyheter/slipper-hemmelige-ufo-filer?id=364185>

Det antas at det vil komme mange nye de-klassifiserte filer om dette temaet fra Trump-administrasjonen utover i 2027. Alt dette er viktig å få frem. Hvorfor? Kanskje for å antyde at bøkene er skrevet av inspirasjon fra oven? Det er opp til deg som leser å gjøre deg opp din egen mening.

Vedlegg 9

Prolog til boken

«Jeg takker Deg Herre for at du har kalt meg og gitt meg visdom til å gjennomføre arbeidet som har ledet frem til at A.R.M nå er klar til å starte sitt oppdrag: Å gjøre arbeidere klar til den siste store innhøsting før ditt andre komme, og på den måte hjelpe de som blir frelst etter bortrykkelsen. Jeg takker Deg for at du har gitt oss all åndelig velsignelse til å utføre ditt arbeid her på jorden. Og nå ber jeg om visdom til å velge to personer nær meg slik at vi på mest mulig effektiv måte kan gjennomføre din gode plan og hensikt med dette arbeidet. Velsignet være ditt hellige navn. Amen». Samuel Baker avsluttet bønnen. Det var en kveld i november 2016 i den østlige delen av London. Samuel (Sam blant venner) satt seg godt tilbake i kontorstolen sin. Denne kvelden hadde vært utrolig bråkete. Sønnen Daniel på 6 år (Danny blant venner) hadde filmkveld med bestevenn og fosterbror Charles, også 6 år (Chuck blant venner). Det var allerede gått 3 år siden Chucks foreldre ble drept under et misjonsoppdrag et sted i det nord-østlige India. Ekteparet Benny og Laura Scott, fra det nordlige Skottland, hadde blitt gode venner da de hadde treftes på en misjonskonferanse i England et par år før Danny ble født. Sammen med hans egen familie var de på et 2 års-oppdrag for å spre evangeliet til et

u-nådd folkeslag. Plutselig hadde en bande radikale hinduister kommet inn under et kveldsmøte og begynt å skyte vilt rundt seg. Begge foreldrene til Chuck døde noen minutter etterpå, sammen med 32 andre som hadde kommet på møte denne kvelden. Sams egen kone overlevde så vidt etter at en kule hadde punktert den venstre lungen hennes. Sam husket ennå de siste ordene fra Chucks mor: «*Ta dere av Charles. Ved Gud, lov meg det*». Så dro hun hjem til himmelen. Ektemannen Benny døde før Sam fikk tid til å ta farvel. Fra samme stund hadde Sam og hans kone adoptert Chuck. I tiden som fulgte etter terrorangrepet var det å følge opp sin sønn Daniel, sin kone Lilly og Chuck, som var jevnaldrende med Danny, en fulltidsjobb. Sams kone Lilly og lille Chuck var de som var hardest rammet på det psykiske planet. Lilly ble fjern og stille. Chuck hadde umiddelbart reagert med voldsomt raseri, som først nå rundt 3 år etter hendelsen hadde begynt å roe seg. Raseriet hadde gått ut over Gud, som hadde stjålet foreldrene hans. «*Jeg hater Gud*» hadde han ropt i dagevis etter at foreldrene hans døde. Til slutt hadde han mistet stemmen. Danny hadde også slitt med psyken etter tragedien, men hadde hele tiden klart å snakke om følelsene sine. Og han tilga de som hadde utført terrorangrepet. Sam så at det førte til helbredelse for sjelslivet til Danny. For Lilly var det hele ganske følelseskaldt. Hun fortrengete alt som hadde skjedd, og la et lokk på alt som var ubehagelig å tenke på. Sakte, men sikkert, forsvant hun inn i arbeidet sitt. Tross all Sams kjærlighet som han gav henne, kunne han ikke nå inn til den kvinnen han hadde giftet seg med for 12 år siden.

Hun mistet også troen på en god Gud. Faktisk mistet hun troen helt på at det fantes en Gud. Sam tvang seg selv til ikke å la sine egne følelser for hva som hadde skjedd styre tankene sine. Han visste altfor godt at det var Guds Ord han måtte basere sitt liv på, og ikke hva han selv tenkte og følte. Sam hadde brukt mye tid i bønn om visdom og styrke til å være en god tjener for Herren, en god ektemann og en god far for sin sønn Danny og for fostersønn Chuck. Og Gud hadde ikke skuffet ham, for både visdom og krefter hadde han fått. Og det hadde han også hatt stort behov for. Sammen med sin beste venn Benny hadde Sam planlagt et arbeid som nå begynte å ta form; A.R.M. Sam gikk inn på soverommet til guttene. Både Danny og Chuck sov tungt i hver sin seng. Han stod et lite øyeblikk for å se på de fredelige ansiktene. Med ett hørte han en stille stemme han kjente godt: *«Du ser på de to jeg har utvalgt til å utgjøre teamet på 3 arbeidere i A.R.M-gruppen du skal lede»*. Det var Den Hellige Ånd som nettopp hadde svart på bønnen hans noen få minutter tidligere. Sam stod målløs. Men han visste bedre enn å motsi Ånden når Han talte. Dette ville by på store omrokninger i planene hans. For ikke å si to skuffede medarbeidere som allerede stod klare til å bistå ham i arbeidet som lå klart til å ta fatt på. Sam lukket døren til de to sovende guttene, men åpnet den raskt igjen. Undrende tenkte han på hvordan de to 6 år gamle guttene skulle kunne være til noen som helst hjelp han før de nærmet seg voksen alder. Denne kvelden hadde de vært så greie til å begynne med. De satt rolig og så på en barnefilm. Men som vanlig hadde Chuck, med det voldsomme

temperamentet, fått oppviglet selv den rolige Danny til en vill krig med puter og popkorn. «*Det er kort vei fra engel til bengel*» mumlet Sam for seg selv. Stille lukket han døren til rommet. «*Du vet best Herre*», tenkte Sam. «*Takk for at svaret fra Deg kom akkurat nå*».

Referanseliste

- 1) [https://en.wikipedia.org/wiki/Alien_\(film\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Alien_(film))
- 2) https://en.wikipedia.org/wiki/Quantum_computing
- 3) <http://2045.com/>
- 4) <https://joshuaproject.net/>
- 5) <https://www.khouse.org/>
- 6) https://en.wikipedia.org/wiki/Chuck_Missler
- 6.1) http://sciencespeaks.dstoner.net/Christ_of_Prophecy.html#c9
- 7) <https://en.wikipedia.org/wiki/Graphene>
- 8) - <http://whc.unesco.org/en/list/1130>.
  - Ingen jøder vil akseptere en «Messias» som ikke er jødisk.
For å regnes som etnisk jøde, må en ha jødisk mor.
  - Messias skal fødes i Betlehem; Mika 5:1.
  - «*Fra Egypt kalte jeg min sønn*»: Matt 2:15 og Hosea 11:1.
  - Antikrist kalles «Assur, min vredes ris»; altså en person fra Det tidligere Assyria, Jes 10:5.
  - «Gjennomstunget»: Sak 12:10, Joh 19:37, Åp 1:7.
  - Messias skulle svikes for 30 sølvmynter: Sak 11:12 og Matt 26:15.
- 9) http://www.nytimes.com/2016/04/17/world/europe/pope-francis-visits-lesbos-heart-of-europes-refugee-crisis.html?_r=0
- 10) https://en.wikipedia.org/wiki/Saint_Malachy
- 11) Daniel 11:37
- 12) https://en.wikipedia.org/wiki/Nordic_alien
- 13) <https://en.wikipedia.org/wiki/Pleiades>
- 14) <https://en.wikipedia.org/wiki/Nephilim>
- 15) https://no.wikipedia.org/wiki/Toccata_%26_Fuge_d-moll_BWV_565
- 16) <http://www.khouse.org/articles/2014/1199/>
  - 16.1 <http://www.prophecydepotministries.net/2014/isis-psalm-83/>
- 17) https://en.wikipedia.org/wiki/Joint_Comprehensive_Plan_of_Action
- 18) «Bruden som bare forsvant». Av Kristian Løvdal
- 19) <https://en.wikipedia.org/wiki/Anunnaki>
<https://www.youtube.com/watch?v=-2b4qSoMnKE>

- <https://www.youtube.com/watch?v=EDj9ZZQY2kA>
- 20) https://en.wikipedia.org/wiki/Ancient_astronauts
  - 21) <https://en.wikipedia.org/wiki/Panspermia>
  - 22) https://no.wikipedia.org/wiki/Christmas_pudding
  - 23) <https://no.wikipedia.org/wiki/Bioluminescens>
  - 24) «Skrifter fra De Gammeltestamentlige Pseud-Epigrafer. Første Enoks Bok & Annen Enoks bok. Esca Forlag» (September 1988. Nytt opplag oktober 2011). Et navn på en engel som beskrives i boken. Ikke samme engel.
  - 25) Dan 11:37-38
  - 26) Åp 13:17-18
  - 27) Åp 9:6. Åp 13:5. Vi vet ikke om dyrets merke gjør noen udødelige eller ikke. Men noen spekulerer i om det vil kunne forlenge livet. Men igjen; Vi vet ikke. Antikrist vil kunne bruke dette som en løgn.
  - 28) Åp 14:9-10.
  - 29) Åp 13:2
  - 30) Åp 13:2
  - 31) Matt 12:32, Hebr 6:4-6
  - 32) Joh 14:27
  - 33) <https://en.wikipedia.org/wiki/Panspermia>
  - 34) Åp 19:20
  - 35) «*Bruden som bare forsvant*», av Kristian Løvdal
  - 36) «*Skrifter fra De Gammeltestamentlige Pseud-Epigrafer. Første Enoks Bok & Annen Enoks bok. Esca Forlag*» (September 1988. Nytt opplag oktober 2011).
  - 37) Ef 6:12
  - 38) «*The Alien Invasion Survival Handbook: A Defense Manual for the Coming Extraterrestrial Apocalypse*», 2009, ISBN-10: 1600611621
  - 39) https://en.wikipedia.org/wiki/Grey_alien
  - 40) https://en.wikipedia.org/wiki/Projections_of_population_growth
  - 41) <https://joshuaproject.net/>
  - 42) https://en.wikipedia.org/wiki/Fusion_power
  - 43) https://en.wikipedia.org/wiki/Prophecy_of_the_Popes
  - 44) Åp 17, en bokstavelig tolkning om at Babylon er Roma, bygget på de 7 fjell.
  - 45) <https://en.wikipedia.org/wiki/Transhumanism>

- 46) <http://www.mars-one.com/>
- 47) <https://en.wikipedia.org/wiki/SpaceX#Mars>
- 48) <https://www.nasa.gov/content/nasas-journey-to-mars>
- 49) <https://no.wikipedia.org/wiki/Knesset>
- 50) Åp 13:15-17
- 51) Åp 13:14-15
- 52) Åp 13:11-17
- 53) 2 Sam 5:6-10, 2 Sam 24:18-25, 2 Krøn 3:1, «Bruden som bare forsvant» av Kristian Løvdal
- 54) <http://www.ecumenicalnews.com/article/vatican-astronomers-are-searching-for-alien-life-say-auhors-22068>
- 55) <http://www.independent.co.uk/news/world/europe/pope-francis-says-he-would-baptise-aliens-9360632.html>
- 56) Neh 8:10
- 57) Åp 13:16-17. Viktig: Her står det at alle må ta dyrets merke på seg som vil kunne selge eller kjøpe varer. I denne boken er det åpnet for muligheten at personer i viktige posisjoner også kan få ta på seg merket før den store trengsel har begynt. Dette er ikke i konflikt med Åp 13:16-17 etter min mening, da det ikke står noe om at ingen kan få ta på seg merket før den store trengsel begynner. Dessuten legger jeg ikke til noe til sammenhengen i Johannes Åpenbaring, da denne tidsepoken ikke har begynt ennå i denne boken. Denne muligheten er tatt med som en mulig forklaring på at Antikrist vil kunne kontrollere mange mennesker i viktige maktposisjoner før trengselstiden begynner. Da vil han lettere kunne ta makten i et forrykende tempo når han først «kommer på banen».
- 58) Jesu menighet omtales som «bruden»: Åp 19:7
- 59) 2 Tess 2:6 (les gjerne 2 Tess 2:3-12)
- 60) Ef 6:12
- 61) Dan 9:27, «Bruden som bare forsvant» av Kristian Løvdal
- 62) Åp 13:11
- 63) <http://blogs.esa.int/mex/2012/08/05/time-delay-between-mars-and-earth/>
- 64) https://en.wikipedia.org/wiki/Moon_landing
- 65) Teknologien for landingen på Mars er i 2016 ennå ikke ferdig utviklet. I denne boken er det brukt «fantasi» for å forklare hvordan selve

landingen foregikk. Dessuten har tidspunkt for landing av de første mennesker på Mars (for Mars One) endret seg bare mens boken ble skrevet senhøst 2016. En nettside som viser til denne endringen, er fra 07.12.16: <http://www.theverge.com/2016/12/7/13869856/mars-one-revised-mission-timeline-again-launch-plan-2031>. Nytt årstall for landing på Mars per desember 2016 er satt til 2031.

66) <https://en.wikipedia.org/wiki/Mars>

67) 1 Mos 10:10

68) <https://en.wikipedia.org/wiki/Rapture#Pre-tribulation>

69) https://en.wikipedia.org/wiki/Grey_alien

70) <http://www.theeventchronicle.com/metaphysics/galactic/nasa-follows-vaticans-footsteps-holds-conference-prepare-world-extraterrestrial-life/#c>

71) <http://www.bbc.com/future/story/20161215-if-we-made-contact-with-alien-how-would-religions-react>

72) https://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Davies#Popular_books

73) <http://www.newswithviews.com/Horn/thomas186.htm>

A.R.M Bortrykkelsen

After Rapture Missionaries-serien

Denne boken handler om A.R.M: En hemmelig, kristen organisasjon med følgende formål: Å hjelpe mennesker over hele verden med å ta imot Jesus som sin frelser etter bortrykkelsen. Og til selv å bli misjonærer i den kommende apokalyptiske verden. Hovedpersonene kommer fra familien med etternavn Baker: Samuel (far, Sam blant venner), Lilly (mor), Daniel (sønn, Danny blant venner) og Charles (stesønn, Chuck blant venner). Handlingen utspiller seg fra 2026-2027 i London. I historien får vi se hvordan de ulike valgene hovedpersonene tar kommer til å påvirke livene deres. Og ikke minst: Hvilke konsekvenser får valgene deres? Noen konsekvenser er kortvarige, andre gjelder en hel evighet. Gjennom denne romanen er det lagt vekt på en bokstavelig tolkning av Bibelen. Likevel er det også brukt fantasi til å fortelle en versjon av endetiden, som forfatteren mener er i tråd med en bokstavelig tolkning av Bibelen. Boken passer for ungdommer og for unge voksne.

9 788269067200 >